machten van AARDZEE

Ursula Le Guin

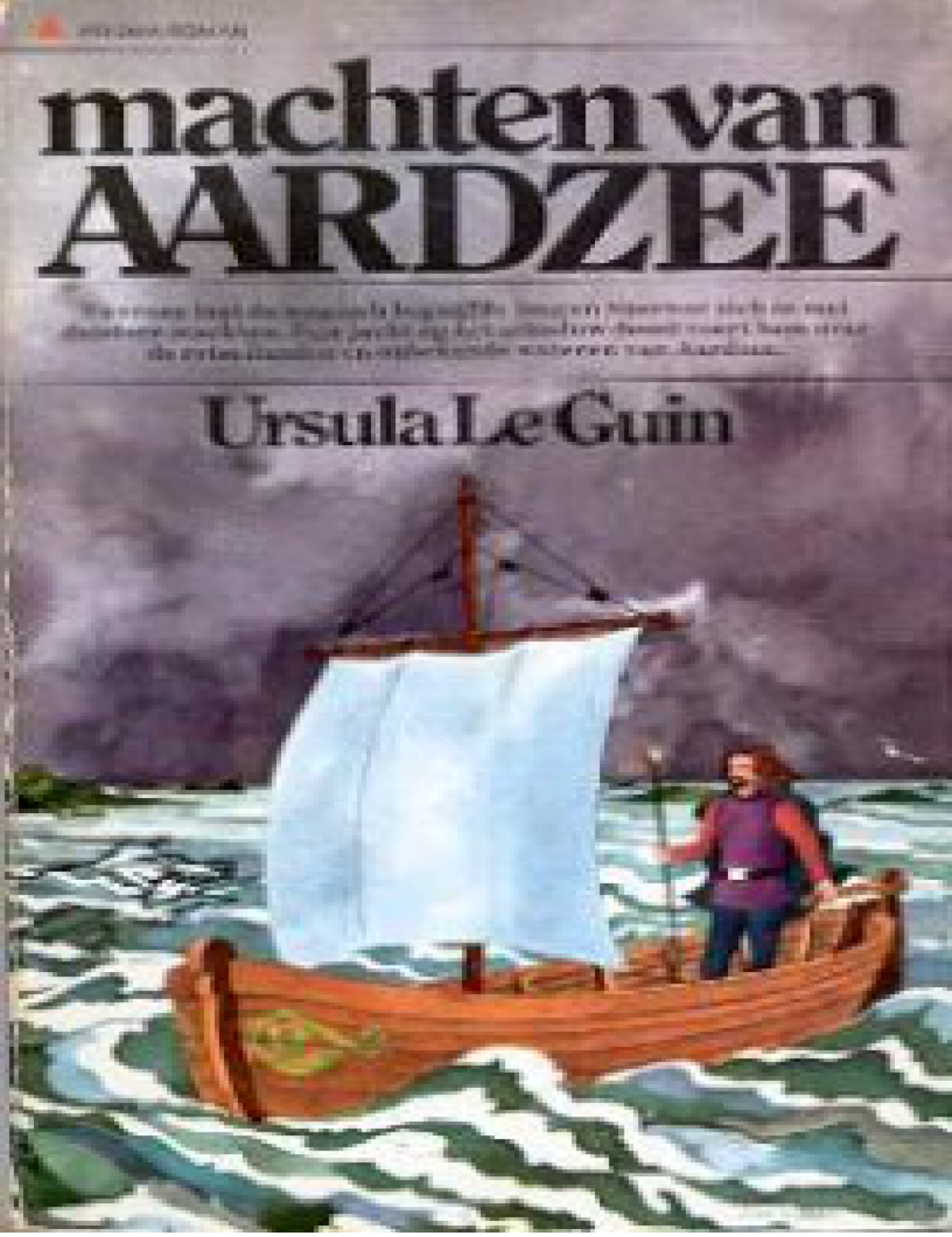

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

De magisch begaafde jonge Sperwer laat zich in met duistere machten. Zijn jacht op het schaduwbeest voert hem door onbekende streken van Aardzee.

- Ursula K. Le Guin
  - Krijgers in de nevel
  - Schaduw
  - De school der wijzen
  - De losgebroken schaduw
  - De draak van Pendor
  - Opgejaagd
  - De vlucht van de havik
  - Op jacht
  - Iffing
  - De open zee
  - Bijlage: Detailkaarten
  -

Ursula K. Le Guin
Machten van Aardzee

Slechts in zwijgen het woord,
slechts in duisternis licht,
slechts in sterven het leven:
scherp staat de vlucht van de havik
tegen de lege hemel.

De Schepping van Ea

Krijgers in de nevel

Het eiland Gont, één enkele berg die zijn top een mijl hoog boven de door stormwinden voortgezweepte Noordoostzee opheft, is befaamd om zijn tovenaars. Uit de steden in zijn diepe valleien en de havens aan zijn donkere, nauwe fjorden is reeds menig Gontsman vertrokken om de Heersers van de Archipel in hun burchten als wijze of magus te gaan dienen of, uit zucht naar avontuur van eiland tot eiland zwervend, zijn wondere werken overal in Aardzee te verrichten. Volgens sommigen de grootste van hen en onbetwist de grootste reiziger was de man die Sperwer genoemd werd en het in zijn dagen zowel tot drakendwinger als tot Archimagus gebracht heeft. Over zijn leven wordt verhaald in de Geste van Ged en in vele liederen, maar dit is een verhaal uit de tijd van vóór zijn roem en vóór het dichten der liederen.

Hij werd geboren in Tien-Elzen, een afgelegen dorpje hoog tegen de berg aan de kop van de Noordervallei. Beneden het dorp glooien de weiden en akkers van de vallei in terrassen omlaag naar de zee en liggen er in de bochten van de rivier de Aar een paar steden; boven het dorp rijzen alleen nog de wouden rug na rug omhoog naar de besneeuwde steilten van de bergtop. De naam Duny die hij als kind droeg, werd hem gegeven door zijn moeder en was naast het leven alles wat zij hem kon schenken, want zij stierf vóór hij een jaar oud was. Zijn vader, de smid van het dorp, was een norse, zwijgzame man, en daar Duny's broers vele jaren ouder waren dan hij en de een na de ander van huis wegging om het land te bebouwen, de zee te bezeilen of zich in andere steden van de Noordervallei als smid te vestigen, was er niemand die het kind met liefdevolle zorg grootbracht. Hij schoot op als een wildeling, tierig als onkruid, een grote, kwieke jongen, fel en fier en vol branie. Samen met de weinige andere kinderen uit het dorp hoedde hij geiten op de steile weidegronden boven de rivierbronnen en toen hij kracht genoeg had om de lange blaasbalg op en neer te pompen, nam zijn vader hem in dienst als smidsjongen tegen een hoog loon van ransel en zweepslagen. Als knecht was er met Duny niet veel te beginnen. Hij was altijd de hort op, zwierf rond diep in het woud, zwom in de poelen van de Aar die zich als alle rivieren van Gont klaar en koud naar beneden spoedt, of klom langs klippen en steilten omhoog naar de hellingen boven het woud vanwaar hij de zee kon zien, de wijde noordelijke oceaan waarin achter Perregal geen eilanden meer liggen.

Er woonde in het dorp een zuster van zijn overleden moeder. Toen hij een klein kind was, had zij al het nodige voor hem gedaan, maar zij had haar eigen beslommeringen en zo gauw hij in staat was

op zichzelf te passen, besteedde zij geen aandacht meer aan hem. Op een dag echter toen de knaap zeven jaar oud was en nog niets afwist noch bevroedde van de kunsten en machten in de wereld, hoorde hij zijn tante iets schreeuwen naar een geit die op het dak van een hut gesprongen was en er niet af wilde komen; toen zij het evenwel een of andere rijmspreuk toeriep, sprong het dier onmiddellijk omlaag. Terwijl Duny de volgende dag op de weiden van de Hoogkant de langharige geiten aan het hoeden was, riep hij ze de woorden toe die hij gehoord had, maar waarvan hij de zin of betekenis niet kende, noch wist wat voor woorden het waren:

Noth hierth malkman

hiolk han merth han.

Luidkeels schreeuwde hij het rijm, en de geiten kwamen naar hem toe. Zij kwamen ijlings, alle tegelijk en zonder geluid te geven. Zij keken hem aan uit de donkere gleuf in hun gele ogen. Duny moest lachten en riep het opnieuw, het rijm dat hem macht schonk over de geiten. Zij kwamen dichterbij, stuwden en drongen om hem heen. Opeens kreeg hij angst voor hun dikke, geribbelde horens, hun vreemde ogen en hun vreemde stilte. Hij probeerde ze kwijt te raken en weg te rennen. De geiten bleven in een kluwen rond hem meerennen en zo kwamen zij uiteindelijk het dorp binnenstormen, de geiten aan elkaar geklit als was er een koord strak om hen heen gebonden en de jongen huilend en gillend er middenin. De dorpelingen kwamen hun huizen uitgerend en scholden op de geiten en lachten om de jongen. Met hen mee kwam ook de tante van de knaap, maar zij lachte niet. Zij zei iets tegen de geiten en de dieren begonnen, bevrijd van de betovering, te mekkeren, te grazen en zich te verspreiden. ‘Kom mee’, zei ze tegen Duny.

Zij bracht hem naar haar hut waar zij alleen woonde. Zij liet er zelden of nooit een kind binnen en de kinderen waren er bang voor. De hut was laag en schemerig, zonder vensters; het rook er naar de kruiden die aan de dakbalken te drogen hingen: kruizemunt en knoflook en tijm, duizendblad en bieslook en paramal, koningskaars en hoefblad, boerenwormkruid en laurier. Daar ging zijn tante met gekruiste benen naast de vuurplaats zitten, keek door de slierten van haar zwarte haar de jongen van opzij aan en vroeg hem wat hij tegen de geiten gezegd had en of hij wist wat het voor een rijm was. Toen ze merkte dat hij van niets wist en toch de geiten door een bindspreuk

gedwongen had naar hem toe te komen en hem te volgen, toen besefte zij dat de gave der macht in hem was.

Als zoon van haar zuster had hij haar niets betekend, maar nu bezag zij hem met andere ogen. Zij prees hem en zei hem spreuken te kunnen leren die hem beter zouden bevallen, zoals het woord dat de slak uit haar huis tevoorschijn doet komen, en de naam waarmee de valk uit de hemel omlaag wordt geroepen. 'Toe, leer me die naam', zei hij, nu helemaal over de schrik heen die de geiten hem hadden ingeboezemd, en vol trots over haar lofprijzing van zijn slimheid. De heks zei tot hem: 'Je mag dat woord nooit aan de andere kinderen vertellen, als ik het je geleerd heb.'

'Dat beloof ik.'

Ze glimlachte om zijn gretige onwetendheid. 'Goed dan; maar ik zal je belofte binden. Je tong zal zwijgen tot ik haar verkies te ontbinden en zelfs daarna zul je wel kunnen spreken, maar niet in staat zijn het woord dat ik je geleerd heb, uit te spreken als iemand anders het kan horen. Wij moeten de geheimen van ons gilde onder ons houden.'

'Goed', zei de jongen, want hij was in het geheel niet van plan het geheim aan zijn speelmakkers te vertellen, en wilde maar wat graag weten en kunnen wat zij niet wisten en niet konden. Hij bleef stil zitten terwijl zijn tante het ongekamde haar tot een knot samenbond en de gordel van haar kleed vastmaakte; toen ging zij opnieuw met gekruiste benen bij de vuurplaats zitten en wierp er handenvol bladeren in zodat er een rookwolk uit opsteeg en het duister van de hut vulde. Zij begon te zingen. Soms wisselde haar stem naar hoog of laag alsof er in haar nog een andere stem aan het zingen was, en het zingen duurde en duurde tot de jongen niet meer wist of hij waakte of sliep; en al die tijd zat de oude zwarte hond van de heks, die nooit blafte, met van rook roodgeworden ogen naast hem. Toen sprak de heks tot Duny in een taal die hij niet verstond, en zij liet hem met haar samen zekere spreuken en woorden zeggen totdat de betovering over hem kwam en hem deed zwijgen. 'Spreek,' zei ze om de toverban te beproeven. De knaap kon niet spreken, maar hij lachte. Toen werd de tante een weinig bevreesd voor zijn kracht, want dit was de sterkste spreuk die zij weven kon: zij had niet alleen macht proberen te verkrijgen over zijn spreken en zwijgen, maar hem tegelijkertijd in de toverkunst aan haar dienst willen binden. Toch had hij, gebonden door de spreuk, nog gelachen. Zij goot zolang helder water op het vuur tot de rook was weggetrokken, en gaf de jongen water te drinken; en toen het weer lichter geworden was in de hut en de jongen weer kon spreken, leerde zij hem de ware naam van de valk waardoor de valk gedwongen wordt omlaag te komen.

Dit was Duny's eerste schrede op het pad dat hij heel zijn leven

zou blijven volgen, het pad van de magie, het pad dat hem uiteindelijk over land en zee een schaduw zou doen najagen tot aan de lichteloze kusten van het koninkrijk des doods. Maar bij die eerste schreden op het pad leek het een kaarsrechte, klaarlichte weg.

Toen hij merkte dat de wilde valken, wanneer hij ze bij hun naam opriep, uit de wind naar hem omlaag stootten en met vleugelgeklapper neerstreken op zijn vuist als de jachtvogels van een vorst, dorstte hij naar kennis van meer dergelijke namen en hij ging naar zijn tante en smeekte haar hem de naam van de sperwer te leren en van de visarend en de adelaar. Om zich woorden van macht te verwerven deed hij alles wat de heks hem vroeg, en maakte hij zich alles eigen wat zij hem leerde, ook al was dit lang niet alles aangenaam om te doen of te weten. Er is op Gont een gezegde dat luidt: Broos als vrouwentover, en een ander: Boos als vrouwentover. Nu was de heks van Tien-Elzen geen zwarte tovenares; zij liet zich nooit in met hoge kunst, noch verkeerde zij met Oude Machten. Zij leefde echter als een onwetende vrouw onder onwetende mensen en gebruikte haar kunde meer dan eens voor dwaze en bedenkelijke doeleinden. Zij had geen weet van het Evenwicht en het Web die de ware wijze kent en in acht neemt, en die hem weerhouden zijn magische krachten te gebruiken als niet de harde noodzaak erom vraagt. Zij had altijd een spreuk bij de hand en was voortdurend bezig met het weven van bezweringen. Haar kunde was grotendeels bla-bla en boerenbedrog, en zij kon de ware spreuken niet van de valse onderscheiden. Zij kende een groot aantal vervloekingen en haar kracht lag misschien eerder in het verwekken van ziektes dan in het genezen ervan. Als alle dorpsheksen kon zij liefdesdranken brouwen, maar ook andere, kwalijker brouwsels die als werktuig dienden voor menselijke haat en afgunst. Dergelijke praktijken hield zij echter voor haar jeugdige leerling verborgen en zij leerde hem zo goed zij kon een eerzaam handwerk. Aanvankelijk was het genoegen dat hij schiep in de kunst der magie, geheel en al dat van een kind: de macht en kennis die zij hem schonk over dieren en vogels. En dat genoegen bleef hij ook zijn hele leven behouden. Toen de andere kinderen hem op de hooggelegen weidegronden vaak met een roofvogel bij zich zagen, noemden zij hem Sperwer, en zo kreeg hij de naam die hij in zijn later leven als roepnaam bleef gebruiken, toen zijn ware naam niemand bekend was.

Daar de heks hem steeds weer sprak van de roem, rijkdom en macht over mensen die een tovenaar zich kon verwerven, ging hij zich ook toeleggen op het leren van nuttiger kennis. Hij betoonde zich zeer snel van begrip. De heks prees hem en de kinderen van het dorp kregen schrik voor hem; hij was er zelf vast van overtuigd dat hij al spoedig naam zou maken onder de mensen. En zo ging hij met de heks

van woord tot woord en van spreuk tot spreuk tot hij twaalf jaar oud was en van haar een groot deel van haar kennis geleerd had; veel was dat niet, maar voldoende voor de heks van een klein dorp en meer dan genoeg voor een jongen van twaalf. Zij had hem onderricht in heel haar kennis van geneeskrachtige kruiden en kooksels, en in heel haar weten omtrent de kunde van het vinden, binden, voegen, ontzegden en onthullen. Alles wat zij kende van de liederen der zangers en de grote Gesten, had zij hem voorgezongen en alle woorden van de Ware Spraak die zij zelf van de tovenaar die haar onderrichtte, geleerd had, leerde zij nu weer aan Duny. Van weermakers en rondtrekkende goochelaars die in de Noordervallei en het Oosterwoud de steden afgingen, had hij allerlei foefjes en fratsen geleerd en het was met een van deze speelse waanspreuken dat hij voor het eerst blijk gaf van de grote macht die in hem was. In die dagen heerste het Rijk van Kargad met sterke hand. Het bestaat uit vier grote gebieden die tussen het Noordruim en het Westruim liggen: Karego-At, Atuan, Hur-at-Hur, Atnini. De taal die er gesproken wordt, is een geheel andere dan elders in de Archipel of in de overige Ruimen, en er woont een woest, krijgshaftig volk met blanke huid en geelblond haar dat genoegen vindt in de aanblik van bloed en de geur van in as gelegde steden. Het vorig jaar hadden zij met een grote macht van roodgezeilde kapersschepen de Torikelen overvallen en het sterke eiland Torheven. De berichten hiervan waren noordwaarts ook tot Gont doorgedrongen, maar de Heren van Gont hadden het zelf veel te druk met zeeroverij om zich veel gelegen te laten liggen aan de tegenspoed van andere streken. Vervolgens viel Spevy ten prooi aan de Kargs; het werd geplunderd en verwoest, de bewoners werden als slaven weggevoerd en ook thans nog is het een eiland van ruïnes. Begerig naar buit zeilden de Kargs vervolgens naar Gont en verschenen met een vloot van dertig galeien voor Oosthaven. Zij bevochten zich toegang tot de stad, namen haar in en staken haar in brand. Hun schepen met een wacht bij de monding van de Aar achterlatend trokken zij rovend en plunderend de Vallei in, dood en verderf zaaiend onder vee en mensen. Onderweg splitsten zij zich in bendes die ieder op eigen gelegenheid het land af stroopten. De dorpen op de berghelling werden door vluchtelingen gewaarschuwd en al spoedig werd de hemel in het oosten door rook verduisterd en zagen de mensen uit Tien-Elzen die ’s avonds de Hoogkant opklommen, over heel de vallei een nevel liggen, overal rood doorstreept van vuur waar oogstrijpe velden in vlammen stonden, in brandende boomgaarden het fruit aan gloeiende takken hing te roosteren én de schuren en boerderijen tot as wegsmeulden.

Een deel van de dorpelingen vluchtte de ravijnen in en verborg zich in het woud, een ander deel maakte zich gereed voor hun leven te

vechten en weer een ander deel deed geen van beiden, maar jammerde ach en wee. De heks was een van hen die de wijk namen; zij verborg zich geheel alleen in een spelonk hoog op de steilte van Kapperding en verzegelde de ingang ervan met toverspreuken. De smid, Duny's vader, was een van de achterblijvers, want hij wilde de smeltoven en de smidse waar hij vijftig jaar gewerkt had, niet in de steek laten. Heel de nacht was hij in touw om al het brons dat hij had, om te smeden tot speerpunten; anderen hielpen hem door ze aan stelen van schoppen en rieken te binden, want de tijd ontbrak om ze met houders fatsoenlijk op schachten vast te zetten. Er waren in het dorp geen andere wapens dan jachtbogen en korte messen, want de bergbewoners van Gont zijn niet oorlogszuchtig; het zijn niet hun krijgers aan wie zij hun faam te danken hebben, maar hun geitedieven, zeerovers en wijzen.

Als op vele herfstmorgens in de bergen van het eiland kwam er bij zonsopgang een dichte, witte mist opzetten. De dorpelingen stonden in angstige spanning tussen de hutten en huizen langs de rommelige straat van Tien-Elzen, hun jachtbogen en pas gesmede speren in de hand; zij hadden er geen idee van of de Kargs nog ver weg dan wel vlak in de buurt waren en tuurden zwijgend in de nevel die verte, vormen en gevaren aan hun ogen onttrok. Duny stond bij hen. Hij had de hele nacht aan de blaasbalg gestaan en de grote zakken van geitehuid op en neer gepompt die het vuur met hun krachtige adem moesten voeden. Zijn armen waren nu zo pijnlijk en trilden zozeer van de inspanning dat hij de speer die hij uitgezocht had, niet kon vasthouden. Hij zag niet hoe hij in staat zou zijn te vechten en zichzelf of de dorpelingen van enig nut kon zijn. In zijn hart schrijnde het voorgevoel dat hij zou sterven, aan een Kargse lans geregen terwijl hij nog maar een knaap was; dat hij het land van duisternis zou binnengaan zonder zijn eigen naam, zijn ware naam als man gekend te hebben. Hij bezag zijn magere armen die vochtig waren van de kille neveldauw, en ergerde zich over zijn zwakheid omdat hij besefte welke kracht hij bezat. Er was een macht in hem, als hij maar wist hoe die te gebruiken; en hij zocht onder de spreuken die hij kende, naar een middel dat hem en zijn gezellen van voordeel kon zijn of althans een kans zou geven. Maar nood alleen is niet voldoende om macht te ontketenen; er moet kennis bij komen. De mist werd nu dunner onder de warme stralen van de zon die aan een stralende hemel kaal neerscheen op de bergtop boven hen. Toen de nevels optrokken en in lange slierten en rookflarden uiteenweken, zagen de dorpelingen een bende krijgers de berg op komen. Hun wapenrusting bestond uit bronzen helmen en scheenplaten, een borstkuras van dik leer en schilden van hout en brons; hun wapens waren zwaarden en de lange Kargse lans. Zij kwamen langs de steile oevers van de

kronkelige Aar omhoog in een kletterende, ordeloze rij van vederbossen en waren al zo dichtbij dat men het wit van hun gezichten kon zien en de woorden in hun vreemde tongval kon horen die zij elkaar toeschreeuwden. Deze bende uit de horde der invallers telde slechts een honderd man en dat is niet veel; maar er waren in het dorp maar achttien mannen en jongens. Nu riep nood ook kennis in het geweer: toen Duny op het pad vóór de Kargs de mist zag wegtrekken en dunner worden, viel hem een spreuk in die wellicht baat kon brengen. Een oude weermaker uit de vallei die de knaap had willen overhalen zijn leerling te worden, had hem een paar toverkunsten geleerd. Een daarvan was het nevelweven, een bindspreuk waardoor de nevels voor korte tijd op één plaats bijeengehouden kunnen worden. Met behulp hiervan kan iemand met enige ervaring in waanbeelden uit nevels schimmige gestalten vormen die na korte tijd weer vervagen. Bij de knaap ontbrak deze ervaring, maar hij was er ook iets heel anders mee van plan en hij bezat de kracht om de spreuk aan dit doel aan te passen. Snel en luid riep hij de namen van de delen en grenzen van het dorp, en vervolgens sprak hij de formule voor het nevelweven uit; tussen deze woorden vlocht hij evenwel die van een schuilspreuk en tenslotte riep hij het woord dat de betovering deed aanvangen. Juist toen hij dat deed, kwam zijn vader van achteren op hem toe en gaf hem een forse draai om de oren waardoor hij tegen de grond smakte. ‘Wees stil, idioot. Hou op met mekkeren en verdwijn als je niet kunt vechten.’

Duny krabbelde overeind. Hij hoorde de Kargs nu aan het andere eind van het dorp, vlakbij de grote taxus naast het erf van de leerlooier. Hun stemmen waren duidelijk en ook het kletteren en kraken van hun harnas en wapens; zien kon men ze echter niet. De mist had zich in een dikke laag over het hele dorp samengetrokken, het licht met een grauwe floers bedekt en alles vervaagd zodat men nauwelijks de eigen handen nog kon zien. ‘Ik heb ons allemaal doen verdwijnen,’ zei Duny dof, want zijn hoofd deed nog pijn van de klap die zijn vader hem gegeven had, en het aanleggen van de dubbele bezwering had veel van zijn kracht gevergd. ‘Ik zal deze mist vasthouden zolang ik kan. Ga de anderen halen en breng ze de Hoogkant op.’ De smid keek stomverbaasd naar zijn zoon die als een spookverschijning in die lugubere, kille nevel stond. Het duurde een minuut voor hij Duny’s opzet begrepen had, maar toen rende hij ook dadelijk weg — onhoorbaar, want hij kende alle hoeken en gaten van het dorp — en zocht de anderen op om ze te zeggen wat hun te doen stond. Dwars door de grauwe nevel gloeide een rosse schijn op toen de Kargs het dak van een der huizen in brand staken. Nog steeds gingen zij het dorp zelf niet binnen, maar bleven aan het lage eind wachten tot de mist zou optrekken en hun buit en prooi zou prijsgeven.

De leerlooier aan wie het in brand gestoken huis toebehoorde, stuurde een paar jongens uit die zich scheldend en schreeuwend tot vlak onder de neuzen van de Kargs waagden en weer als rook in rook opgingen. Onderwijl kwamen, kruipend langs de heggen en rennend van huis tot huis, langs de andere kant de oudere mannen naderbij en lieten een hagel van pijlen en speren op de krijgers neerdalen die allen in één hoop stonden samengegroept. Een der Kargs viel krimpend op de grond, de na het smeden nog nauwelijks afgekoelde speer dwars door het lichaam; anderen werden gewond door de pijlen en dit bracht hen allen tot razernij. Zij stormden voorwaarts om hun nietige tegenstanders af te slachten, maar overal om zich heen stootten zij op mist die vol was van stemmen. Zij gingen de stemmen achterna en doorboorden de nevel met hun lange, bevederde en bloedbevlekte lansen. Zo kwamen zij onder luid geschreeuw de straat omhoog en merkten eerst dat ze het hele dorp doorgerend waren, toen de lege huizen en hutten vervaagden en weer in de grillige grauwe mist verdwenen. De dorpelingen gingen er naar alle kanten vandoor en, omdat zij de omgeving kenden, bleven de meesten de vijand een goed stuk voor; de jongens en oude mannen echter waren te langzaam. De Kargs struikelden over hen, spietsten hen aan hun lansen of hakten op hen in met hun zwaarden, onder het uitstoten van hun krijgskreet, de namen van de Witte Broedergoden van Atuan: ‘Wuluah, Atwah.’

Een deel van de bende bleef staan toen zij merkten dat de grond onder hun voeten ruwer werd, maar de overigen drongen voorwaarts, op zoek naar het spookdorp en achter de vage, zweverige gestalten aan die net buiten hun bereik voor hen uit vluchtten. Overal in de mist wemelde het van vluchtende gestalten die aan alle kanten wegdoken, opdoemden en vervaagden. Een groep der Kargs joeg de schimmen recht naar de Hoogkant, de rand van de klippen boven de bronnen van de Aar, waar de gestalten die zij achtervolgden, overvloeiden in de lucht en in een dunne mistbank verdwenen, terwijl hun achtervolgers door nevel en plotselinge zonneschijn gillend driehonderd meter steil omlaag stortten in de ondiepe poelen tussen de rotsen. En zij die na hen kwamen en niet omlaagvielen, bleven aan de rand van de afgrond staan en luisterden.

Nu welde angst op in de harten der Kargs en zij gingen in de lugubere mist naar elkaar op zoek, niet meer naar de dorpelingen. Zij groepten bijeen op de heuvelhelling, maar ook daar bleven de schimmen en geestgestalten voortdurend bij hen en er kwamen andere gestalten toerennen die hen van achteren met speren en messen neerstaken en weer verdwenen. De Kargs zetten het op een lopen, allen struikelend en zwijgend de helling af tot zij ineens uit de grauwe, troebele nevel opdoken en de rivier en ravijnen onder het dorp helder en klaar in de morgenzon zagen liggen. Daar bleven zij

staan, verzamelden zich en keken achterom. Een muur van grillig golvend grijs lag dwars over het pad en verhulde alles wat erachter lag. Twee, drie achterblijvers braken erdoorheen, hals over kop en struikelend, hun lange lansen stuiterend op hun schouders. Niet één Karg keek daarna nog achter zich; allen gingen zij ijlings de heuvel af, weg van die behekste plek. Verderweg in de Noordervallei kregen deze krijgers nog genoeg te vechten. De steden van het Oosterwoud, van Ovark tot de kust, hadden hun troepen verenigd en wierpen ze de invallers van Gont tegemoet. Bende na bende kwamen ze de helling omlaag, en op die dag en de volgende werden de Kargs teruggeslagen naar het strand boven Oosthaven waar ze hun schepen in brand gestoken vonden; daar streden zij met de rug naar de zee tot hun laatste man gesneuveld was, en het zand bij de Aarmond was bruin van bloed dat door het opkomend tij werd weggespoeld.

Maar op die morgen was in het dorp Tien-Elzen en langs de Hoogkant de mist nog korte tijd blijven hangen en woei toen plotseling uiteen, dreef weg en loste zich op. Hier en daar stond iemand rechtop in de winderige klaarte van de morgen en keek zoekend om zich heen. Ergens lag een gedode Karg met lang, sluik haar, blond en bloederig; verderop lag de leerlooier van het dorp, als een vorst gevallen in de strijd.

Ginds in het dorp brandde nog steeds het huis dat door de vijand was aangestoken. Nu de slag gewonnen was, liep men haastig toe om het vuur te blussen. In de straat vlakbij de hoge taxus vonden zij Duny, de zoon van de smid, moederziel alleen en ongedeerd, maar sprakeloos en versuft als was hij bedwelmd. Zij beseften heel goed wat hij voor hen gedaan had en droegen hem het huis van zijn vader binnen; toen lieten zij de heks zeggen dat zij uit haar spelonk naar beneden moest komen om de jongen te genezen die aller levens en eigendommen gered had, behalve de vier die door de Kargs waren gedood, en het huis dat in vlammen was opgegaan. Geen wapen had de knaap een wonde toegebracht, maar hij kon niet spreken, noch eten of slapen; hij scheen niet te horen wat men tegen hem zei, en degenen die hem kwamen opzoeken, niet te zien. Er was in die streek geen tovenaar, wijs genoeg om zijn kwaal te genezen. Zijn tante zei: ‘Het is zijn macht te boven gegaan’, maar zij kon hem met haar kunst niet helpen.

Terwijl hij daar versuft en verdwaasd neerlag, verbreidde zich het verhaal van de jongen die de nevel had geweven en de krijgers van Karg met zijn warrig schimmenspel had afgeschrikt, over heel de Noordervallei en het Oosterwoud, tot hoog op de berghellingen en zelfs aan gene zijde van de berg tot in de Grote Haven van Gont. En zo kwam er op de vijfde dag na de slachting bij de Aarmond een vreemdeling naar Tien-Elzen, een man jong noch oud, gehuld in een

mantel en blootshoofds, die in de linkerhand moeiteloos een dikke eikenhouten staf droeg die even lang was als hijzelf. Hij kwam niet zoals de meesten de Aar stroomopwaarts, maar stroomafwaarts uit de wouden op de hogergelegen berghellingen. De huismoeders van het dorp zagen direct dat hij een wijze was en toen hij een algenezer beweerde te zijn, brachten zij hem terstond naar het huis van de smid. Na iedereen te hebben weggestuurd behalve de vader van de jongen en de tante, boog hij zich over het bed waar Duny in het duister lag te staren, en deed niets meer dan de knaap de hand op het voorhoofd leggen en even zijn lippen beroeren.

Duny kwam langzaam overeind en keek om zich heen. Even later begon hij te spreken en keerden kracht en eetlust in hem terug. Zij gaven hem wat te eten en te drinken, en hij ging weer achteroverliggen, de vreemdeling voortdurend met donkere vragende ogen aankijkend.

De smid zei tot de vreemdeling: ‘U bent geen mens als anderen.’

‘Noch zal deze knaap een mens als anderen zijn,’ antwoordde deze. ‘De mare van wat hij deed met de mist, is doorgedrongen tot mijn woonplaats Re Albi. Ik ben hierheen gekomen om hem zijn naam te geven, want men zegt dat hij nog niet onder de volwassenen is opgenomen.’ De heks zei met zachte stem tot de smid: ‘Broer, dit is vast en zeker Ogion de Zwijger, de Magus van Re Albi, degene die de aardbeving getemd heeft.’

‘Heer,’ zei de smid die zich door een grote naam niet van de wijs liet brengen, ‘mijn zoon wordt volgende maand dertien jaar, maar wij wilden zijn Opneming deze winter vieren, op het feest van Zonnewende.’

‘Laat hem zo snel mogelijk een naam gegeven worden,’ zei de magus, ‘want hij heeft zijn naam nodig. Ik heb nu andere dingen te doen, maar zal op de door u uitgekozen dag hier terugkomen. Als het u goeddunkt, zal ik dan bij mijn vertrek de knaap met mij mee nemen en, zo hij geschikt bevonden wordt, hem bij me houden als leerling of erop toezien dat hij overeenkomstig zijn gaven onderricht wordt. Immers, de geest van een geboren magus onwetend houden, is een gevaarlijke zaak.’

Ogion zei dit zeer vriendelijk, maar tevens zeer beslist, en zelfs de eigengereide smid stemde toe met alles wat hij zei. Op de dag dat de jongen dertien jaar oud werd — een dag in de vroege pracht van de herfst als de bontgekleurde bladeren nog aan de bomen hangen — keerde Ogion van zijn tochten over de berg Gont terug naar het dorp en men vierde de rite der Opneming. De heks ontnam de jongen zijn naam Duny, de naam die zijn moeder hem als klein kind had gegeven. Naamloos en naakt liep hij de koude bronnen van de Aar in, waar deze tussen de rotsen ontspringt onder steile klippen. Toen hij het

water inging, trokken er wolken langs het gelaat van de zon en er gleden grote schaduwen over het water en mengden zich met de poel rondom hem. Hij waadde naar de overkant, huiverend van kou, maar langzaam en rechtop zoals het behoorde, midden door het ijzig voortstromende water. Toen hij aan de oever kwam waar Ogion hem opwachtte, stak deze de hand uit, greep de jongen bij de arm en fluisterde hem zijn ware naam toe: Ged. Zo ontving hij zijn naam van een man die zeer wijs was in de omgang met de macht.

Het feest was nog lang niet afgelopen en alle dorpelingen zaten vrolijk bijeen rond een overvloed aan spijs en drank en een bard uit de benedenvallei die de Geste der Drakendwingers voor hen zong, toen de magus met zijn kalme stem tegen Ged zei: ‘Kom mee, jongen. Zeg je dorpsgenoten vaarwel en laat het feesten aan hen over.’

Ged ging de spullen halen die hij mee moest nemen, het fraaie bronzen mes dat zijn vader voor hem gesmeed had, een leren jekker die de vrouw van de leerlooier voor hem had ingekort, en een stok uit elzenhout waarover zijn tante een spreuk had gezegd; het was behalve hemd en broek zijn enige bezit. Hij zei ze allemaal vaarwel, alle mensen die hij in de wereld kende, en keek nog eenmaal het dorp rond dat daar ordeloos neergehurkt lag onder de rotsen en boven de bronnen van de rivier. Toen ging hij met zijn nieuwe meester op weg door de steil hellende wouden van het bergeiland, door de bladeren en schaduwen van de stralende herfst.

Schaduw

Ged had zich voorgesteld dat hij als leerling van een befaamde magus terstond de geheime domeinen der macht zou betreden. Hij zou het spreken der dieren kunnen verstaan en de taal van de bladeren in het woud, zo dacht hij, hij zou de winden door zijn woord gebieden en leren zich te veranderen in welke gedaante hij maar wilde. Misschien zouden hij en zijn meester tezamen als herten door de bossen rennen of op adelaarswieken over de berg naar Re Albi vliegen.

Maar er gebeurde niets van dit alles. Hun weg voerde hen eerst naar beneden de vallei in en vervolgens geleidelijk zuid- en westwaarts rondom de berg. Als waren zij arme tovenaars, ketellappers of bedelaars, kregen zij onderdak in kleine dorpjes of brachten zij de nacht buiten in de wildernis door. Zij betraden geen geheimzinnig gebied. Er gebeurde niets. De eikenhouten staf van de magiër waar Ged aanvankelijk met angstige gretigheid naar gekeken had, was alleen maar een stevige wandelstok. Drie dagen gingen voorbij en vier dagen gingen voorbij en nog had Ogion in Geds bijzijn geen toverwoord gesproken, noch hem een enkele naam of rune of spreuk geleerd. Ogion was een zeer zwijgzaam man, maar toch zo vriendelijk en rustig dat Ged al spoedig zijn schuwheid jegens hem aflegde en een dag of twee later zelfs vrijmoedig genoeg was om zijn meester te vragen: ‘Wanneer zal mijn onderricht beginnen, Heer?’

‘Het is al begonnen,’ zei Ogion.

Er viel een stilte alsof Ged een vraag inhield die hij toch moest stellen. Toen stelde hij haar: ‘Maar ik heb nog helemaal niets geleerd.’

‘Omdat je er nog niet achter gekomen bent, wat ik je aan het leren ben,’ antwoordde de magus en ging met zijn lange, gelijkmatige schreden voort op het pad over de hoge pas tussen Ovark en Wiss. Hij had een donkere gelaatskleur als de meeste mensen van Gont, een donker, koperkleurig bruin; hij had grijze haren en hij was tanig en taai als een jachthond en even onvermoeibaar. Hij sprak zelden, at weinig en sliep nog minder. Zijn ogen en oren waren buitengewoon scherp en vaak lag een oplettend luisteren over zijn gelaat. Ged zei niets terug. Het is niet altijd gemakkelijk een magus iets terug te zeggen.

‘Je wilt betoveringen weven,’ zei Ogion ineens onder het voortgaan. ‘Je hebt al te veel water uit die bron geput. Wacht af. Volwassenheid eist geduld. Volmaaktheid eist negenvoudig geduld. Wat is dat voor een kruid daar langs het pad?’

‘Strobloem.’

‘En dat?’

‘Ik weet het niet.’

‘Vierblad noemt men het.’ Ogion was blijven staan, de koperbeslagen voet van zijn staf vlak naast het kleine plantje; Ged bekeek het aandachtig en plukte er een droge zaadhuls af. Tenslotte vroeg hij omdat Ogion verder niets meer zei: ‘Waarvoor dient het, meester?’

‘Nergens voor, zover ik weet.’

Terwijl ze verder gingen, hield Ged de zaadhuls nog een tijdje bij zich en gooide hem toen weg.

‘Als je het vierblad kent in al zijn seizoenen, wortel en blad en bloem, kleur en geur en zaad, dan mag je ook zijn ware naam weten, want dan ken je zijn wezen en dat is belangrijker dan waarvoor het dient. Waarvoor dien jij nu eigenlijk? Of ikzelf? Dient de berg Gont ergens voor of de Open Zee?’ Toen ze weer een halve mijl verder waren, zei Ogion: ‘Om te horen moet men kunnen zwijgen.’

De knaap fronste de wenkbrauwen. Hij hield er niet van zich een kleine jongen te moeten voelen. Hij onderdrukte zijn wrevel en ongeduld en probeerde braaf te zijn zodat Ogion dan eindelijk bereid zou zijn hem iets te leren. Want hij dorstte naar kennis, naar het verkrijgen van macht. Hij kreeg echter toch het gevoel dat hij meer geleerd zou hebben als hij met willekeurig welke kruidenverzamelaar of dorpstovenaar was meegegaan, en terwijl zij om de berg heen westwaarts de eenzame wouden achter Wiss introkken, vroeg hij zich meer en meer af wat de grootheid en de magie van deze grote magus Ogion nu eigenlijk inhielden. Immers als het regende, zei Ogion zelfs niet de spreuk waarmee je de storm kunt doen afbuigen en die iedere weermaker kent. In een gebied als Gont of de Enladen dat goed in zijn tovenaars zit, kun je een regenwolk zien zwalken van de ene kant naar de andere en van de ene plek naar de andere, omdat de ene toverspreuk haar doorschuift naar de volgende, net zolang totdat zij de zee wordt opgedreven waar ze in alle rust kan gaan regenen. Ogion liet de regen echter neerkomen waar ze wilde; hij zocht een dikke pijnboom op en ging eronder liggen. Ged kroop nijdig en nat tussen de druipende struiken en vroeg zich af wat je er nu aan had om macht te bezitten als je te wijs was om haar te gebruiken; hij wou dat hij in de leer gegaan was bij de oude weermaker van de vallei waar hij in ieder geval een droge slaapplaats gehad zou hebben. Geen van deze gedachten sprak hij hardop uit. Hij zei geen woord. Zijn meester glimlachte en viel in de regen in slaap.

Tegen Zonnewende, toen de eerste zware sneeuw op de berghellingen van Gont begon te vallen, kwamen zij aan in Re Albi, de woonplaats van Ogion. Het is een stad op de rand van de steile rotsen van het Hoogplateau en de naam betekent Valkennest. Van daaruit ziet men ver onder zich de brede havenbaai en de torens van Gonthaven, de schepen die tussen de Klauwende Klippen door de baai

verlaten en binnenvaren, en over de zee ver naar het westen kan men vaag de blauwe heuvels van Oranea onderscheiden, het meest oostelijke van de Binneneilanden. Het houten huis van de magus was wel groot en stevig gebouwd met haard en schoorsteen in plaats van een vuurplaats, maar leek toch veel op de hutten in het dorp Tien-Elzen: alle met één vertrek en een geitenstal eraan vastgebouwd. Er was een soort alkoof in de westmuur van de kamer en daar sliep Ged. Boven zijn stromatras was een venster dat uitkeek op de zee, maar meestal moest het met luiken worden afgesloten tegen de stormwinden die de hele winter door uit het westen en noorden bliezen. In de donkere warmte van dat huis bracht Ged de winter door; buiten hoorde hij het razen van regen en wind of het zwijgen van de vallende sneeuw, terwijl hij de Zeshonderd Hardische Runen leerde schrijven en lezen. Hij was erg blij zich dit weten te verwerven, want daarzonder zal geen uit het hoofd leren van bezweringen en toverspreuken een mens tot het ware meesterschap brengen. De Hardische taal van de Archipel heeft niet meer magische machten in zich dan welke andere taal der mensen ook, maar zij heeft haar wortels in de Oude Spraak, de taal waarin de dingen bij hun ware naam genoemd worden. En de weg naar het verstaan van deze spraak begint bij de Runen die geschreven werden in de tijd dat de eerste eilanden van de wereld werden opgeheven uit de zee.

Nog steeds geen wonderdaden, noch betoveringen. De hele winter was er niets dan het omdraaien van de zware bladen van het Runenboek, de regen en het vallen van de sneeuw; en Ogion die binnenkwam na een zwerftocht door de berijpte bossen of het verzorgen van de geiten, de sneeuw van zijn laarzen stampte en zwijgend naast het vuur ging zitten. En het lange luisterend zwijgen van de magus vulde dan het vertrek en vulde Geds gedachten zodat het soms leek alsof hij de klank van woorden vergeten was. En als Ogion eindelijk begon te spreken was het als had hij op dat moment eerstmaals het spreken ontdekt. En ook dan waren de woorden die hij sprak, niet van groot belang, maar gingen over eenvoudige dingen, over brood en water en weer en slaap.

Toen de lente zich dartel en stralend aandiende, stuurde Ogion Ged vaak erop uit om kruiden te verzamelen op de weiden boven Re Albi; hij zei hem zich tijd te nemen zo lang hij wilde, en liet hem vrij de ganse dag door te brengen met ronddolen langs de door regen gezwollen beken en door de wouden en over de zon-beschenen vochtig-groene velden. Iedere keer trok Ged met blijdschap erop uit en bleef buiten tot het avond werd; toch vergat hij de kruiden nooit helemaal. Onder het klimmen en zwerven en waden en ontdekken bleef hij ernaar uitkijken en hij bracht er altijd wel iets van mee naar huis. Hij vond een weide tussen twee beken die vol stond met het

kruid dat witte heilige genoemd wordt, en omdat deze bloemen zeldzaam zijn en zeer geliefd bij heelmeesters, ging hij de volgende dag terug. Iemand anders was hem die dag al voorgeweest, een meisje dat hij van gezicht kende en van wie hij wist dat zij de dochter was van de oude Heer van Re Albi. Uit zichzelf zou hij niet met haar gesproken hebben, maar zij kwam op hem toe en begroette hem vriendelijk: 'Jou ken ik, je bent de Sperwer, de leerling van onze magus. Ik zou het leuk vinden als je me wat over toverij vertelde.' Hij sloeg de ogen neer naar de witte bloemen die langs haar witte rokje streken, en aanvankelijk deed hij verlegen en stuurs en gaf nauwelijks antwoord. Maar zij bleef doorpraten, zo frank en vrij en ongekunsteld dat hij beetje bij beetje zijn schuwheid overwon. Zij was lang en ongeveer van zijn eigen leeftijd met een bleekgele, bijna witte gelaatskleur; in het dorp zei men dat haar moeder uit Oskill kwam of van elders uit vreemde landen. Het haar viel lang en sluik op haar schouders neer als een waterval in een zwarte rivier. Ged vond haar erg lelijk, maar terwijl zij met elkaar spraken, groeide in hem het verlangen haar genegenheid, haar bewondering te winnen. Zij liet hem het hele verhaal vertellen over zijn listig spel met de nevel waarmee hij de Kargische krijgers had verslagen, en zij luisterde toe alsof ze verbaasd was en hem bewonderde, maar zij prees hem niet. En kort daarop gooide ze het over een andere boeg: 'Kun je de vogels en dieren naar je toe roepen?' vroeg ze. 'Jazeker', zei Ged.

Hij wist dat er in de rotsen boven de weide een valkennest was en hij riep de vogel tot zich bij zijn naam. De vogel kwam, maar wilde niet neerstrijken op zijn vuist, want hij werd kennelijk afgeschrikt door de aanwezigheid van het meisje. Hij schreeuwde en sloeg afwerend met wijde wieken in de lucht; toen steeg hij weer op in de wind.

'Hoe noem je zo'n spreuk, die de valk naar je toe doet komen?'

'Een spreuk van Oproeping.'

'Kun je ook geesten uit het dodenrijk naar je toe doen komen?' Hij dacht dat zij door deze vraag de spot met hem wilde drijven, omdat de valk slechts ten dele gehoor gegeven had aan zijn oproep. Hij was niet van zins met zich te laten spotten. 'Als ik zou willen, wel,' zei hij met kalme stem.

'Is het niet erg moeilijk, erg gevaarlijk, om een geest op te roepen?'

'Moeilijk wel. Gevaarlijk?' Hij haalde de schouders op. Dit maal was hij er bijna zeker van dat er bewondering in haar ogen lag.

'Kun je een liefdes-tover weven?'

'Daar is geen kunst aan.'

'Dat klopt,' zei ze, 'iedere dorpsheks kan dat. Ken je de spreuken van Verandering? Kun jij van gedaante veranderen zoals men zegt dat

wijzen dat kunnen?'

Ook nu was hij er niet zeker van of zij door die vraag niet de spot met hem wilde drijven, en daarom zei hij maar weer: 'Als ik zou willen, wel.'

Ze vroeg of hij zich dan alsjeblieft in iets wilde veranderen, wat hij maar wilde: een havik, een stier, vuur- of een boom. Hij scheepte haar af met een paar korte geheimzinnige woorden, zoals zijn meester dat ook deed, maar toen zij hem begon te vleien, zag hij geen kans het botweg te weigeren; hij wist bovendien zelf niet of hij al dan niet in zijn eigen grootspraak geloofde. Hij ging weg met te zeggen dat zijn meester de magus thuis op hem zat te wachten en de volgende dag ging hij niet naar de weide terug. Maar de dag daarna kwam hij wel terug omdat hij zichzelf aanpraatte dat hij zolang ze nog in bloei stonden, best nog wat meer van die bloemen kon verzamelen. Zij was er ook weer en samen waadden zij barrevoets door de drassige weide en plukten de zware witte-heiligenbloesems. De lentezon scheen en zij sprak met hem zo onbevangen als was zij een geitejongen uit zijn eigen dorp. Weer begon zij hem over tovenarij uit te vragen en zij luisterde met grote ogen naar alles wat hij vertelde, zodat hij opnieuw in grootspraak verviel. Toen vroeg ze hem een spreuk van Verandering te zeggen en toen hij eromheen bleef draaien, keek ze hem aan, streek het zwarte haar weg uit haar gezicht en zei: 'Ben je soms bang dat te doen?'

'Nee, ik ben niet bang.'

Met een smalend lachje zei ze: 'Misschien ben je nog te jong.' Dat was meer dan hij hebben kon. Hij zei niet veel terug, maar besloot dat hij haar een bewijs van zijn macht zou geven. Hij vroeg haar de volgende dag weer naar de wei te komen als ze zin had, nam afscheid en kwam bij de hut terwijl zijn meester nog niet thuis was. Hij liep recht op de boekenplank af en pakte de twee Boeken der Konde die Ogion nog nooit in zijn bijzijn geopend had. Hij zocht naar een spreuk om zichzelf van gedaante te kunnen veranderen, maar omdat hij de runen nog slechts langzaam kon ontcijferen en maar weinig begreep van wat hij las, kon hij er geen vinden. Deze boeken waren zeer oud; Ogion had ze gekregen van zijn eigen leermeester, Heleth de Ziener, en Heleth weer van zijn leermeester, de Magus van Perregal, en zo steeds verder terug tot in de tijden der mythen. Het schrift was klein en vreemd, er was door vele handen overheen en tussendoor geschreven, en al die handen waren stof nu. Toch begreep Ged hier en daar wel iets van wat hij probeerde te lezen, en met de vragen en spotternijen van het meisje voortdurend in het hoofd hield hij op bij een blad waar een spreuk stond die de geesten der doden deed opstaan.

Terwijl hij las en de runen en symbolen één vooreen ontcijferde,

werd hij door huiver bevangen. Zijn ogen waren verstard en hij kon ze pas opheffen toen hij klaar was en de hele spreuk had gelezen.

Toen hij opkeek, zag hij dat het donker was in het huis. Hij had in het duister zitten lezen zonder enig licht. Als hij nu weer naar het boek keek, kon hij de runen niet meer onderscheiden. Toch groeide de huiver in hem en scheen hem aan zijn stoel gekluisterd te houden. Hij was door en door koud. Over zijn schouder kijkend zag hij dat er iets achter de gesloten deur neerhurkte, een vormeloze brok schaduw, een duistere vlek in de duisternis. Zij scheen een arm naar hem uit te steken en te fluisteren, hem fluisterend te roepen; maar hij kon de woorden niet verstaan. Toen vloog de deur wijd open. Er kwam een man binnen omgeven door een witte krans van vlammen, een grote stralende gestalte en zijn stem klonk luid, gebiedend en kortaf. De duisternis en het fluisteren hielden op en werden verdreven. De huiver verliet Ged, maar hij was nog steeds dodelijk bevreesd, want het was Ogion de Magus die daar in de deuropening stond, omgeven door een stralend licht en de eiken staf in zijn hand brandde met een witte gloed.

Zonder iets te zeggen liep de magus Ged voorbij, stak de lamp aan en zette de boeken op de plank terug. Toen keerde hij zich naar de jongen en zei: ‘Als je die spreuk uitspreekt, is het altijd met gevaar voor je macht en je leven. Was het om die spreuk dat je de boeken hebt geopend?’

‘Nee, meester,’ mompelde de jongen en hij vertelde Ogion beschaamd waarnaar hij gezocht had en waarom. ‘Ben je vergeten wat ik je gezegd heb, dat de moeder van dat meisje, de vrouw van de Heer, een tovenares is?’ Inderdaad had Ogion dat ooit gezegd, maar Ged had er weinig aandacht aan geschonken, hoewel hij onderhand wel wist dat Ogion hem nooit iets vertelde waarvoor hij geen goede reden had om het te vertellen.

‘Het meisje is zelf al half een heks. Misschien was het wel in opdracht van de moeder dat het meisje met jou is gaan praten. Misschien was zij het die het boek heeft doen openvallen bij het blad dat jij hebt gelezen. De machten die zij dient, zijn niet de machten die ik dien. Ik weet niet waar zij op zint, maar ik weet wel dat ze mij niet welgezind is. Luister goed naar me, Ged. Is het nooit bij je opgekomen dat macht omheind moet zijn met gevaar, zoals licht met duisternis? Voor ons is tovenarij geen spel dat we spelen om roem of rijkdom. Denk eraan: in onze Kunst wordt ieder woord, iedere daad gezegd en gedaan hetzij ten goede, hetzij ten kwade. Voor je gaat spreken of handelen moet je de prijs kennen die ervoor betaald moet worden.’

Gedreven door schaamte riep Ged uit: ‘Hoe moet ik dat allemaal weten, als u me niets leert. Sinds ik bij u ben komen wonen, heb ik niets gedaan, niets gezien.’

‘Nu heb je dan iets gezien,’ zei de magus. ‘Bij de deur, in de donkerte, toen ik binnenkwam.’ Ged zweeg.

Ogion hurkte neer, bouwde het vuur op in de haard en stak het aan, want het was koud in de hut. Nog steeds gehurkt zei hij met zijn rustige stem: ‘Ged, mijn jonge valk, je bent niet aan mij gebonden of aan mijn dienst. Jij bent niet naar mij gekomen, maar ik naar jou. Je bent erg jong om deze keuze te maken, maar ik kan haar niet maken in jouw plaats. Als je wilt, zal ik je naar het eiland Roke sturen waar onderricht wordt gegeven in alle hoge kunsten. Alle kennis die je zult besluiten te verwerven, zul je verwerven, want je macht is groot; groter zelfs dan je trots, hoop ik. Ik had je graag hier bij mij gehouden, omdat ik datgene bezit wat jij mist, maar ik wil je niet hier houden tegen je wil. Je moet nu kiezen tussen Re Albi en Roke.’ Ged stond verbijsterd, twijfel woedde in zijn hart. Hij was gaan houden van deze man, Ogion die hem door zijn aanraking genezen had en nooit kwaad werd; hij hield van hem en had het nooit beseft, tot dit moment. Hij keek naar de eiken staf die in de hoek bij de schoorsteen geleund stond en dacht aan de gloed waarmee het kwaad uit de duisternis was weggebrand; hij verlangde er vurig naar bij Ogion te blijven, samen met hem op zwerftocht te gaan door de wouden, lang en ver, en zwijgend te leren. Maar er leefden nog andere heftige verlangens in hem die zich niet lieten onderdrukken, de zucht naar roem, de zucht naar handelen. Bij Ogion kwam de weg naar het meesterschap hem lang voor, een zijpad waarop hij slechts traag vorderde; en dat terwijl hij voor de zeewinden uit recht naar de Middenzee kon zeilen, naar het Eiland der Wijzen waar de lucht doorgloeid was van betovering en de Archimagus zijn wonderen wrocht. ‘Meester,’ zei hij, ‘ik wil naar Roke gaan.’ Een paar dagen later liep op een zonnige lentemorgen Ogion naast hem de steile weg af, van het Hoogplateau vijftien mijl naar beneden tot aan de Grote Haven van Gont. Daar bij de landpoort tussen gebeeldhouwde draken knielden, toen zij de magus zagen, de wachters van de Stad van Gont neer met ontblote zwaarden en verwelkomden hem. Zij kenden hem en bewezen hem eer, gehoor gevend aan het bevel van de Heer en hun eigen hart; tien jaar geleden immers had Ogion de stad behoed voor een aardbeving die de torens der rijken ter aarde dreigde te werpen en de toegang tussen de Klauwende Klippen door een aardverschuiving dreigde af te sluiten. Hij had tot de Berg van Gont gesproken en hem tot kalmte gemaand; hij had de trillende steilten van het Hoogplateau doen bedaren zoals men een opgeschrikt dier tot rust brengt. Ged had er wel eens over horen spreken en nu hij vol verwondering de gewapende wachters zag neerknielen voor zijn vreedzame meester, werd hij eraan herinnerd. Hij keek bijna angstig op naar deze man die een aardbeving had tegengehouden; maar Ogions gelaat was kalm als

altijd. Ze liepen naar de kaden waar de Havenmeester haastig kwam toegelopen om Ogion te begroeten en te vragen waarmee hij hem van dienst kon zijn. De magus zei hem dit en terstond wist hij een schip dat de Middenzee als bestemming had en waarop Ged als passagier kon meevaren. ‘Misschien willen ze hem wel meenemen om de wind te bezweren, als hij die kunst beheerst,’ zei hij. ‘Ze hebben geen weermaker aan boord.’

‘Hij heeft een zekere handigheid met mist en nevel, maar hoegenaamd geen met zeewinden,’ zei de magus en legde de hand zachtjes op Geds schouder. ‘Probeer met de zee en de winden van de zee geen kunstjes uit te halen, Sperwer; je bent nog alleen maar thuis op het land. Hoe heet het schip, Havenmeester?’

‘Schaduw, uit de Andraden op weg naar Hort met pelzen en ivoor. Een goed schip, Meester Ogion.’ Bij het horen van de naam van het schip trok er een wolk over het gezicht van de magus, maar hij zei: ‘Zo zij het. Geef deze brief aan de Hoeder van de School op Roke, Sperwer. Ga met gunstige wind. Vaarwel.’

Dat was alles wat hij ten afscheid zei. Hij keerde zich om en liep met lange schreden de straat omhoog, weg van de kaden. Ged voelde zich eenzaam terwijl hij zijn meester zag weggaan. ‘Kom, jongen,’ zei de Havenmeester en nam hem langs de kaden mee naar de pier waar Schaduw in gereedheid werd gebracht om uit te zeilen.

Het klinkt misschien vreemd dat er op een eiland van vijftig mijl in doorsnee en in een dorpje aan de voet van rotsen die al eeuwen over de zee staren, een kind volwassen kan worden zonder ooit een voet in een boot gezet te hebben of de vinger in zout water te hebben gedoopt, maar het is zo. Landbouwer, geitenhoeder, koeienherder, jager of ambachtsman, iedere landbewoner ziet de zee als een zout, onzeker gebied waar hij totaal geen boodschap aan heeft. Het dorp dat te voet twee dagen verwijderd ligt van het zijne, is een vreemd land, en het eiland dat per schip een dag verwijderd ligt van het zijne, is niet meer dan een gerucht, nevelige heuvels in de verte over het water en heel wat anders dan de vaste grond waar hij zelf op staat. Op Ged die nog nooit tevoren de berghellingen had verlaten, maakte Gonthaven een verbijsterende en overstelpende indruk: de grote huizen en torens van gehouwen steen en het havenkwartier met pieren en loodsen, dokken en ankerplaatsen; de zeehaven waar een vijftig schepen en galeien op en neer deinden aan hun meertouwen, of op het land getrokken met de kiel naar boven lagen om hersteld te worden, of met beslagen zeilen en gesloten riempoorten op de rede voor anker lagen; de zeelui die elkaar toeschreeuwden in vreemde dialecten, en de sjouwerlieden die met hun zware lasten tussen de kisten en kabels, de vaten en roeiriemen heen en weer renden; de gebaarde kooplieden in met bont afgezette mantels die zich in rustig

gesprek een weg zochten over de glibberige keien vlak lang het water; vissers die hun vangst aan wal brachten; kuipers kuipten en timmerlui timmerden, visvrouwen zongen en bootslieden schreeuwden, en als achtergrond de stille, stralende baai. Met ogen, oren en hart vol verbijstering volgde hij de havenmeester naar de kade waar de Schaduw lag vastgemeerd, en de havenmeester bracht hem naar de kapitein van het schip.

Omdat het een magus was die het vroeg, was de kapitein na een paar woorden bereid Ged als passagier naar Roke mee te nemen, en de havenmeester liet de jongen bij hem achter. De kapitein van de Schaduw was een grote dikke man in een rode mantel afgezet met pellawibont, zoals die door kooplieden van de Andraden gedragen wordt. Hij keek Ged nauwelijks aan, maar vroeg met diepe stem: 'Weet je iets van weermaken af, jongen?'

'Ja.'

'Kun je de wind roepen?'

Hij moest bekennen dat hij dat niet kon en daarop zei de kapitein dat hij een plekje moest zoeken waar hij niemand in de weg stond, en er blijven. Onderwijl kwamen de roeiers aan boord, want het schip zou nog vóór het vallen van de avond ter rede gaan liggen en in de vroege morgen met het ebgetij uitvaren. Er was geen plekje waar hij niemand in de weg stond, maar Ged klemde zich zo goed en zo kwaad als het ging, vast bovenop de in het achterschip opgetaste, vastgesjorde en met huiden bedekte lading, en bekeek vandaar het doen en laten om zich heen. De roeiers, stoere mannen met gespierde armen, sprongen aan boord, terwijl sjouwerlieden onder luid geraas de watervaten het schip op rolden en ze onder de roeibanken verstouwden. Het weigebouwde schip lag diep van lading, maar danste toch lichtjes op de klotsende golfslag, klaar om weg te wezen. Toen nam de stuurman zijn plaats in aan de rechterkant van het achterschip en keek vooruit naar de kapitein op de voorplecht waar de huidplanken zich samenvoegden in de steven en als boegbeeld de Oude Slang van Andrad was uitgesneden. De kapitein brulde met luide stem zijn bevelen en Schaduw werd losgegooid en van de kade vrijgetrokken door twee zwoegende sloepen. Dan brulde de kapitein: 'Poorten open,' en ratelend schoten de lange riemen naar buiten, vijftien aan iedere kant. De roeiers kromden hun krachtige ruggen en vooraan naast de kapitein zat een jongen die op een trommel het ritme sloeg. Het schip liep even gemakkelijk als een meeuw geroeid door haar wieken, en het lawaai en geroezemoes van de stad vielen plotseling achter hen weg. Zij voeren de stilte van de baai binnen en boven hem verhief zich de witte piek van de berg die hoog over de zee leek te zweven. Het anker werd uitgeworpen in een ondiepe kreek ter lijzijde van de zuidelijke Klauwende Klip en daar bleven zij gedurende

de nacht liggen.

Van de zeventig koppen op het schip waren sommigen evenals Ged nog jong van jaren, hoewel zij allen reeds onder de volwassenen waren opgenomen. Zij nodigden Ged uit om spijs en drank met hen te delen en waren vriendelijk op hun rauwe manier, vol grappen en geintjes. Zij noemden hem Geitehoeder; natuurlijk, want hij kwam van Gont, maar ze lieten het daarbij. Hij was even groot en sterk als anderen van zijn leeftijd en had snel een gevat of scherp antwoord bij de hand. Zo vond hij zijn weg onder hen en begon reeds die eerste avond te leven als zij en hun arbeid te leren. Dit viel in de smaak bij de scheepsofficieren, want er was aan boord geen plaats voor passagiers die geen hand uitstaken. In een galei zonder dek, vol mensen, scheepstuig en lading, was er nauwelijks voldoende ruimte voor de bemanning, laat staan comfort; maar wat betekende comfort voor Ged. Hij lag die avond tussen rollen huiden uit de noordelijke eilanden en keek naar de sterren van de lentehemel boven het water van de haven en naar de kleine gele lichten van de Stad in de verte achter hen; en hij sliep en ontwaakte met blijdschap in het hart. Nog vóór het ochtendgloren keerde het getij. Zij lichtten het anker en gleden tussen de Klauwende Klippen door de open zee op. Toen achter hen de opgaande zon een rode gloed legde over de Berg van Gont, hesen zij het grootzeil en voeren over de Zee van Gont naar het zuidwesten. Met een lichte wind zeilden zij tussen Barnisk en Torheven door en kwamen op de tweede dag in het zicht van Havnor, het Grote Eiland, hart en haard van de Archipel. Varend langs de oostkust van het eiland bleven zij drie dagen lang in het zicht van de groene heuvels van Havnor, maar zij gingen er niet aan land. Pas vele jaren later zou Ged er voet aan wal zetten en de witte torens van Havnor-Haven zien, de navel van de wereld.

Zij gingen één nacht voor anker in Kembermond, de noordelijkste haven van het eiland Waay, en de volgende bij een kleine stad aan de toegang tot de Baai van Felkwaay; de dag daarop passeerden zij de noordelijke kaap van het eiland O en voeren het Nauw van Ebavnor binnen. Daar streken zij het zeil en gingen met de riemen verder, voordurend land aan beide kanten en voortdurend binnen hoorbereik van andere schepen, grote en kleine, koopvaarders en kustvaarders, sommige na een reis van vele jaren met vreemde lading terugkerend uit de Buitenruimen, andere in de Middenzee als mussen van eiland tot eiland hippend. De steven naar het zuiden wendend keerden zij het druk-bevaren Nauw en het eiland Havnor de rug toe en zeilden door de straat tussen de twee lieflijke eilanden Ark en Iliën, een weelde aan steden met torens en terrassen; toen begonnen zij zich door regen en aanwakkerende wind over de Middenzee een weg te slaan naar het eiland Roke.

In de nacht toen de wind was aangezwollen tot een storm, streken zij zeil en mast, en de volgende dag roeiden zij, de hele dag. Het grote schip lag vast en fier op de golven, maar de stuurman aan de lange stuurriem op de achterplecht tuurde in de regen die op de zee neerbeukte, en zag niets dan alleen de regen. Volgens de stand van de magneet voeren ze naar het zuidwesten, en zij wisten in welke richting zij voeren, maar niet door welke wateren. Ged hoorde de mannen praten over de zandbanken ten noorden van Roke en over de Verbolgen Rotsen in het oosten; er waren er die beweerden dat ze nu al wel ver uit de koers zouden liggen, in de lege wateren ten zuiden van Kamery. Nog steeds nam de wind toe en rafelde de toppen der grote golven uiteen in flarden van schuim, en nog steeds roeiden zij naar het zuidwesten met de wind in de rug. Er werd nu vaker van roeiers gewisseld, want de arbeid was zeer zwaar; de jongere bemanningsleden werden met tweeën aan een riem gezet en Ged kreeg een beurt net als de anderen, zoals steeds sinds zij van Gont waren uitgevaren. Als ze niet aan de riemen zaten, moesten ze hozen, want er sloegen zware brekers over het schip. En zo zwoegden zij door de golven die als rokende bergen voortjoegen onder de wind, terwijl de regen hen hard en koud op de rug sloeg en de bonkende trommelslag boven het razen van de storm uit klonk als een bonkend hart.

Een man kwam Geds plaats aan de riem innemen en stuurde hem naar de kapitein op het voorschip. De regen droop uit de zoom van zijn mantel, maar hij stond vast als een fust op zijn deel van het dek en keek op Ged neer terwijl hij vroeg: ‘Kun jij deze wind doen bedaren, jongen?’

‘Neen, heer.’

‘Bezit je macht over ijzer?’

Hij bedoelde of Ged de kompasnaald de weg naar Roke kon laten aanwijzen zodat de magneet zich niet meer naar de noordpool, maar naar de noodzaak zou richten. Die vaardigheid is een geheim van de Zeemeesters en Ged moest opnieuw nee zeggen. ‘Dan zul je een schip moeten vinden dat je van Hort mee terugneemt naar Roke,’ brulde de kapitein hem door wind en regen toe. ‘Roke moet nu ergens westelijk van ons liggen en bij deze zee kunnen we er alleen met toverkunst komen. We moeten een zuidelijke koers aanhouden.’

Ged vond dit geen leuk vooruitzicht, want hij had de schepelingen over Hort horen spreken als over een stad zonder wetten, vol boos bedrijf waar maar al te vaak mensen werden opgepakt en als slaven in het Zuidruim werden verkocht. Hij keerde terug naar zijn plaats aan de roeiriem en trok weer, gelijk op met zijn kameraad, een stevige jongen uit de Andraden; hij hoorde de trommel de slagen markeren en zag de lantaren op de achterplecht bij iedere rukwind

dansen en flikkeren, een gepijnigde lichtvlek in de door regen gegeselde duisternis. Hij bleef echter naar het westen kijken, zo vaak als hij dat kon bij het ritmisch zwoegen aan de roeiriem. En toen het schip werd opgeheven door een hoge golf top zag hij over het donkere, stuivende water heel even een licht tussen de wolken, dat de laatste gloed had kunnen zijn van de ondergaande zon; maar het licht was helder en niet rood.

Zijn kameraad aan de roeiriem had het niet gezien, maar hij schreeuwde het de anderen toe. De stuurman keek ernaar uit, iedere keer dat het schip door de golven werd opgeheven, en zag het tegelijk met Ged opnieuw, maar hij riep terug dat het alleen maar de ondergaande zon was. Toen riep Ged een van de jongens die aan het hozen waren, toe zijn plaats op de roeibank een ogenblik van hem over te nemen en werkte zich langs het pad tussen de banken moeizaam naar voren; hij klemde zich vast aan het boegbeeld om niet overboord geslingerd te worden en schreeuwde tot de kapitein: ‘Dat licht in het westen, Heer, is het eiland Roke.’

‘Ik heb geen licht gezien,’ brulde de kapitein terug, maar terwijl hij dit zei, wees Ged met uitgestrekte arm en allen zagen over het heftig deinende schuim van de zee in het westen een heldere lichtglans.

Het was geenszins omwille van zijn passagier, maar alleen om zijn schip aan het gevaar van de storm te ontrukken, dat de kapitein terstond de stuurman toeschreeuwde de steven naar het westen te wenden en naar het licht. Tot Ged echter zei hij: ‘Je spreekt als een Zeemeester, jongen, maar ik zweer je dat als je ons in dit weer de verkeerde weg opstuurt, ik je overboord zal smijten en je naar Roke zal laten zwemmen.’ In plaats van voor de storm uit moesten ze nu met de wind dwars opzij roeien en het ging moeizaam: de golven beukten tegen de flanken van het schip en stuwden het zuidwaarts weg van de nieuwe koers; zij sloegen over het schip en vulden het met water zodat er voordurend gehoosd moest worden, en de roeiers moesten oppassen dat het rollende schip hun riemen niet uit het water tilde tijdens de haal en hen achteroverwierp tussen de banken. Het was nagenoeg pikdonker onder de stormwolken, maar nu en dan zagen zij in het westen een glimp van het licht, voldoende om hun koers te bepalen, en zo zwoegden zij voort. Tenslotte flauwde de wind wat af en werd het licht vóór hen groter en groter. Zij roeiden verder en leken zich door een gordijn te boren: tussen de ene haal aan de riemen en de volgende voeren zij uit de storm een heldere avondlucht in waar het licht van de ondergaande zon nog nagloeide aan de hemel en over de zee. Niet ver voor zich uit zagen zij over de met schuim bekamde golven een hoge, ronde, groene heuvel en aan de voet ervan een stad, gebouwd aan een kleine baai waarin schepen voor anker

lagen, vredig en kalm. De stuurman, leunend over zijn lange stuurriem, keek op naar het voorschip en riep: ‘Heer, is dit echt land, of toverij?’

‘Hou haar zo ze gaat, stompzinnige steenezel. Roeien jullie, graatloze gauwdieven. Dat daar is de Baai van Thwill en de Bult van Roke, dat ziet toch de grootste idioot. Roeien.’

Zo roeiden zij op het ritme van de trommel met vermoeide slagen de baai in. Het was er stil en zij konden de stemmen horen van de mensen, ginds in de stad, en het kleppen van een klok, en alleen nog heel in de verte het razen en tieren van de storm. Op een mijl afstand hingen er in het noorden, oosten en zuiden in een krans om het eilanddonkere wolken, maar boven Roke gloeiden de sterren op, één voor één aan een klare en kalme hemel.

De school der wijzen

Ged bleef die nacht slapen aan boord van de Schaduw en nam vroeg in de ochtend afscheid van zijn eerste varensgezellen die hem vrolijk goede wensen achterna riepen toen hij het havenkwartier inliep. De stad Thwill is niet groot: haar hoge huizen hurken dicht op elkaar langs een paar steile, nauwe straten. Voor Ged echter leek het een doolhof en omdat hij er heg noch steg wist, vroeg hij aan de eerste inwoner van Thwill die hij tegenkwam, waar hij de Hoeder van Roke kon vinden. De man keek hem even van opzij aan en zei: 'De wijze hoeft het niet te vragen, de dwaas vraagt tevergeefs,' en hij vervolgde zijn weg. Ged liep de heuvel op tot hij uitkwam op een plein dat aan drie zijden omgeven was door huizen met puntige daken uit leisteen en aan de vierde door de muur van een groot gebouw waarvan de weinige kleine vensters boven de schoorstenen van de huizen uitstaken; een fort leek het of een kasteel, opgetrokken uit machtige, grijze steenblokken. Op het plein aan de voet ervan stonden marktkraampjes en het was er een komen en gaan van mensen. Ged stelde zijn vraag aan een oude vrouw met een mand mosselen en zij antwoordde: 'Waar de Hoeder is kun je hem niet altijd vinden, maar soms vind je hem waar hij niet is,' en zij ging voort haar mosselen uit te venten.

In het grote gebouw was vlak bij een van de hoeken een kleine houten deur. Ged liep ernaar toe en klopte aan. Tegen de oude man die de deur open maakte, zei hij:' Ik heb een brief bij me van de Magus Ogiorf van Gont, bestemd voor de Hoeder van de School op dit eiland. Ik wil weten waar ik de Hoeder kan vinden, maar ik wens geen raadsels of geintjes meer te horen te krijgen.'

'Dit is de School,' zei de oude man vriendelijk. 'Ik ben de poortwachter. Treedt binnen als je kunt.'

Ged deed enige passen voorwaarts. Hij was ervan overtuigd dat hij over de drempel gegaan was, maar toch stond hij buiten op het plaveisel waar hij tevoren ook gestaan had. Weer deed hij enige passen voorwaarts en weer bleef hij buiten staan, vóór de deur. Van binnen sloeg de deurwachter hem met vriendelijke blik gade.

Ged was eerder nijdig dan verbaasd, want het zag ernaar uit dat opnieuw de draak met hem werd gestoken. Met woord en hand verrichtte hij de tover van Ontsluiting die zijn tante hem lang geleden geleerd had; het was het pronkstuk uit haar verzameling bezweringen en hij weefde hem welbedacht. Maar het was slechts een heksentover en de macht die over deze deur lag werd er niet door geschokt. Na zijn falen stond Ged geruime tijd roerloos daar op het plaveisel. Tenslotte keek hij de oude man aan die binnen op hem stond te

wachten. ‘Ik kan niet binnen treden,’ zei hij met tegenzin, ‘tenzij u mij helpt.’ De deurwachter antwoordde: ‘Zeg me je naam.’ Weer stond Ged lange tijd roerloos, want een man zegt nooit hardop zijn naam, tenzij er groters op het spel staat dan zijn eigen lijfsbehoud.

‘Ik ben Ged,’ zei hij met luide stem. Toen stapte hij voorwaarts en ging de geopende deur binnen. Het licht was achter hem, maar toch kreeg hij de indruk dat een schaduw hem op de hielen volgde.

Toen hij zich omdraaide, zag hij dat de deurposten waartussen hij naar binnen was gegaan, niet gewoon van hout waren, zoals hij gedacht had, maar van ivoor zonder voeg of naad: zij waren — zo hoorde hij later — gesneden uit een tand van de Grote Draak. De deur die de oude man achter hem weer dicht deed, was van gepolijst hoorn waar het daglicht vaag doorheen straalde, en op de binnenkant was de Boom met Duizend Bladeren uitgesneden.

‘Welkom in dit huis, jongen,’ zei de deurwachter en bracht hem zonder verder nog iets te zeggen door hallen en gangen naar een open hof, diep binnen de muren van het gebouw. De hof wasten dele met stenen geplaveid, maar had geen dak, en er was een grasveld waar onder jonge boompjes een fontein met het zonlicht speelde. Hier moest Ged geruime tijd alleen wachten. Hij bleef er roerloos staan met hevig kloppend hart, want hij had het onbestemde gevoel dat er machten en wezens om hem heen onzichtbaar aan het werk waren, en hij wist dat deze plek niet alleen van steen was gebouwd, maar ook van magie die hechter was dan steen. Hij stond in het binnenste vertrek van het Huis der Wijzen, en dat lag onder de open hemel. Toen werd hij zich ineens de aanwezigheid bewust van een in het wit geklede man die naar hem keek door het neervallende water van de fontein. Terwijl hun ogen elkaar ontmoetten, klonk helder het lied van een vogel op uit de takken van de boom. Op dat moment verstond Ged het zingen van de vogel en de taal van het water dat neerviel in het bekken van de fontein, en de vorm van de wolken, en het begin en einde van de wind die de bladeren deed ritselen; het leek hem alsof ook hijzelf een woord was, dat werd uitgesproken door het zonlicht.

Toen was dat moment voorbij en waren hij en de wereld weer als tevoren, of bijna als tevoren. Hij trad naar voren en knielde voor de Archimagus neer, reikte hem de brief toe die door Ogion was geschreven. De Archimagus Nemmerle, de Hoeder van Roke, was een oude man, ouder, naar men zei, dan wie ook der toen levende mensen. Toen hij Ged in vriendelijke woorden welkom heette, trilde zijn stem als de stem van een vogel. Zijn haar, baard en kleren waren wit en het leek alsof al het donkere en zware uit hem was weggespoeld door de trage golfslag van de jaren die hem wit en verweerd hadden achtergelaten als een stuk drijf hout dat een eeuw lang op drift is geweest. ‘Mijn ogen zijn oud; ik kan niet lezen wat je meester heeft

neergeschreven,' zei hij met zijn trillende stem. 'Lees me zijn brief hardop voor, jongen.' Ged ontcijferde het schrift en las het hardop voor; het waren Hardische runen en er stond alleen maar dit: Heer Nemmerle. Als de wind waarheid waait, zend ik iemand naar u toe die de grootste zal worden van Gonts wijzen. Het was getekend, niet met Ogions ware naam, die Ged nog nooit had gehoord, maar met de rune van Ogion, de Gesloten Mond. 'Je bent gestuurd door hem die de aardbeving de teugel heeft aangelegd, en daarom ben je dubbel welkom. De jonge Ogion was mij zeer dierbaar toen hij van Gont hierheen kwam. Vertel me nu van de zee en de tekenen van je reis, jongen.'

'Een voorspoedige reis, heer, behalve dan de storm van gisteren.'

'Hoe heette het schip dat je hierheen heeft gebracht?'

'Schaduw, een koopvaarder uit de Andraden.'

'Wiens wil is het die je hierheen stuurt?'

'Mijn eigen wil.'

De Archimagus keek Ged aan en keek weer opzij; hij begon te spreken in een taal die Ged niet verstond, mompelend als een oude man wiens gedachten ronddolen langs jaren en eilanden. Toch klonken er in zijn gemompel woorden door uit het lied van de vogel en uit het spreken van het neervallende water. Hij weefde geen bezwering, maar toch lag er een macht in zijn stem die Geds geest met zich mee sleepte en de jongen zo in vervoering bracht dat hij een ogenblik lang zichzelf meende te zien staan in een vreemd, uitgestrekt en verlaten gebied, geheel alleen te midden van schaduwen. Toch stond hij al die tijd in de zonbeschenen hof en hoorde hij het water van de fontein omlaagvallen.

Een grote zwarte vogel, een raaf van Osskil, kwam aanlopen over de stenen plavuizen en het gras. Hij liep naar de zoom van het kleed van de Archimagus en bleef er staan, pikzwart met een snavel als een dolk en ogen als kralen die Ged zijdelings aankeken. Driemaal pikte hij aan de witte staf waar Nemmerle op leunde en de oude wijze hield op met mompelen en glimlachte. 'Ga maar spelen, jongen,' zei hij tenslotte als tot een klein kind. Ged knielde weer op een knie voor hem neer. Toen hij opstond, was de Archimagus er niet meer. Alleen de raaf stond er nog en keek hem aan, de snavel uitgestoken als wilde hij pikken naar de verdwenen staf.

Hij sprak in wat naar Ged vermoedde de taal van Osskil kon zijn. 'Terrenon ussbuk,' kraste hij. 'Terrenon ussbuk orrek.' Toen liep hij weg, stijf en waardig als hij gekomen was. Ged draaide zich om en verliet de hof, zich afvragend waar hij heen zou gaan. In de galerij kwam hem een rijzige jonge man tegemoet die hem zeer hoffelijk met een buiging van het hoofd begroette. 'Ik ben Jasper, de zoon van Enwit uit het Domein van Eolg op het eiland Havnor. Ik sta vandaag

tot uw beschikking om u rond te leiden door heel het Hoge Huis en voor zover dit mij mogelijk is, uw vragen te beantwoorden. Hoe mag ik u noemen, Heer.'

Nu was Ged een dorpsjongen uit de bergen die nooit met de zonen van rijke kooplieden en edelen verkeerd had, en hij dacht daarom dat deze knaap hem voor de gek hield met zijn 'beschikking' en zijn 'Heer', zijn buigingen en strijkages. Hij antwoordde kortaf: 'Men noemt mij Sperwer.'

De ander wachtte een ogenblik als rekende hij nog op een wat hoffelijker reactie, maar toen deze uitbleef, richtte hij zich op en deed een pas opzij. Hij was twee of drie jaar ouder dan Ged, van rijzige gestalte, en zijn bewegingen en houding hadden in Geds ogen de stijf se gratie van een balletdanser. Hij droeg een grijze mantel met een kap op de rug. Het eerste waar hij Ged naar toe bracht, was de kleerkamer waar Ged als leerling van de school zich ook zo'n mantel naar zijn maat kon uitzoeken, benevens andere kledingstukken die hij nodig had. Hij legde de donkergrijze mantel om die hij had uitgekozen, en Jasper zei: 'Nu ben je een van ons.'

Terwijl Jasper dit zei, lag er om zijn lippen een vaag glimlachje dat Ged op zijn hoede deed zijn voor een achter zijn woorden verscholen spotternij. 'Maken kleren dan de magus?' vroeg hij nors.

'Nee,' zei de oudere jongen. 'Maar ik heb wel gehoord dat manieren de man maken. Waar gaan we nu heen?'

'Waarheen je wilt. Ik weet hier nergens de weg.' Jasper nam hem mee door de gangen van het Hoge Huis en liet hem de open binnenhoven zien en de overwelfde hallen, de Kamer der Schappen waar de boeken der kennis en der runen werden bewaard, de grote Hal van de Haard waar de hele school op feestdagen bijeenkwam en tenslotte in de torens en vlak onder het dak, de kleine cellen waar de leerlingen en de Magisters sliepen. Ged kreeg er een in de Zuidelijke Toren met een venster dat over de steile daken van Thwill uitkeek op de zee. Evenals in de andere slaapcellen was een stromatras in de hoek het enige meubelstuk. 'We leven hier erg eenvoudig,'zei Jasper. 'Maar ik neem aan dat het je weinig kan schelen.'

'Ik ben het gewend.' En in een poging zich de gelijke te betonen van deze hoffelijk neerbuigende jongeman, voegde hij er terstond aan toe: 'Ik veronderstel dat jij dat niet was toen je hier voor het eerst kwam.'

Jasper keek hem aan en zijn blik zei zonder woorden: 'Hoe zou jij kunnen weten wat ik, een zoon van de Heer van het Domein van Eolg op het eiland Havnor, gewend of niet gewend ben.' Hardop zei hij alleen maar dit: 'Kom mee hierheen.' Terwijl zij boven waren, liet zich een gongslag horen en zij gingen naar beneden om tezamen met een goede honderd andere knapen en jongemannen het noenmaal te

gebruiken aan de Lange Tafel van de eetzaal. Iedereen zorgde voor zichzelf, maakte grapjes met de koks en vulde zijn bord uit grote schalen met voedsel die dampend in de dienluiken tussen de keuken en de eetzaal stonden; daarna zocht iedereen zich vrijelijk een plaatsje aan de Lange Tafel. 'Men zegt,' zei Jasper tegen Ged, 'dat er aan deze tafel altijd plaats is, hoeveel mensen er ook willen zitten.' Inderdaad was er zowel plaats voor vele luidruchtige groepjes jongens met een enorme eet- en praatlust, als voor de ouderen en meer bezadigden wier grijze mantel bij de hals met een zilveren speld werd gesloten en die met ernstige, peinzende gezichten, als hadden ze stof tot nadenken te over, met zijn tweeën of alleen zaten.

Jasper nam met Ged plaats naast een forsgebouwde jongen die Vetch heette en zonder veel te zeggen zijn portie energiek naar binnen werkte. Hij sprak met het accent van het Oostruim en had een zeer donkere huidskleur, niet roodachtig bruin als Ged en Jasper en de meeste bewoners van de Archipel, maar donkerbruin. Het was een ongecompliceerde jongen zonder verfijnde manieren. Toen hij klaar was, mopperde hij over het eten, maar keerde zich toen tot Ged en zei: 'In ieder geval is het geen waan zoals zoveel dingen hier; het kleeft aan de ribben.' Ged begreep niet waar dat op sloeg, maar vond hem ergens een geschikte knaap en was blij toen hij na afloop van de maaltijd bij hen bleef. Ze gingen de stad in om Ged er de weg te leren vinden. Er waren slechts een paar korte straten in Thwill, maar zij kronkelden en kringelden zo vreemd tussen de hooggedakte huizen dat je er toch de weg gemakkelijk kwijt raakte. Het was een merkwaardige stad en ook de bewoners waren merkwaardig: vissers en werklieden en ambachtslieden als anderen, maar zo vertrouwd met de tovenarij die op het Eiland der Wijzen in alles meespeelt, dat zij ook zelf half en half tovenaars leken te zijn. Zoals Ged had ondervonden, spraken zij in raadsels en geen van hen zou een spier vertrekken als hij een jongen zag veranderen in een vis of een huis zich in de lucht zag verheffen; wetend dat er een jongen van de School een streek uithaalde, gingen ze onverdroten verder met schoenen lappen of het uitbenen van een stuk schape vlees.

De drie jongens klommen omhoog naar de Achterpoort en liepen door de tuinen van het Hoge Huis. Vervolgens staken ze langs een houten brug de klare stroom van de Thwillburn over en gingen noordwaarts de wouden en velden in. Het pad wond zich omhoog en zij kwamen langs eikebosjes waar ondanks de stralende zon zware schaduwen lagen. Een van die bosjes lag niet ver weg aan hun linkerhand, maar Ged kreeg er nooit een helemaal duidelijk zicht op. Het pad leek er voortdurend heen te zullen leiden, maar bereikte het nooit. Ged kon zelfs niet onderscheiden wat er voor bomen stonden. Vetch zag hem kijken en zei zacht: 'Dat is de Besloten Hout. We

kunnen er niet komen, nog niet...'

Op de hete zonbeschenen weiden bloeiden gele bloemen.' Vonkenkruid,' zei Jasper. 'Het groeit op plaatsen waar de wind de as van Iliën liet vallen, in brand gestoken toen Erret-Akbe de Binneneilanden verdedigde tegen de Heer van het Vuur.' Hij blies tegen een verdroogd bloemhoofdje en de losgeraakte zaden vlogen in de wind omhoog als vurige vonken in het zonlicht. Het pad voerde hen hogerop en wond zich om een grote groene heuvel, bultig en zonder bomen, de heuvel die Ged vanaf het schip gezien had toen zij de betoverde wateren van Roke binnenvoeren. Jasper bleef staan op de heuvelhelling. "Thuis in Havnor heb ik vaak horen spreken over de toverkunst van Gont en steeds was men vol lof; reeds lang koester ik daarom de wens er kennis mee te mogen maken. Nu is er dan hier iemand uit Gont en wij staan op de helling van de Bult van Roke waarvan de wortels afdalen tot in het midden van de aarde. Hier wordt kracht gegeven aan alle spreuken. Laat ons een van je kunstjes zien, Sperwer. Demonstreer ons je stijl.' Ged zweeg, overrompeld en van zijn stuk gebracht. 'Een andere keer, Jasper,' zei Vetch goedmoedig. 'Laat hem nu met rust.'

'Hij bezit hetzij de vaardigheid, hetzij de macht, anders zou de deurwachter hem niet hebben binnengelaten. Waarom zou hij nu niet iets laten zien als hij het straks toch moet? Wat vind je, Sperwer?'

'Ik bezit zowel de vaardigheid als de macht,' zei Ged. 'Laat zien wat voor dingen je bedoelt.'

'Waan natuurlijk — kunstjes, schijnspelletjes. Dit bijvoorbeeld.' Wijzend met zijn vinger sprak Jasper een paar vreemde woorden en op de plek die hij aanwees, sijpelde door het groene gras van de helling een dun straaltje water; het werd dikker en groeide aan tot een bron waaruit het water opspoot en langs de helling omlaag stroomde. Ged stak zijn hand in de stroom en het voelde nat aan, hij dronk ervan en het was koel. Maar ondanks alles leste het zijn dorst niet, want het was alleen maar schijn. Weer sprak Jasper en de stroom verdween; het gras wuifde droog in de zon heen en weer. 'Nu jij, Vetch,' zei hij met zijn koele glimlach. Vetch krabde met een somber gezicht in het haar. Toen nam hij een beetje aarde op van de grond en begon een eentonig wijsje te zingen; hij kneedde het met zijn donkere vingers en gaf er drukkend en strijkend vorm aan; en plotseling was het een klein diertje, een hommel of een bromvlieg die zoemend van de Bult van Roke wegvloog en verdween.

Ged keek verbijsterd en verdrietig toe. Wat kende hij nu eigenlijk behalve dorpshekserij, rijmpjes om geiten te roepen, wratten te genezen, een zware last opzij te schuiven of een aarden pot te repareren?

'Dergelijke dingen doe ik niet,' zei hij. Vetch nam er genoegen

mee en wilde verdergaan, maar Jasper zei: ‘Waarom niet?’

‘Tovenarij is geen spel. Wij van Gont spelen er niet mee om wille van vermaak of vertoon,’ antwoordde Ged trots. ‘Waarom spelen jullie er dan wel mee,’ informeerde Jasper,’ om het geld?’

‘Nee...’ Maar er viel hem verder niets meer in waarmee hij zijn onwetendheid kon verbergen en zijn zelfrespect kon bewaren. Jasper lachte geamuseerd en liep voor hen uit verder over de helling van de Bult van Roke. En Ged liep achteraan, gebelgd en gegriefd, want hij wist dat hij zich belachelijk had gemaakt en gaf er Jasper de schuld van.

Die nacht lag hij in zijn mantel gewikkeld op de matras in zijn koude, onverlichte cel en in de volkomen stilte van het Hoge Huis van Roke overviel hem, bij de gedachte aan alle bezweringen en toverkunsten die hier waren geweven, een beklemmende vrees voor deze vreemde plaats. Rondom hem de duisternis en in hem de angst. Hij wenste overal elders te zijn, maar niet op Roke. Toen stond opeens Vetch in de deuropening, boven zijn hoofd een kleine bal van blauwschijnend weerlicht die hem flakkerend bijlichtte, en vroeg of hij binnen mocht komen om een praatje te maken. Hij vroeg Ged van alles over Gont en sprak daarna verrukt over zijn eigen thuis, de eilanden van het Oostruim; hoe de rook van de dorpshaardvuren des avonds uitwaait over die kalme zee tussen de kleine eilanden met hun grappige namen: Korp, Kopp en Holp, Venwaay en Veming, Iffing, Kopping en Sneg. Met zijn vinger schetste hij de omtrekken van deze eilanden op de stenen vloer om Ged te laten zien waar ze lagen, en de lijnen die hij trok, lichtten vóór zij vervaagden even zwakjes op, als waren ze getrokken met een zilveren stift. Vetch was al drie jaar op de School en zou spoedig Tovenaar zijn; bij het verrichten van de mindere kunsten der magie hoefde hij evenmin na te denken als een vogel bij het vliegen. Maar hij bezat een hogere vaardigheid die hij van niemand geleerd had: de kunst van mensen te houden. Die nacht, en sindsdien altijd door, bood en schonk hij Ged zijn vriendschap, een trouwe en oprechte vriendschap die Ged niet onbeantwoord kon laten. Anderzijds was Vetch ook vriendelijk tegen Jasper door wie Ged die eerste dag op de Bult van Roke voor schut gezet was. Ged kon dat niet vergeten en Jasper blijkbaar evenmin, want hij sprak Ged nooit aan dan op beleefde toon en met een spottende glimlach. Geds trots verdroeg geen krenking of geringschatting. Hij zwoer aan Jasper en aan al die anderen onder wie Jasper zo ongeveer als de leider gold, ooit te zullen bewijzen hoe groot zijn macht werkelijk was. Want met al hun sluwe trucjes had geen van hen door zijn toverkunst een dorp gered en over geen van hen had Ogion geschreven dat hij de grootste wijze van Gont zou worden.

Zo koesterde hij zijn trots en richtte al zijn wilskracht op het werk

dat hij te doen kreeg, de lessen en kennis, de verhalen en vaardigheden die hem geleerd werden door hen die de Negen werden genoemd, de grauw-gemantelde Magisters van Roke. Een deel van de dag kreeg hij onderricht van de Magister der Zangen en hij leerde de Gesten der Helden en de Wijzen van Wijsheid, te beginnen met de oudste van alle liederen, de Schepping van Ea. Daarna oefende hij zich tezamen met een twaalftal andere jongens onder leiding van de Magister der Winden in de beheersing van weer en winden. In de lente en vroege zomer brachten zij hele dagen door in de Baai van Roke waar zij in lichte zeilsloepen zich bekwaamden in de stuurmanskunst van het woord, het tot bedaren brengen van de golven, het spreken tot de winden van de wereld en het doen opsteken van de toverwind. Dit was een uiterst ingewikkelde materie en Ged kreeg meer dan eens een klap tegen het hoofd van de omzwaaiende giek als de boot gijpte onder een plotseling van achteren komende wind. Het gebeurde ook dat zijn boot een andere aanvoer, ook al hadden zij de hele baai voor hun oefeningen ter beschikking, of dat hij en de twee anderen van zijn bemanning onverwacht in het water belandden wanneer door een foute manoeuvre een hoge golf hun sloep tot zinken bracht. Daarnaast waren er minder opwindende dagen waarop zij naar buiten trokken met de Magister der Kruiden die hen aard en eigenschappen van alle planten leerde; en de Magister der Vingers gaf onderricht in goochelen en vingervlugheid en de eenvoudiger kunstgrepen der Verandering.

Ged bleek voor dit alles grote aanleg te hebben en was binnen een maand andere jongens vooruit die een jaar eerder dan hij naar Roke gekomen waren. Met name de kunsten der Waan gingen hem zo gemakkelijk af dat het leek alsof hij ze reeds in de wieg geleerd had en er nu alleen maar aan herinnerd hoefde te worden. De Magister der Vingers was een vrolijke en vriendelijke oude man die een eindeloos genoegen schepte in de spitsheid en schoonheid van de kunsten die hij onderwees; bij hem voelde Ged zich al gauw volkomen op zijn gemak en vroeg hij hem om een spreuk voor dit of een spreuk voor dat, dan glimlachte de Magister altijd en toonde hem wat hij verlangde. Maar op een dag zei Ged met de idee het Jasper nu eindelijk eens betaald te zetten, in de Hof der Waan tot de Magister der Vingers: ‘Heer, deze bezweringen zijn vrijwel allemaal hetzelfde: als je er een van kent, ken je ze allemaal. En zodra het weven van de tover ophoudt, verdwijnt ook de waan. Maar wanneer ik nu dit steentje in een diamant verander; — en hij deed het met een woord en een draai van zijn pols — ‘wat moet ik dan doen om die diamant een diamant te laten blijven? Hoe kan ik de waanspreuk sluiten en haar bestendigen?’

De Magister der Vingers keek naar de edele steen die in Geds handpalm glinsterde, stralend als het pronkjuweel uit een drakenschat. Toen mompelde de oude Magister één enkel woord,

‘Tolk’, en er lag weer een keisteentje, geen juweel maar een stukje ruwe, grauwe rots. De Magister pakte het en hield het Ged voor op zijn uitgestrekte hand. ‘Dit is rots, “Tolk” in de Ware Spraak,’ zei hij met vriendelijke blik, ‘Een stukje van de steen waaruit Roke is gemaakt, een stukje van het droge land waarop de mensen wonen. Het is zichzelf. Het is een deel van de wereld. Door een Waan-Verandering kun je er de gedaante aan geven van een diamant, of van een bloem, een knop, een vliegje of een vlam.’ Terwijl hij ze opnoemde, flitste het steentje van vorm naar vorm en werd tenslotte weer rots. ‘Maar dat is alleen maar schijn. Waan begoochelt de zinnen van de toeschouwer; zij laat hem zien, horen en voelen dat het ding veranderd is, maar zij verandert het ding niet. Om dit stuk rots in een edelsteen te veranderen, moet je zijn ware naam veranderen. En als je dat doet, mijn zoon, zelfs met een zo klein schilfertje van de wereld, dan verander je de wereld en dat kan, dat kan heel goed. Het is de kunst van de Magister der Verandering die je haar leren zal, als je in staat bent haar te leren. Maar je mag niets, niet één steentje, niet één korrel zand veranderen als je niet het goede en kwade kent dat er het gevolg van zal zijn. De wereld is in balans, in Evenwicht. De wijze kan door zijn macht tot veranderen en oproepen de balans van de wereld verstoren. Die macht is een hachelijke zaak, iets uiterst gevaarlijks. Zij moet het spoor van de kennis volgen en dienstbaar zijn aan de noodzaak. Licht ontsteken is schaduw werpen.

Hij keek weer naar het steentje. ‘Ook een rots is een goed ding, weetje,’ zei hij, nu minder ernstig. ‘Als alle eilanden van Aardzee uit diamant bestonden, zouden we er een hard leven hebben. Wees tevreden met illusies, jongen, en laat rots rots blijven.’ Hij glimlachte, maar Ged ging teleurgesteld weg. Vraag een magus naar zijn geheimen en hij zal altijd, net als Ogion, over evenwicht, gevaar en duisternis beginnen. Maar een wijze, iemand die voorbij aan deze kinderachtige kunstjes der Waan, gekomen is tot de ware kennis van Oproepen en Veranderen, is toch zeker machtig genoeg om te doen wat hem goeddunkt, om het evenwicht van de wereld zo te leggen als hij dat wil en de duisternis terug te drijven met zijn eigen licht.

In de gang kwam hij Jasper tegen die, sinds er in de School hoog op werd gegeven van Geds verrichtingen, hem aansprak op een toon die de indruk gaf van vertrouwelijkheid, maar bedoeld was als ironie. ‘Je kijkt zo somber, Sperwer,’ zei hij, zijn je goocheltoertjes mislukt?

Als altijd probeerde Ged zich tegenover Jasper niet te laten kennen en hij beantwoordde de vraag zonder acht te slaan op diens verholen spot. ‘Ik ben het goochelen zat,’ zei hij, ‘ik ben die waan-trucjes zat die alleen maar geschikt zijn om er de heren in burchten en domeinen hun vrije tijd mee te korten. De enige echte magie die ze me totnogtoe op Roke geleerd hebben, is het werken met weerlicht en een

beetje weermakerij. De rest is kinderwerk.'

'In kinderhanden is zelfs kinderwerk gevaarlijk,' zei Jasper. Ged schrok op als had hij een klap in het gezicht gekregen, en deed een stap in Jaspers richting; maar de ander keek hem lachend aan als had hij niets beledigends bedoeld, knikte op zijn stijfse, elegante manier en liep door.

Terwijl hij daar stond en Jasper met woede in het hart nakeek, zwoer Ged dat hij zijn mededinger zou verslaan, en dan niet in een wedstrijd van waan, maar in een toetsen van hun macht. Hij zou zichzelf bewijzen en Jasper vernederen. Hij zou niet meer dulden dat die knaap op hem neerkeek, elegant, neerbuigend, haatdragend.

Ged stond er niet bij stil waarom Jasper hem haatte; hij wist alleen waarom hij Jasper haatte. De overige leerlingen hadden al spoedig ondervonden dat zij zich met Ged, zij het in spel of in ernst, maar zelden konden meten en zeiden, sommigen met ontzag en anderen met afgunst: 'Hij is een geboren tovenaar, hij wil nooit het onderspit delven.' Jasper als enige sprak nooit een woord van lof en ging hem evenmin uit de weg; hij keek alleen maar met een vaag glimlachje op Ged neer. En daarom was Jasper zijn enige mededinger, en moest en zou hij vernederd worden. Hij zag niet, of wilde niet zien dat er in deze rivaliteit waarop hij zich vastbeet en die hij koesterde als een deel van zijn eigen trots, iets stak van het gevaar, de duisternis waarvoor de Magister der Vingers hem op milde wijze had gewaarschuwd. Voor zover hij zich niet alleen door zijn woede liet leiden, besefte hij heel goed dat hij op dit moment voor Jasper of wie anders van de oudere jongens, nog geen partij was en daarom hield hij zich bij zijn werk en ging zijn gewone gang. Tegen het einde van de zomer werd er wat minder hard gewerkt en kwam er meer tijd vrij voor sport: toverbootwedstrijden in de haven en waandemonstraties in de hoven van het Hoge Huis; en tijdens de lange avonden werd er in de bosjes met vuur verstoppertje gespeeld, waarbij verscholenen en zoeker beide onzichtbaar waren en er alleen maar lachende en roepende stemmen tussen de bomen zweefden die rappe, zwakke dwaallichtjes achtervolgden en poogden te ontwijken. Toen kwam de herfst en zetten zij zich opnieuw aan de studie en het oefenen in nieuwe magische praktijken. En zo gingen voor Ged de eerste maanden op Roke snel voorbij, vol woelingen en wonderen.

De winter was anders. Hij werd met zeven jongens naar de meest noordelijke punt van Roke gestuurd waar de Eenzame Toren stond. Daar woonde in volkomen afzondering de Magister der Namen die zelf een naam droeg die in geen enkele taal een betekenis had: Kurremkarmerruk. Rond de Toren lag mijlenver geen enkele boerenhoeve of ander verblijf. Grimmig stond hij op de top der noordelijke klippen en grauw hingen de wolken boven de winterse

wateren en eindeloos waren de lijsten, rijen en reeksen met namen die de magister zijn acht leerlingen te leren opgaf. In de hoge torenkamer zat Kurremkarmerruk in hun midden op een katheder en schreef de lijsten neer van namen die zij moesten leren vóórdat de inkt vervaagde en te middernacht het perkament weer onbeschreven liet. Het was er koud en schemerig donker en er was niets te horen dan het krassen van Kurremkarmerruk's pen en wie weet het zuchten van een leerling die vóór middernacht de naam moest kennen van iedere kaap, landtong, baai, engte, kreek, vaart, haven, zandbank, rif en rots langs de kusten van Lossow, een klein eilandje in de Palnische Zee. Als een student zijn beklag deed, placht de magister ofwel niets te zeggen, maar de lijst langer te maken, ofwel hij zei: 'Wie Zeemeester wil worden, moet de ware naam kennen van iedere druppel water in de zee.'

Ged zuchtte soms, maar beklagen deed hij zich niet. Hij besefte dat in deze dorre en peilloze leerstof met ware namen van alle plaatsen, dingen en levende wezens, de macht waarnaar hij streefde, verborgen lag als een edelsteen op de bodem van een drooggevallen bron. Want juist hier ligt de kern van de magie: het noemen van ieder ding bij zijn ware naam. Dat had ook Kurremkarmerruk hen gezegd, één maal, de eerste avond die zij in de Toren doorbrachten; hij zei het geen tweede keer, maar Ged hield zijn woorden steeds in gedachten: 'Menig magus van grote macht,' had hij gezegd, 'heeft heel zijn leven lang gezocht naar de naam van één enkel ding, één enkele verloren of verborgen naam. En nog steeds zijn de lijsten niet volledig en zolang de wereld bestaat, zullen ze het ook nooit worden. Luister, dan zullen jullie inzien waarom. Er zijn in deze wereld onder de zon en in de andere wereld die geen zon kent, vele zaken die niets van doen hebben met de mensen en de taal der mensen, en er zijn machten die onze macht te boven gaan. En magie, ware magie wordt alleen gewrocht door hen die de Hardische taal van Aardzee spreken, of de Oude Spraak waaruit deze is voortgekomen. Dat is de taal die de draken spreken, en de taal die Segoy sprak toen hij de eilanden van de wereld schiep, en de taal van onze wijzen en zangen, onze spreuken, oproepingen en bezweringen. Haar woorden liggen nauwelijks herkenbaar verscholen tussen de woorden van ons Hardisch. Het schuim der golven noemen wij sukiën, een woord dat gevormd is uit twee woorden van de Oude Spraak: suk 'veer' en iniën 'zee'. Het schuim is het verenkleed van de zee. Maar je kunt dit schuim niet bezweren door het met sukiën aan te spreken; je moet zijn ware naam in de Oude Spraak gebruiken en die luidt essa. Iedere heks kent van de Oude Spraak wel een paar woorden en de magus kent er vele. Maar er zijn er veel meer: sommige zijn in de loop der tijden verloren gegaan, andere zijn eeuwenlang verborgen geweest, weer andere zijn alleen

aan de draken bekend en aan de Oude Machten der aarde; en er zijn er ook die aan geen enkel levend wezen bekend zijn. Niemand is in staat ze allemaal te kennen, want die taal raakt nooit uitgeput.

En dit is daarvan de reden. De naam van de zee luidt iniën, uitstekend, maar wat wij de Middenzee noemen, heeft in de Oude Spraak een aparte naam. Nu kan een ding onmogelijk twee ware namen hebben en vandaar dat iniën alleen maar kan betekenen: 'de hele zee met uitzondering van de Middenzee'. En natuurlijk is ook dat niet de juiste betekenis, want er zijn talloze zeeën, baaien en golven die ieder een eigen naam hebben. Als dus een Zeemeester de dwaze poging zou wagen om een spreuk van storm of stilte te leggen over de hele oceaan, dan moet die spreuk niet alleen het woord iniën bevatten, maar de namen van alle engtes, delen en hoeken van de zee in heel de Archipel en in alle Buitenruimen, zover als onze namen reiken. Zo zet datgene wat ons de macht tot magisch handelen schenkt, tevens grenzen aan die macht. Een magus heeft alleen maar zeggenschap over wat hem vertrouwd is doordat hij er de juiste en volledige naam van kent. En dat is goed zo. Was dit niet zo, dan zouden de verdorvenheid der machtigen of de dwaasheid der wijzen reeds lang geleden gepoogd hebben te veranderen wat niet veranderd kan worden, en zou het Evenwicht thans verstoord zijn geweest. De zee zou zich ongehinderd kunnen storten op de eilanden die ons thans een hachelijke woonplaats zijn, en in de oerstilte zouden alle woorden en namen verloren gaan.' Ged dacht lang over deze woorden na en zij griften zich diep in zijn gedachten. Toch maakte een zo grootse verantwoording de arbeid van dat lange jaar in de Toren niet minder hard en dor; en aan het eind van het jaar zei Kurremkarmerruk tot hem: 'Je hebt een goed begin gemaakt.' Niet meer. Wijzen spreken de waarheid en het was waar dat heel die kennis van namen die Ged zich in dat jaar met zo grote moeite verworven had, slechts het begin vormde van wat hij heel zijn leven door moest blijven leren. Hij mocht eerder uit de Eenzame Toren vertrekken dan de anderen die er samen met hem gekomen waren, omdat hij sneller geleerd had. Maar dat was het enige blijk van tevredenheid dat hij kreeg.

In het begin van de winter trok hij heel alleen over het eiland naar het zuiden langs onbewoonde en verlaten wegen. Bij het vallen van de avond begon het te regenen. Hij sprak geen bezwering uit om de regen te verdrijven, want het weer op Roke lag in handen van de Magister der Winden en daar mocht niet aan getornd worden. Hij vond beschutting onder een grote eikeboom en terwijl hij daar gewikkeld in zijn mantel neerlag, dacht hij aan zijn vroegere meester Ogion die nu wel zijn herfstelijke tochten over de hellingen van Gont zou maken en buiten zou slapen onder een dak van bladerloze takken, gestut door muren van neervallende regen. Ged glimlachte, want de

gedachte aan Ogion schonk hem steeds weer nieuwe moed. Zo viel hij in die kille duisternis vol fluisterend water vredig in slaap. In de morgenschemer ontwaakte hij en keek om zich heen; het was opgehouden met regenen en hij zag dat een klein dier in de plooien van zijn mantel beschutting en warmte had gezocht en er ineengerold lag te slapen. Hij was verrast het te zien, want het was een zeldzaam en vreemd dier, een otak. Deze diertjes komen alleen voor op vier eilanden in het zuiden van de Archipel: Roke, Ensmer, Pody en Wathort. Zij zijn slank en soepel met een brede kop en een gladde, donkerbruine of gestreepte pels en grote glanzende ogen. Hun tanden zijn wreed en hun aard vurig en zij laten zich niet temmen. Zij hebben geen roep of schreeuw of enig ander geluid. Ged aaide hem en hij werd wakker en geeuwde waardoor zijn kleine bruine tong en witte tanden zichtbaar werden, maar bang was hij niet. ‘Otak’, zei Ged en toen noemde hij hem, denkend aan de duizend diernamen die hij in de Toren geleerd had, bij zijn ware naam in de Oude Spraak, ‘Hoeg. Heb je zin met me mee te gaan?’

De otak ging op zijn uitgestrekte hand zitten en begon zijn pels te wassen. Ged zette hem op zijn schouder in de plooien van zijn kap en het dier liet zich door hem dragen. Overdag sprong het soms naar beneden en rende als een schicht het bos in, maar het keerde altijd naar Ged terug. Eenmaal bracht het hem een gevangen bosmuis mee, maar hij lachte en zei dat het de muis zelf maar moest opeten, want dat dit de nacht was van het feest der Zonnewende waarin hij moest vasten. Zo kwam hij in de klamme schemering langs de Bult van Roke en zag in de regen een helder weerlicht spelen over de daken van het Hoge Huis; hij ging er binnen en werd bij het houtvuur in de hal verwelkomd door zijn magisters en medeleerlingen. Het was als een thuiskomst voor Ged die immers geen thuis had waarnaar hij ooit zou kunnen terugkeren. Hij was verheugd bij het zien van zoveel bekende gezichten en het meest verheugd toen Vetch naar voren kwam en hem begroette met een brede lach op zijn donker gezicht. Hij had zijn vriend dit jaar meer gemist dan hij zich bewust was. Vetch was deze herfst tovenaar geworden en dus geen leerling meer, maar dit schiep geen afstand tussen hen. Zij raakten meteen in druk gesprek en het leek Ged alsof hij tegen Vetch in dat eerste uur meer gezegd had dan dat hele lange jaar in de Eenzame Toren. Toen zij zich voor de maaltijd aan de lange tafels zetten die in de Hal van de Haard waren neergezet, bleef de otak op zijn schouder zitten, weggedoken in de plooien van zijn kap. Vetch was verrukt van het diertje en stak zelfs eenmaal de hand uit om het te aaien, maar de otak snauwde naar hem met scherpe tanden. Hij begon te lachen. ‘Men zegt, Sperwer, dat wanneer een man een wild dier tot vriend heeft, hij een man is tot wie de Oude Machten van steen en stroom zullen spreken met

mensenstem.'

'Men zegt dat de wijzen van Gont vaak lievelingsdieren hebben,' zei Jasper die aan de andere kant naast Vetch zat. 'Heer Nemmerle heeft zijn raaf en in de liederen voert de Rode Magus van Ark een wild zwijn met zich aan een gouden keten. Maar ik heb nooit gehoord van een tovenaar die een rat hield in zijn kap.'

Daarom moesten zij allen lachen en Ged lachte met hen mee. Het was een vrolijke avond en hij was blij weer terug te zijn in de warmte en vrolijkheid, en feest te vieren met zijn makkers. Maar als alles wat Jasper tegen hem zei, zette ook nu diens spot op scherp.

Die avond was de Vorst van O een gast van de school. Hij was een tovenaar van naam, leerling van de Archimagus, en bracht soms een bezoek aan Roke voor het Winterfeest of de Lange Dans in de zomer. Hij werd vergezeld door zijn gemalin, slank en jong, stralend als pasgewonnen koper, op het zwarte haar een kroon van opalen. Slechts zelden betrad een vrouw de hallen van het Hoge Huis en van de oude Magisters keken sommigen haar van opzij met misprijzen aan. Maar de ogen der jongeren konden zich niet van haar losrukken. 'Voor iemand als zij,' beweerde Vetch tegen Ged, 'zou ik betoveringen kunnen weven...' Hij slaakte een zucht en lachtte. 'Het is toch maar een vrouw,' antwoordde Ged. 'Prinses Elfarran was ook maar een vrouw,' zei Vetch, 'en om haar werd heel Enlad een woestenij, om haar stierf de Held-Magus van Havnor en zonk het eiland Solea weg in de diepten der zee.'

'Sprookjes,' zei Ged. Maar toen richtte ook hij zijn blik op de Vrouwe van O en vroeg zich af of dit dan de sterfelijke schoonheid was waarvan in de oude verhalen gesproken werd. De Magister der Zangen had de Geste van de Jonge Koning gezongen en daarna zongen zij allen het Winterlied. Er was nu een pauze voordat zij van tafel zouden opstaan. Daar stond Jasper op en liep naar de tafel vlakbij de haard waar de Archimagus, de gasten en de magisters zaten, en sprak tot de Vrouwe van O. Jasper was niet langer een knaap, maar een jonge man, rijzig en knap, en zijn mantel werd bij de hals met zilver bijeengehouden; want ook hij was dit jaar tovenaar geworden en droeg als teken daarvan de zilveren speld. De Vrouwe glimlachte om wat hij zei, en de opalen lichtten stralend op in haar zwarte haar. Met een welwillende hoofdknik gaven de Magisters hun toestemming en Jasper weefde voor haar een tover van waan. Een witte boom deed hij opschieten uit de stenen vloer; zijn takken raakten de balken van het dak in de hoge hal en aan iedere twijg van iedere tak glansde een gouden appel, stralend als de zon, want het was de Jaarboom. Plotseling vloog er een vogel op tussen de takken, wit met een staart als een sneeuwvlaag, en de gouden appels verglommen tot zaden die, ieder een droppel van kristal, uit de boom omlaag vielen met een

geruis als van regen. Tegelijk verspreidde zich een zoete geur en er ontsproten aan de boom wuivende bladeren van rozerood vuur en een sterrenpracht van witte bloemen. Toen vervaagde het waanbeeld. De Vrouwe van O uitte een kreet van verrukking en prees het meesterschap van de jonge tovenaar met een buiging van haar stralend hoofd. ‘Ga met ons mee, kom bij ons wonen in O-tokne — hij mag toch meekomen, Heer?’ vroeg zij kinderlijk aan haar gestrenge gemaal. Maar Jasper zei: ‘Vrouwe, als ik de kunst geleerd heb die de Magisters hier waardig is en die ook waardig is door u te worden geprezen, dan zal ik gaarne komen en gaarne uw dienaar zijn voor immer.’

Zo verwierf hij aller welgevallen, behalve van Ged. Diens stem voegde zich bij de loftuitingen der overigen, maar niet zijn hart. ‘Ik zou het beter gedaan hebben,’ zei hij in bittere afgunst tot zichzelf; en vanaf dit moment verging heel de vreugde van die avond voor hem in duisternis.

De losgebroken schaduw

Die lente kreeg Ged Vetch en Jasper slechts zelden te zien. Nu zij tovenaars waren, werden zij door de Magister van het Web onderricht in de afzondering van de Besloten Hout waar geen leerling mocht komen. Ged bleef achter in het Hoge Huis en leerde van de Magisters alle vaardigheden der tovenaars, van hen die de magie uitoefenen, maar geen staf dragen: windroepen, weermaken, vinden en binden, het weven en winden van spreuken, de kennis van sproken en sagen, de heelkracht van kooksels en kruiden, 's Avonds zat hij eenzaam in zijn slaapvertrek waar in plaats van een luchter of kaars boven het boek een dwaallicht flakkerde, en bestudeerde er de Vroege Runen en de Runen van Ea waarin de Grote Spreuken staan opgetekend. Hij maakte zich dit alles gemakkelijk eigen en onder zijn medeleerlingen ging het gerucht dat een der Magisters de jongen uit Gont de rapste student genoemd had die er ooit op Roke geweest was, en er deden verhalen de ronde over de otak die een vermomde geest zou zijn en Ged de woorden der wijsheid in het oor fluisterde; ja, er werd zelfs gezegd dat de raaf van de Archimagus Ged bij zijn aankomst begroet had als de 'Archimagus van morgen'. Of zij deze verhalen nu geloofden of niet en of zij Ged nu mochten of niet, de meeste leerlingen bewonderden hem en volgden gretig zijn leiding als hij in een van zijn weinige wilde buien geraakte en in de lengende lenteavonden hun aanvoerder was bij hun spelen. Meestal echter was hij een en al arbeid, eerzucht en trots, en zonderde hij zich af. Hij had, nu Vetch weg was, onder hen geen vriend en voelde dit nooit als een gemis. Hij was vijftien en nog erg jong voor het onderricht in de Hoge Kunst van hen die de staf dragen, de wijze en de magus; maar hij maakte zich de kunsten der waan zo snel eigen dat de Magister der Verandering, die zelf ook nog een jonge man was, hem al spoedig apart van de anderen les begon te geven en hem sprak over de ware Spreuken van Vorming. Als een ding werkelijk veranderd moet worden in iets anders, zo vertelde hij, moet het voor de duur van de spreuk hernoemd worden en deze nieuwe naamgeving tast ook de naam en natuur van andere dingen aan wanneer zij tot de omgeving van het veranderde ding behoren. Hij sprak over de gevaren der verandering, vooral wanneer de wijze zelf zijn gedaante verandert en dus licht verstrikt kan raken in zijn eigen spreuk. Verlokt door het snelle inzicht van de jongen ging de jeugdige magister op den duur verder dan alleen het vertellen over deze geheimen. Hij leerde hem eerst deze, en dan gene der Grote Spreuken der Verandering, en hij gaf hem het Boek der Vormen ter lezing. Hij deed dit zonder voorkennis van de Archimagus en argeloos, zonder er kwaad in te

zien.

Ged kreeg nu ook onderricht van de Magister der Oproeping, maar deze was een ernstige, oude man, gehard door de diepe en sombere wijsheid die hij onderwees. Hij hield zich niet op met waan, maar alleen met ware magie, het oproepen der krachten van licht en hitte, van de kracht die de magneet bestuurt, en de krachten die mensen waarnemen als gewicht, vorm, kleur en geluid: werkelijke kracht die geput wordt uit de immense bodemloze energie van het universum, eeuwig en onverstoorbaar door de spreuken en daden der mensen. Hoe de weermaker en de zeemeester wind en water oproepen, was zijn leerlingen al bekend, maar hij toonde hen waarom de ware wijze deze spreuken alleen uit noodzaak gebruikt, want door het oproepen van deze aardse krachten wordt ook de aarde veranderd waarvan zij deel uitmaken. 'Regen op Roke kan op Osskil droogte brengen,' zei hij, 'en windstilte in het Oostruim kan voor het westen storm en verwoesting betekenen, tenzij je weet wat je aan het doen bent.'

Over het oproepen van concrete dingen en levende mensen en over het opwekken van de geesten der gestorvenen en het bezweren van het Onzienlijke — het hoogst bereikbare in de kunst der Oproeping en de macht van de magus — sprak hij hen nauwelijks. Een keer of twee probeerde Ged hem ertoe te brengen ook over deze geheimen iets te vertellen, maar de Magister zweeg en keek hem lang en ernstig aan, zodat Ged een onbehaaglijk gevoel kreeg en niet verder vroeg. Soms kreeg hij dat gevoel echter ook als hij bezig was met de lagere spreuken die de Oproeper hem leerde. Op sommige bladen van het Boek der Kennis stonden runen die hem vertrouwd leken, maar hij kon zich niet herinneren in welk boek hij ze eerder gezien had. Er waren sommige zinnen in de spreuken der Oproeping die hij slechts met tegenzin uitsprak. Zij deden hem een ogenblik lang denken aan schaduwen in een duistere kamer, aan een gesloten deur en aan schaduwen in de hoek bij de deur die zich naar hem uitstrekten. Haastig zette hij deze gedachten en herinneringen opzij en ging verder; deze ogenblikken van vrees en duisternis, zei hij in zichzelf, waren alleen maar de schaduwen van zijn onwetendheid. Hoe meer hij zou leren, hoe minder hij hen hoefde te vrezen en tenslotte zou hij in zijn volle macht als Wijze niets ter wereld meer hoeven vrezen, niets en niemand.

In de tweede maand van die zomer kwam de hele school opnieuw bijeen in het Hoge Huis en vierde er de Maannacht en de Lange Dans, die dat jaar samenvielen tot één feest van twee nachten, iets dat maar eenmaal in de tweeënvijftig jaar gebeurt. Heel de eerste nacht, de kortste nacht met volle maan van het jaar, klonk er fluitspel buiten in de velden en waren de nauwe straten van Thwill vol tromgeroffel en

toortsen en zongen er stemmen over de maanbeschenen wateren van de Baai van Roke. Toen de volgende morgen de zon opging, hieven de Zangers van Roke de lange Geste van Erreth-Akbe aan, die verhaalt over de bouw van de witte torens van Havnor en over de reizen van Erreth-Akbe, hoe hij vanuit het Oude Eiland Ea door heel de Archipel trok en door alle Ruimen totdat hij uiteindelijk in het uiterste Westruim op de rand van de Open Zee de draak Orm ontmoette. In zijn verbrijzelde wapenrusting ligt zijn gebeente tussen de beenderen van de draak op de kust van het eenzame Selidor, maar zijn zwaard staat op de hoogste torentrans van Havnor en gloeit boven de Middenzee rood op in de ondergaande zon. Toen de zang ten einde was, begon de Lange Dans. Stedelingen en magisters, leerlingen en landvolk, mannen en vrouwen, alles danste in de wazige warmte van de avondschemer langs de straten van Roke naar het zee-strand, begeleid door het slaan der trommels en het spelen van pijpen en fluiten. In de eerste nacht van de afnemende maan gingen zij dansend de zee in en de muziek werd overstemd door het geluid van de branding. Toen het in het oosten weer licht werd, keerden zij terug naar het strand en de straten, terwijl de trommels zwegen en alleen de fluiten nog speelden, hoog en helder. En zo ging het die nacht op alle eilanden van de Archipel: één dans en één muziek bonden datgene wat de zee gedeeld hield, tezamen.

Na afloop van de Lange Dans sliepen de meeste mensen de ganse dag en kwamen pas tegen de avond weer samen om te eten en te drinken. Een groep jonge knapen, leerlingen en tovenaars had het avondmaal uit de eetzaal mee naar buiten genomen en hield zijn eigen feest in een hof van het Hoge Huis: Vetch, Jasper en Ged en zes of zeven anderen en ook een paar jongeren die net terug waren uit de Eenzame Toren, want dit feest had zelfs Kurremkarmerruk naar buiten gelokt. Allen aten en lachten en deden uit pure brooddronkenheid kunstjes van het soort dat een koninklijk hof tot vermaak dient. Een der jongens had de hof verlicht met honderd sterren van weerlicht die als een netwerk van kleurige juwelen in trage rijen tussen hen en de echte sterren op en neer deinden. Twee anderen waren aan het kegelen met ballen van groen vuur en kegels die omhoogsprongen en wegwipten als de bal ze dreigde te raken. En Vetch zweefde de hele tijd in kleermakerszit een flink stuk boven de grond en deed zich tegoed aan een gebraden kip. Een van de jongeren probeerde hem weer omlaag te trekken, maar Vetch zweefde eenvoudig een eindje hogerop en bleef buiten zijn bereik met een onverstoorbaar glimlachje op zijn luchtige zetel zitten. Zo nu en dan gooide hij een beentje weg dat dan in een uil veranderde en krassend rondvloog tussen het netwerk van sterren. Ged schoot pijlen van broodkruim naar de uilen en bracht ze omlaag, maar als ze de grond raakten, verdween de

illusie en bleven enkel been en kruim. Ged probeerde bij Vetch te komen daar midden in de lucht, maar omdat hij het fijne van de spreuk niet kende, kon hij alleen blijven zweven door met zijn armen te zwaaien en iedereen moest lachen om dat gevlieg en gefladder en gespring. Om hun lachen bleef hij met die onzin doorgaan, en hij lachte zelf mee, want na die twee lange nachten van dansen en maanlicht, van muziek en magie was hij in een uitgelaten, overmoedige stemming en te vinden voor alles wat er komen kon.

Tenslotte kwam hij soepel op zijn voeten neer, juist naast Jasper en Jasper die nooit hardop lachte, ging opzij met de woorden: 'De Sperwer die niet kan vliegen.'

'Een Jasper is nog geen jaspis,' antwoordde Ged grijnzend. 'O, juweel onder de tovenaars, o, parel van Havnor, toon ons uw luister.'

De jongen die het netwerk van lichtjes had gemaakt, riep er een van omlaag en liet het rond Jaspers hoofd een flonkerende dans uitvoeren. Minder onbewogen dan gewoonlijk veegde Jasper met een nors gezicht het lichtje opzij en doofde het met een enkel gebaar uit. 'Ik heb genoeg van jongens, lawaai en dwaasheid,' zei hij.

'Je wordt ook al een dagje ouder, kerel,' riep Vetch naar beneden.

'Als je stilte en somberheid wilt,' merkte een van de jongeren op, 'kun je altijd nog de Toren proberen.' Ged vroeg: 'Wat wil je dan, Jasper?'

'Ik wil met mijns gelijken verkeren,' zei Jasper. 'Kom mee, Vetch. Laat de speeltjes over aan de leerlingen.' Ged ging recht voor Jasper staan. 'Wat hebben tovenaars dat leerlingen missen?' informeerde hij. Zijn stem klonk kalm, maar onder de andere jongens viel een plotselinge stilte, want in zijn woorden en in die van Jasper liet zich duidelijk hun wrok horen, onverhuld als een zwaard dat uit de schede flitst. 'Macht,' zei Jasper.

'Ik zal jouw macht evenaren, teken voor teken.'

'Je daagt me uit?'

'Ik daag je uit.'

Vetch had zich naar beneden laten zakken en ging nu met een ernstig gezicht tussen hen in staan. 'Tweegevechten in toverkunst zijn ons verboden, dat weten jullie heel goed. Hou op met die onzin.'

Ged en Jasper zwegen, want inderdaad, zij kenden de wet van Roke en zij wisten ook dat Vetch door vriendschap en zijzelf door haat werden gedreven. Toch werd hun woede slechts gebreideld, niet gesust. Jasper deed een stap opzij als mocht alleen Vetch het horen, en zei met zijn koele glimlach: 'Ik denk dat je er goed aan doet je vriend de geitejongen nog eens aan de wet die hem beschermt, te herinneren. Hij lijkt verbolgen. Ik vraag me af of hij werkelijk denkt dat ik een uitdaging van hem zou aanvaarden, van een jongen die naar geiten riekt, een leerling die niet eens de Eerste Verandering kent.'

‘Wat weet jij, Jasper,’ zei Ged, ‘van wat ik weet?’ Op dat moment verdween Ged voor hun ogen zonder dat iemand hem een woord had horen spreken en waar hij gestaan had, stond nu een grote valk, zijn gekromde snavel openend voor een schreeuw; en het moment daarop stond Ged weer in het flikkerlicht der toortsen en richtte zijn duistere blik op Jasper.

Jasper was verbijsterd een pas achteruitgegaan, maar nu haalde hij de schouders op en zei alleen maar: ‘Waan.’

De anderen mompelden onder elkaar. Vetch zei: ‘Dat was geen waan; het was een echte verandering. En genoeg. Jasper, luister...’

‘Genoeg bewijs dat hij achter de rug van de Magister in het Boek der Vormen heeft zitten neuzen. Nog meer soms? Ga verder, geitejongen. Mij bevalt die kuil wel die je voor jezelf aan het graven bent. Hoe meer je je mijn gelijke probeert te tonen, hoe meer je laat zien wat je eigenlijk bent.’ Nu keerde Vetch Jasper de rug toe en zei zachtjes tegen Ged: ‘Sperwer, toon je een man en hou hiermee op. Kom met me mee.’

Ged keek zijn vriend glimlachend aan, maar zei alleen: ‘Hou Hoeg even voor me vast, wil je?’ Hij zette de kleine otak die zoals gewoonlijk op zijn schouder had gezeten, in Vetch’ handen. Het diertje had zich tot dan toe alleen door Ged laten aanraken, maar nu bleef het bij Vetch, kroop langs zijn arm omhoog en hurkte neer op zijn schouder, zijn glanzende ogen als altijd op zijn meester gericht.

‘Nu,’ zei Ged tot Jasper, even kalm als tevoren, ‘wat ga je doen om je mijn meerdere te tonen, Jasper?’

‘Het is niet nodig dat ik daar iets voor doe, geitejongen. Maar toch zal ik iets doen. Ik zal je een kans geven… de gelegenheid. De afgunst vreet je van binnen op als een worm in een appel. Laat ons de worm uitdrijven. Ooit snoefde je op de Bult van Roke dat de wijzen van Gont niet aan spelletjes doen. Kom nu mee naar de Bult van Roke en laat ons zien wat ze dan wel doen. En daarna zal ik je misschien een stukje toverkunst laten zien.’

‘Daar ben ik erg benieuwd naar,’ antwoordde Ged. De jongere knapen die eraan gewend waren dat de gal hem bij alles wat maar zweemde naar spot of smaad, naar boven kwam, stonden nu verbaasd over zijn zelfbeheersing. Ook Vetch keek hem verbaasd aan, maar met groeiende angst. Hij probeerde opnieuw tussenbeide te komen, maar Jasper zei: ‘Kom, hou je erbuiten, Vetch. Wat ga je doen, geitejongen, met de kans die ik je geef? Krijgen we een waanbeeld te zien, een bal van vuur, of een bezwering om geiten van schurft te genezen?’

‘Wat zou je me willen zien doen, Jasper?’ De ander haalde de schouders op: ‘Voor mijn part roep je een geest op uit het dodenrijk.’

‘Dat zal ik dan doen.’

‘Dat zul je niet.’ Jasper keek hem recht in het gezicht en

plotseling sloeg de vlam van zijn woede uit boven zijn minachting. ‘Dat zul je niet. Dat kan je niet. Opschepper die je bent.’

‘Bij mijn naam, ik zal het doen.’

Een ogenblik lang stonden allen volkomen roerloos. Toen rukte Ged zich los van Vetch die hem met geweld probeerde tegen te houden en liep zonder om te kijken de hof uit. De dansende dwaallichtjes boven hun hoofd doofden uit en zonken omlaag. Jasper aarzelde een seconde en ging toen Ged achterna. En de overigen volgden hen in angstige verwarring en gespannen zwijgen.

De Bult van Roke rees donker op in de donkerte van de nog maanloze zomernacht. De aanwezigheid van die heuvel waar vele wonderen waren gewrocht, drukte zwaar, als een loden gewicht op de lucht rondom hen. Toen zij op de helling kwamen, bedachten zij hoe diep haar wortels gingen, dieper dan de zee, tot aan het oervuur dat onzichtbaar verborgen ligt in het hart van de wereld. Zij bleven staan op de oostelijke helling. Langs de heuvelkam hogerop hingen sterren boven het zwarte gras. Er woei geen wind.

Ged ging een eindje de helling op, weg van de anderen, keerde zich om en zei met heldere stem: ‘Jasper. Wiens geest zal ik oproepen?’

‘Van wie je maar wilt. Geen zal naar jou luisteren.’ In Jaspers stem lag een lichte beving, wellicht van woede. Zacht en spottend vroeg Ged: ‘Ben je bang?’

Of en wat Jasper antwoordde, daarnaar luisterde hij niet eens. Jasper liet hem volkomen onverschillig. Nu zij op de Bult van Roke stonden, waren woede en haat verdwenen en vervangen door een gevoel van absolute zekerheid. Er was niemand op wie hij afgunstig hoefde te zijn. Hij wist dat zijn macht op deze avond en op deze grond vol geheimen groter was dan ooit tevoren, en huiverend besefte hij dat hij vervuld was van een kracht die zich nauwelijks meer in toom liet houden. Hij wist nu dat Jasper verre zijn mindere was, hem misschien alleen maar in opdracht deze avond hierheen had gebracht, niet een mededinger was, maar een slaaf van Geds lotsbestemming. Hij voelde hoe de wortels van de heuvel onder hem dieper en dieper het duister in boorden en boven zijn hoofd zag hij het droge, verre vuur van de sterren. Alles daartussen wachtte op zijn bevel, op zijn machtswoord. Waar hij stond, was het middelpunt van de wereld.

‘Wees niet bang,’ zei hij en lachte. ‘Ik zal de geest van een vrouw oproepen. Voor een vrouw hoeven jullie niet bang te zijn. Elfarran zal ik oproepen, de schone uit de Geste van Enlad.’

‘Zij stierf duizend jaar geleden en haar gebeente ligt ver van hier begraven in de Zee van Ea; een vrouw als zij heeft wellicht nooit bestaan.’

‘Wat zijn voor een dode jaren en afstanden. Zijn Liederen

leugenaars?' Weer klonk in zijn stem diezelfde lichte spot. 'Kijk naar de lucht tussen mijn handen.' Hij keerde de anderen de rug toe en stond doodstil.

Traag strekte hij de armen uit in een wijds gebaar, het gebaar van welkom bij de aanvang van een bezwering. Dan begon hij te spreken.

Meer dan twee jaar geleden had hij de runen van deze Spreuk van Oproeping gelezen in het boek van Ogion en sindsdien had hij ze nergens meer gezien. Toen had hij ze gelezen in de duisternis en nu in deze duisternis was het alsof het blad in de avondschemer voor hem open lag en hij ze opnieuw las. Nu echter begreep hij wat hij las, en sprak het hardop uit, woord voor woord; nu zag hij aan de tekens hoe hij de spreuk moest weven uit het geluid van zijn stem en het bewegen van zijn lichaam en handen.

De andere knapen keken zwijgend toe en bewogen niet, tenzij in een lichte huivering, want de grote spreuk was haar werking begonnen. Nog steeds zacht, klonk Geds stem toch anders, klonk als een plechtige zang en sprak in woorden die zij niet verstonden. Dan zweeg hij. Plotseling stak er een stormwind op, striemend door het gras. Ged viel op de knieën en uitte een luide kreet. Toen viel hij voorover als wilde hij de aarde in zijn uitgestrekte armen klemmen, en toen hij opstond, lag er iets in zijn trillende handen en armen, donker en zo zwaar dat hij bijna bezweek onder de inspanning overeind te komen. Gloeiend gierde de wind door het zwarte, golvende gras van de heuvel. Of de sterren nog schenen wist niemand, want niemand keek.

Sissend en bruisend vloeiden de woorden der bezwering van Geds lippen; dan riep hij met luide, heldere stem: 'Elfarran.' Weer riep hij de naam: 'Elfarran.'

En een derde keer: 'Elfarran'.

De vormloze donkere massa in zijn armen spleet uiteen. Zij opende zich en een bleke wig van licht gloeide op tussen zijn armen; vanaf de grond tot aan zijn omhooggeheven handen verscheen een ovaal en in het flauwe licht van dat ovaal bewoog een moment lang een gestalte, een menselijke gestalte; een grote vrouw die over haar schouder achter zich keek. In haar gelaat was schoonheid, droefheid en hevige angst. Slechts een ogenblik bleef de verschijning zichtbaar. Toen werd de zwakke lichtschijn van de ovaal tussen Geds armen helderder. Zij verwijdde zich en week verder uiteen, een breuk in de duisternis van aarde en nacht, een gapend gat in het omhulsel van de wereld waar een angstwekkende vuurgloed oplaaide. En door die stralende misvormde bres klauterde iets naar buiten, iets dat eruit zag als een klonter zwarte schaduw, snel en lelijk, en sprong Ged recht in het gezicht. Terugwankelend onder het gewicht van het ding uitte Ged een korte, schorre kreet. De kleine otak die vanaf Vetch' schouder

toekeek, het dier zonder stem, schreeuwde en sprong ten aanval.

Ged viel worstelend en ineenkrimpend neer, terwijl boven hem de heldere kloof in de duisternis van de wereld zich naar alle kanten verbreedde. De jongens die hadden staan kijken, vluchtten weg en Jasper wierp zich voorover op de grond en verborg zijn ogen voor het afschuwelijke licht. Alleen Vetch kwam zijn vriend te hulp en zo zag alleen hij hoe de klomp van schaduw zich aan Ged vastklampte en zijn klauwen in zijn vlees sloeg. Het zag eruit als een zwart beest, ongeveer zo groot als een jong kind, maar het scheen nu eens op te zwellen, dan weer ineen te schrompelen. Het had geen hoofd of gezicht, alleen vier geklauwde poten waarmee het toesloeg en uiteenreet. Vetch snikte van afschuw, maar toch stak hij de hand uit en wilde het ding van Ged wegtrekken. Vóór hij het echter kon beroeren, werd hij tot staan gebracht en was niet meer in staat te bewegen.

De ondraaglijke helderheid verdween en traag voegden zich de rafelige randen van de wereld weer samen. Van vlakbij klonk het geluid van een stem, zacht als het fluisteren van een boom of het klateren van een fontein. Het licht van de sterren gloeide weer op en het gras van de heuvelhelling lag wit in het schijnsel van de juist opkomende maan. De nacht was geheeld. Het evenwicht van licht en donker was hersteld en bevestigd. Het schaduwbeest was verdwenen. Ged lag achterover op de grond, de armen uitgestrekt als verstard in het brede gebaar van begroeting en aanroeping. Zijn gezicht was zwart van bloed en op zijn hemd waren grote zwarte vlekken. De kleine otak hurkte huiverend bij zijn schouder. En over hen heen gebogen stond een oude man wiens mantel bleek opgloeide in de opkomende maan: de Archimagus Nemmerle. Het eind van Nemmerle's staf zweefde zilver oplichtend boven Geds borst. Fluisterend raakte hij hem eenmaal zachtjes aan bij het hart, eenmaal op de lippen. Ged huiverde en zijn lippen weken uiteen en hijgden naar adem. Toen hief de oude Archimagus zijn staf op en zette hem neer op de grond; hij leunde er zwaar op met gebogen hoofd alsof hij nauwelijks de kracht meer had om te staan.

Vetch merkte dat hij weer in staat was te bewegen. Hij keek om zich heen en zag dat er ook anderen gekomen waren: de Magister der Oproeping en de Magister der Verandering. Een daad van grote tovermacht vindt nooit plaats zonder dat deze mannen erdoor worden aangetrokken en als de nood roept, zijn er wegen waarlangs zij ijlings te hulp komen; maar niemand was zo snel geweest als de Archimagus. Er werd hulp gehaald en van hen die kwamen, begeleidden sommigen de Archimagus naar het Hoge Huis, terwijl anderen onder wie Vetch, Ged naar de vertrekken van de Magister der Kruiden droegen. De Magister der Oproeping bleef de hele nacht op de Bult van Roke de

wacht houden, maar op de heuvelhelling waar het omhulsel van de wereld was opengespleten, roerde zich niets. Geen schaduw kwam er door het maanlicht gekropen op zoek naar de kier waardoor hij weer naar zijn eigen domein zou kunnen terugkeren. Hij was gevlucht voor Nemmerle en voor de machtige muren van toverspreuken waardoor het eiland Roke omgeven en beschermd wordt. Maar hij was nu in de wereld en hield zich ergens in de wereld verborgen. Als Ged die nacht gestorven was, zou hij misschien geprobeerd hebben de door hem geopende poort weer terug te vinden en hem te volgen naar het domein des doods, of terug te sluipen naar de plaats waar hij vandaan kwam, welke dat ook was. Hiertoe was het dat de Oproeper de wacht hield op de Bult van Roke. Maar Ged bleef in leven. Men had hem neergelegd in de kamer der heling en de Magister der Kruiden verzorgde de wonden die hij droeg op zijn gelaat, zijn keel en schouder. Het waren diepe, rafelige en kwaadaardige wonden. Het zwarte bloed wilde er niet stollen, maar bleef vloeien ondanks de spreuken en de in spinneweb gewikkelde bladeren van de perriot die men erop legde. Blind en verdwaasd lag Ged daar, gloeiend van koorts als een blok in een smeulend haardvuur en er was geen toverspreuk die de vlam waardoor hij verteerd werd, kon blussen. Niet ver verwijderd in de open hof lag bij de klaterende fontein de Archimagus; ook hij roerloos, maar koud, ijskoud. Alleen zijn ogen leefden en keken naar het vallen van het maanbeschenen water en het beven van de maanbeschenen bladeren. Die bij hem waren, zeiden geen spreuken en verrichtten geen werken van heling. Zo nu en dan praatten zij zacht onder elkaar en dan richtten zij hun ogen weer op hun Meester. Hij lag doodstil; het maanlicht bleekte zijn haviksneus, zijn hoge voorhoofd en zijn witte haar tot een kleur als van ivoor. Om het door de spreuk ontketende onheil te bedwingen en Ged aan de schaduw te ontrukken had Nemmerle al zijn macht gegeven en daarmee was ook de kracht van zijn lichaam gebroken. Hij zou sterven. Maar de dood van een groot magus die in zijn leven vele malen over de dorre, steile hellingen van het koninkrijk des doods heeft gezworven, is een vreemd gebeuren; immers hij gaat niet in den blinde, maar in zekerheid en hij kent de weg. Wanneer Nemmerle door de bladeren van de boom omhoogkeek, wisten zij die met hem waren, niet of hij naar de sterren van de zomer keek die bij de komst van de dageraad verbleekten, of naar die andere sterren die nooit opgaan boven de heuvels en nooit het morgenrood zien. Zijn lievelingsdier was verdwenen, de raaf van Oskill die hem dertig jaar lang vergezeld had. Niemand had gezien waar hij heen was gegaan. ‘Hij vliegt voor hem uit,’ zei de Magister van het Web, terwijl zij daar waakten.

De dag kwam warm en helder. In het Hoge Huis en in de straten

van Thwill heerste stilte. Geen stem verhief zich totdat tegen het middaguur de ijzeren klokken in de Toren van de Zanger luid en schor begonnen te spreken.

De volgende dag kwamen de Negen Magisters van Roke bijeen op een plaats, ergens onder de schaduwrijke bomen van de Besloten Hout. Zelfs daar omringden zij zich met negen muren van zwijgen zodat geen mens of macht tot hen kon spreken of hen kon horen terwijl zij uit de magiërs van Aardzee hem kozen die de nieuwe Archimagus zou zijn. Zij kozen Gensher van Waay. Er werd terstond een schip over de Middenzee naar het eiland Waay gestuurd om de Archimagus naar Roke terug te brengen. De Magister der Winden stond op de achterplecht en met de toverwind in het zeil voer het schip ijlings weg en verdween aan de einder.

Van deze gebeurtenissen wist Ged niets. Gedurende vier weken van die hete zomer lag hij blind, doof en stom op zijn bed en slechts nu en dan kreunde hij of uitte een schreeuw als van een dier. Tenslotte verrichtten het geduld en de kunde van de Magister der Kruiden hun helende werking; zijn wonden sloten zich en de koorts verliet hem. Langzaam herkreeg hij ook het gehoor, maar hij sprak nooit. Op een klare herfstdag opende de Magister der Kruiden de luiken van het vertrek waar Ged lag. Sinds het duister van die nacht op de Bult van Roke had hij enkel duisternis gekend. Nu zag hij het daglicht weer en de zonneschijn. Hij verborg zijn geschonden gelaat in zijn handen en weende.

Toen de winter kwam, kon hij alleen nog maar spreken met stamelende tong en de Magister der Kruiden hield hem in de vertrekken van heling en probeerde zijn lichaam en geest langzaam hun kracht te hergeven. Eindelijk, in het begin van de lente liet de Magister hem gaan en stuurde hem eerst naar de Archimagus Gensher om deze zijn trouw te bewijzen. Toen Gensher op Roke aankwam, was hij immers niet in staat geweest hem tezamen met de anderen van de School dit eerbetoon te brengen.

Geen van zijn makkers had toestemming gekregen hem in de maanden van zijn ziekte te bezoeken en als hij nu voorbijliep, waren er sommigen onder hen die vroegen: ‘Wie is dat?’ Vroeger was zijn tred licht, lenig en krachtig; nu liep hij aarzelend, verlamd door pijn en met gebogen hoofd, en de linkerkant van zijn gezicht was wit van littekens. Hij ontweek die hem kenden en die hem niet kenden, en ging recht naar de hof van de fontein waar hij eens op Nemmerle gewacht had en waar nu Gensher hem wachtte.

Evenals zijn voorganger was de nieuwe Archimagus in het wit gekleed, maar als de meeste mensen van Waay en het Oostruim had Gensher een donkere huidskleur en zwarte ogen onder zware wenkbrauwen.

Ged knielde neer en bewees hem trouw en aanhankelijkheid.

Een ogenblik bleef het stil.

Toen zei Gensher: ‘Ik weet wat je gedaan hebt, maar niet wie je bent. Ik kan je eerbewijs niet aanvaarden.’

Ged stond op en zocht met de hand steun bij de stam van de jonge boom naast de fontein. Het kostte hem nog steeds moeite de woorden te vinden: ‘Moet ik van Roke weggaan, Heer?’

‘Wil je van Roke weggaan?’

‘Neen.’

‘Wat verlang je dan?’

‘Te blijven. Leren. Het kwaad ongedaan te maken…’

‘Daartoe was zelfs Nemmerle niet in staat. Nee, ik zal je niet toestaan Roke te verlaten. Je wordt door niets beschermd dan door de macht van de Magisters en de afweer die rond dit eiland gelegd is en de schepsels van het kwade tegenhoudt. Als je van hier zou weggaan, zou het ding dat je bevrijd hebt, je onmiddellijk vinden, je binnendringen en je in bezit nemen. En dan ben je geen mens meer, maar een gebbeth, een speeltuig, willoos overgeleverd aan de kwade schaduw die je tot het zonlicht hebt toegelaten. Je moet hier blijven totdat je krachtig en wijsgenoeg bent om haar uit eigen kracht af te weren — als je daar ooit in zult slagen. Ook nu al wacht zij op je. Vast en zeker wacht zij op je. Heb je haar sinds die nacht nog gezien?’

‘In mijn dromen, Heer.’ Hij zweeg en ging toen verder met schaamte en smart in zijn stem: ‘Heer Gensher, ik weet niet wat het was — dat ding dat door de spreuk naar buiten kwam en zich aan mij vastklauwde.’

‘Ik evenmin. Het heeft geen naam. Je hebt een grote macht in je en je hebt die macht verkeerd gebruikt dooreen spreuk te weven die je niet onder bedwang kon houden, omdat je niet wist hoe die spreuk het evenwicht verstoorde tussen licht en donker, leven en dood, goed en kwaad. En je werd ertoe aangezet door trots en haat. Is het vreemd dat er vernietiging uit voortkwam? Je hebt een geest uit het dodenrijk opgeroepen, maar in haar gezelschap kwam een der Machten mee van het niet-leven. Ongeroepen kwam zij van een plaats waar geen namen zijn. Afkomstig uit het kwade, wil zij door jou kwaad bewerken. De macht die jij bezat om haar op te roepen, verleent haar macht over jou en bindt je aan haar. Is het de schaduw van je ijdelheid, de schaduw van je onwetendheid, de schaduw van je lichaam? Heeft een schaduw een naam?’

Ged hoorde toe, ziek en uitgeteerd. Tenslotte zei hij: ‘Ik ware beter gestorven.’

‘Wie ben jij om dat te beoordelen, jij voor wie Nemmerle zijn leven heeft gegeven? Hier ben je veilig. Hier kun je leven en je opleiding voortzetten. Men zegt dat je een goede leerling was. Ga door

en doe je werk. Doe het goed. Dat is alles wat je kunt doen.'

Zo sprak Gensher en was langs de weg der magiërs plotseling verdwenen. De fontein sprong omhoog naar het zonlicht en Ged keek er een tijdje naar en luisterde, denkend aan Nemmerle, naar zijn stem. Ooit had hij zich in die hof een woord gevoeld dat door het zonlicht was uitgesproken. Nu had ook de duisternis gesproken: een woord dat niet teruggenomen kon worden. Hij verliet de hof en ging naar zijn vroegere kamer in de Zuidelijke Toren die men voor hem had vrijgehouden. Eenzaam zat hij daar. Als de gong ter maaltijd riep, ging hij, maar hij sprak nauwelijks met de andere knapen aan de Lange Tafel en keerde niemand zijn gelaat toe, zelfs niet aan hen die hem vriendelijk groetten. Ze lieten hem na een dag of twee allen alleen, en alleen zijn wilde hij, want hij vreesde het kwaad dat hij onwetend zou stichten of zeggen.

Vetch en Jasper waren er niet en hij vroeg niet naar hen. De jongens wier heer en hoofd hij geweest was, waren hem nu alle ver vooruit, want hij had maanden verloren en kreeg die lente en zomer onderricht met knapen die jonger waren dan hijzelf. Onder hen blonk hij niet uit, want van iedere spreuk, zelfs van de meest eenvoudige waantover, kwamen de woorden slechts stamelend van zijn lippen en liet de vaardigheid van zijn handen hem in de steek.

In de herfst moest hij weer naar de Eenzame Toren om er onderricht te worden door de Magister der Namen. Vroeger was hem dit een onaangename opgave geweest, nu evenwel een genoegen, want hij verlangde naar zwijgen en lange studie waarbij geen spreuken werden geweven en waarbij de macht die naar hij wist nog steeds in hem was, nooit tot handelen zou worden opgeroepen.

De avond voor hij de Toren verliet, kwam er een bezoeker in zijn kamer, een man gekleed in een bruine reismantel en met een eikehouten ijzerbeslagen staf. Ged stond op bij het zien van de staf van een wijze. 'Sperwer.'

Op de klank van die woorden sloeg Ged de ogen op. Daar stond Vetch, stevig en vierkant als vroeger; ouder geworden in zijn donker grof gelaat, maar in zijn glimlach onveranderd. Op zijn schouder hurkte een klein dier met bruingestreepte vacht en glanzende ogen.

'Terwijl jij ziek was, is hij bij mij gebleven en nu spijt het me dat ik afscheid van hem moet nemen en nog meer dat ik afscheid van jou moet nemen, Sperwer. Maar ik ga naar huis. Kom, Hoeg, ga naar je echte meester.' Vetch streelde de otak en zette hem neer op de vloer. Het diertje ging op Geds strozak zitten en begon zijn pels te wassen met een tong, bruin en droog als een herfstblad. Vetch lachte, maar Ged kon zich zelfs geen glimlach afdwingen. Hij boog voorover om zijn gezicht te bedekken en streelde de otak.

'Ik had niet gedacht dat je nog naar me toe zou komen, Vetch,' zei

hij.

Hij bedoelde het niet als een verwijt, maar Vetch antwoordde: ‘Ik kon niet naar je toe komen. De Magister der Kruiden verbood het me en sinds deze winter verbleef ik bij de Magister in de Hout en was zelf opgesloten. Ik kwam eerst vrij toen ik mijn staf had verdiend. Luister. Wanneer ook jij vrij bent, kom dan naar het Oostruim waar ik op je wachten zal. In de stadjes daar is het leven genoeglijk en wijzen vinden er goed onthaal.’

‘Vrij..,’ mompelde Ged en vertrok zijn gezicht in een poging tot glimlachen.

Vetch keek hem aan met een blik die anders was dan vroeger, met niet minder genegenheid, maar misschien met meer wijsheid. Hij zei vriendelijk: ‘Je bent toch niet gebonden om voor immer op Roke te blijven?’

‘Ach... Ik heb gedacht dat ik wellicht zal kunnen werken met de Magister in de Toren en een van hen worden die in de boeken en de sterren naar verloren namen speuren; ik... ik zou dan niets schadelijks doen, zij het ook niet veel goeds.’

‘Misschien,’ zei Vetch. ‘Ik ben geen ziener, maar ik zie voor jou geen kamers liggen of boeken, maar verre zeeën en het vuur van draken en de torens van steden en meer van dat alles wat de havik ziet als hij vliegt in hoge verten.’

‘En achter me… Wat zie je achter me?’ vroeg Ged en terwijl hij dit zei, stond hij op en het dwaallicht aan de zoldering tussen hen rekte zijn schaduw uit tegen de vloer en de muur. Dan keerde hij het gelaat af en zei stamelend: ‘Maar zeg me waarheen jij gaat, wat jij gaat doen.’

‘Ik ga naar huis, naar mijn broers en mijn zuster over wie je me hebt horen spreken. Toen ik wegging was zij nog een klein kind en het is vreemd te bedenken dat zij nu spoedig haar naam zal krijgen. En dan zal ik me ergens op de kleine eilanden een plaats als tovenaar zoeken. Ik zou graag nog bij je blijven en langer met je praten, maar dat kan niet want vanavond vertrekt mijn schip en het tij is reeds gekeerd. Als je weg je ooit naar het oosten voert, Sperwer, kom dan naar mij. En als je me ooit nodig hebt, roep me dan, roep mij bij mijn naam: Estarriol. Toen hief Ged zijn geschonden gelaat op en keek zijn vriend in de ogen.

‘Estarriol,’ zei hij, ‘ik heet Ged.’

Toen zeiden zij elkaar vaarwel met kalme stem en Vetch draaide zich om, liep door de lange stenen gang en verliet Roke. Ged bleef roerloos staan, als iemand die groot nieuws heeft ontvangen en om het te kunnen bevatten zijn geest moet verruimen. Het was een groot geschenk dat Vetch hem had gegeven, de kennis van zijn ware naam.

Iemands ware naam is aan niemand bekend, behalve aan hemzelf

en aan hem van wie hij hem heeft ontvangen. Hij zal hem wellicht op den duur aan zijn broeder vertellen, of aan zijn vrouw of aan zijn vriend, maar ook deze zullen hem nooit gebruiken waar een derde hem zou kunnen horen. In tegenwoordigheid van anderen zullen zij hem net als die anderen met zijn roepnaam aanspreken, zijn bijnaam, een naam als Sperwer, Vetch of Ogion wat 'pijnappel' betekent. En als gewone mensen hun ware naam reeds voor iedereen verborgen houden behalve voor de weinigen die zij liefhebben en volkomen vertrouwen, hoeveel meer moet dan de wijze dit doen, die geducht als hij is, ook anderen meer te duchten heeft. Wie iemands naam kent, houdt het leven van die mens in zijn handen. En zo had Vetch aan Ged die het vertrouwen in zichzelf had verloren, het geschenk gegeven dat alleen een vriend geven kan, het teken van zijn ongeschokt en onschokbaar vertrouwen.

Ged ging zitten op zijn strozak en doofde het dwaallicht uit waarbij een vleug van moorgas door het vertrek ging. Hij liefkoosde de otak die het zich gemakkelijk maakte en op zijn knie in slaap viel als had hij nooit ergens anders geslapen. Het was stil in het Hoge Huis. Ged dacht er ineens aan dat dit de vooravond was van zijn eigen Opneming, de dag waarop Ogion hem zijn naam had gegeven. Sindsdien waren er vier jaren verstreken. Hij herinnerde zich hoe koud het water van de bergstroom geweest was die hij naakt en naamloos was overgestoken. Hij dacht aan de andere klare poelen van de Aar waarin hij vroeger had gezwommen; en aan het dorp Tien-Elzen aan de voet van de omhoog golvende bergwouden; aan de ochtendschaduwen in de schemerige dorpsstraat, het vuur dat op de winteravonden in de smeltkroes van de smid oplaaide onder de adem van de blaasbalg, de donkere geurige hut van de heks waar de lucht zwaar was van rook en zwanger van spreuken. Aan dit alles had hij lang niet meer gedacht. Nu kwam het hem weer voor de geest, op de avond van zijn zeventiende verjaardag. Al die jaren en plaatsen van zijn kort gebroken leven keerden naar hem terug en voegden zich weer samen tot één geheel. Na lange, bittere en verspilde tijd wist hij dan eindelijk weer wie hij was en waar hij was. Maar waarheen hij in de komende jaren gaan moest, kon hij niet zien, en hij was bang het te zien.

De volgende morgen begon hij aan de tocht over het eiland en zoals vroeger zat de otak op zijn schouder. Ditmaal had hij geen twee, maar drie dagen nodig om de Eenzame Toren te bereiken en hij was doodmoe toen hij zijn spits in zicht kreeg boven de schuimende en sissende zee van de Noordkaap. Binnen was het weer donker als vroeger, en koud als vroeger, en Kurremkarmerruk zat op zijn hoge zetel en schreef zijn lange lijsten van namen. Hij wierp een korte blik op Ged en zei zonder welkomstgroet, als was Ged nooit weggeweest:

‘Ga naar bed; moeheid is traagheid. Morgen mag je het Boek van de Daden der Makers openen en moet je de namen eruit leren.’ Toen de winter voorbij was, keerde hij terug naar het Hoge Huis. Toen verwierf hij zich de graad van tovenaar en bij die gelegenheid aanvaardde de Archimagus Gensher zijn betuiging van trouw. Vanaf die dag kreeg hij onderricht in de hoge kunsten en betoveringen en verwisselde hij de kunsten der waan voor de werken der ware magie die hij moest leren om de staf der wijzen te verdienen. De moeite die hij had bij het uitspreken der spreuken, sleet met de maanden weg en zijn handen herkregen hun vaardigheid. Toch was hij niet meer zo’n snelle leerling als vroeger, want de angst had hem een harde, lange les geleerd. Desondanks volgden er geen kwade tekenen of ontmoetingen, zelfs niet toen hij de Grote Spreuken van Maken en Vormen verrichtte waarbij de gevaren het grootst zijn. Bij tijd en wijle vroeg hij zich af of de schaduw die hij bevrijd had, zijn kracht niet verloren had of op een of andere manier uit de wereld was weggevlucht, want ook in zijn dromen verscheen hij niet meer. Maar in zijn hart wist hij dat zijn hoop ijdel was.

Van de Magisters en uit de boeken der oude kennis probeerde Ged wat hij maar kon, te weten te komen over wezens als de door hem bevrijde schaduw; maar er was maar weinig te vinden. Nergens werd een dergelijk schepsel beschreven en nergens werd er in klare woorden over gesproken. Hoogstens gaven de oude boeken hier en daar vage berichten over dingen die misschien verband hielden met het schaduwdier. Het was niet de geest van een mens, noch was het een schepsel van de Oude Machten der aarde met wie het anderzijds toch wel iets van doen scheen te hebben. In de Leer van de Draken die Ged zorgvuldig bestudeerd had, vond hij het verhaal van een oude Drakendwinger die in de ban gekomen was van een der Oude Machten, een sprekende steen in een ver in het noorden gelegen land. ‘Op bevel van de Steen,’ zei het boek, ‘sprak hij en riep een geest op van de doden uit het rijk van de doden; maar zijn kunst werd ten kwade geleid door de wil van de Steen en er kwam met de geest van de dode ook een ding dat hij niet had opgeroepen, en het verslond hem van binnen en nam bezit van zijn lichaam tot verderf der mensen.’ Maar het boek zei niet wat het voor een ding was en vermeldde evenmin de afloop van het verhaal. En de Magisters wisten niet waar zulk een schaduw vandaan kon zijn gekomen: uit het niet-leven, had de Archimagus gezegd; uit de kwade keerzijde van de wereld, zei de Magister der Verandering en de Magister der Oproeping zei: ‘Ik weet het niet.’ De laatste was vaak bij Ged komen zitten toen hij ziek was. Hij was nog even stuurs en streng als vroeger, maar Ged kende nu zijn medelijdend hart en mocht hem graag. ‘Ik weet het niet. Ik weet van het ding alleen maar dit: een dergelijk iets kan slechts

opgeroepen worden door een grote macht, en misschien slechts door één enkele macht, één enkele stem... jouw stem. Maar wat voor betekenis je daaraan moet hechten, weet ik niet. Die zul je zelf moeten vinden. Die zul je moeten vinden of sterven en meer nog dan sterven...' Hij sprak met zachte stem en zijn ogen stonden somber toen hij Ged aankeek. 'Als jongen dacht je dat een magus iemand is, die kan doen en laten wat hij wil. Dat heb ik ook ooit gedacht. Maar de waarheid is dat hoe meer de werkelijke macht van een mens toeneemt en hoe meer zijn kennis zich uitbreidt, des te enger wordt het pad dat hij kan volgen; totdat hij uiteindelijk geen keuze meer heeft en uitsluitend nog datgene doet wat hij moet doen…"

Na zijn achttiende verjaardag werd Ged door de Archimagus naar de Magister van het Web gestuurd. Over het onderricht in de Besloten Hout wordt elders weinig gesproken. Men zegt dat er geen spreuken geweven worden en toch is die plek zelf al een draad van magie. De bomen van die hout zijn soms zichtbaar en soms zijn zij onzichtbaar, noch bevinden zij zich steeds op dezelfde plaats en in hetzelfde deel van Roke. Men zegt dat de bomen van die hout ook zelf wijzen zijn. Men zegt dat de Magister van het Web daar in de Besloten Hout onderricht geeft in de diepste geheimen der magie en dat als de bomen er ooit zullen sterven, zijn wijsheid ook zal sterven en dat dan in die dagen de wateren zich zullen verheffen en de eilanden van Aardzee zullen overspoelen die Segoy reeds voor de tijden der mythen uit de diepten deed oprijzen, heel het land dat bewoond wordt door mensen en draken.

Maar dat alles zijn vage geruchten en de wijze spreekt er nooit over.

Maanden gingen voorbij en tenslotte keerde Ged op een lentedag terug naar het Hoge Huis zonder enig vermoeden wat er nu van hem gevraagd zou worden. Bij de deur die toegang geeft tot het pad dat over de velden naar de Bult van Roke voert, stond hem een oude man op de drempel op te wachten. Aanvankelijk wist Ged niet wie hij was, maar toen hij diep nadacht, herkende hij hem als degene die hem op de dag van zijn komst vijf jaar geleden in de School had binnengelaten.

De oude man verwelkomde hem glimlachend, noemde hem bij zijn naam en vroeg: 'Weet je wie ik ben?' Nu had Ged zich reeds vaker afgevraagd waarom er toch altijd over de Negen Magisters van Roke gesproken werd, terwijl hij er slechts acht kende: Winden, Handen, Kruiden, Zangen, Verandering, Oproeping, Namen en Web. Het leek wel of de volksmond de Archimagus als een negende Magister beschouwde. Maar toch kwamen er altijd negen Magisters bijeen om de nieuwe Archimagus te kiezen. 'Ik denk dat U de Magister van de Poort bent,' zei Ged.

‘ Inderdaad. Je hebt je toegang tot Roke verschaft, Ged, door me je naam te zeggen; nu kun je de vrijheid het te verlaten winnen door de mijne te zeggen,’ zei de oude man met een glimlach en wachtte. Ged zweeg.

Natuurlijk kende hij talloze manieren, kunstgrepen en middelen om achter de namen van dingen en mensen te komen; die kunst maakte deel uit van alles wat hij op Roke geleerd had, want zonder dat is heel de magie van weinig nut. Maar de naam te vinden van een magus en Magister was heel wat anders. De naam van een magus is beter verborgen dan een haring in de zee, beter bewaakt dan het leger van een draak. Een spreuk zal stuiten op een krachtiger spreuk, de meest verfijnde kunstgrepen zullen falen, een listig vrager zal even listig om de tuin worden geleid en geweld zal zich ten verderve tegen zichzelf keren. ‘Het is een smalle deur die gij bewaakt, Heer,’ zei Ged uiteindelijk. ‘Ik denk dat ik maar hier buiten blijf in het veld en net zolang vast tot ik mager genoeg ben om erdoor te glippen.’

‘Zoals je wilt,’ zei de Poortwachter met een glimlach. Ged ging een eindje verderop onder een elzeboom langs de oevers van de Thwillburn zitten en liet zijn otak spelen in het water van de stroom en langs de modderige oever jacht maken op rivierkreeftjes. De zon ging onder, laat en stralend want de lente was reeds een eind gevorderd. In de vensters van het Hoge Huis gloeiden lantarens en dwaallichten op en onder aan de heuvel vulden de straten van Thwill zich met duisternis. Uilen vlogen krassend over de daken en vleermuizen fladderden rond in de nevels boven de rivier. Nog steeds zat Ged te denken hoe hij door list, kracht of toverkunst de naam van de Poortwachter zou kunnen achterhalen. En hoe meer hij erover nadacht, hoe meer hij inzag dat er onder al de magische kunsten die hij in die vijf jaar op Roke had geleerd, geen enkele was waarmee hij zo een groot geheim aan zo een groot magus zou kunnen ontrukken. Hij legde zich te slapen in het veld onder de sterren terwijl de otak zich in de zak van zijn mantel nestelde. Na zonsopgang ging hij zonder nog iets gegeten te hebben naar de poort van het Huis en klopte aan. De Poortwachter maakte open. ‘Heer,’ zei Ged, ‘ik kan u uw naam niet ontnemen omdat ik niet sterk genoeg ben en ik kan u uw naam niet ontfutselen omdat ik niet kundig genoeg ben. Ik stel mij daarom tevreden met hier te blijven en te leren of te dienen, wat u maar wilt; tenzij u me wellicht een vraag zult willen beantwoorden.’

‘Stel haar.’

‘Wat is uw naam?’ De Poortwachter glimlachte en noemde zijn naam; Ged herhaalde haar en betrad voor de laatste maal het Hoge Huis. Toen hij het weer verliet, droeg hij een zware donkerblauwe mantel, een gift van het stadje Laag Torning waarheen hij op weg was, omdat zij er een tovenaar zochten. Hij droeg ook een staf uit

taxushout met brons beslagen en even groot als hijzelf. De Poortwachter zei hem vaarwel en opende hem de achterpoort van het Hoge Huis, de poort uit hoorn en ivoor. Toen liep hij door de straten van Thwill naar het schip dat onder een stralende morgenhemel in de haven op hem lag te wachten.

De draak van Pendor

Ten westen van Roke liggen samengedromd tussen de twee grote landen Hosk en Ensmer, de Negentig Eilanden. Het dichtst bij Roke in de buurt lig Serd en vanaf het meest verweg gelegen eiland Iffing ziet men reeds uit op de Palnische Zee. Of het er alles bij elkaar inderdaad negentig zijn, is een nog onopgelost probleem, want als je alleen de eilanden met zoetwaterbronnen telt, kom je op zeventig, maar reken je er alle rotsen toe, dan ben je al aardig op weg naar de honderd, als het tij wisselt. De eilandjes zijn van elkaar gescheiden door smalle zeeëngtes waar de nauw merkbare getijstroom van de Middenzee zich slechts met grote moeite doorheen kan wringen, zodat het verval er groot is en waar bij vloed drie eilanden schijnen te liggen, er bij eb slechts één enkel blijkt te zijn. Hoewel eb en vloed dus uiterst verraderlijk zijn leren alle kinderen tegelijkertijd lopen en roeien en hebben ieder hun eigen boot; en de huismoeders roeien de engte over om bij de buurvrouw een kopje biezethee te gaan drinken. Kooplui venten hun waren uit op de maat van de haal van hun riemen, en de straten zijn er allemaal van zout water met als enige hindernis de van huis tot huis over het water gespannen netten waarmee kleine visjes gevangen worden die hier tuimelaars heten en wier olie op de Negentig Eilanden de voornaamste bron van inkomsten vormt. Er zijn weinig bruggen en geen grote steden. Op ieder eilandje staan wat huizen van boeren en vissers en tien of twintig van die eilandjes vormen samen een soort stadje. De meest naar het westen gelegen hiervan was Laag Torning; het zag niet uit op de Middenzee, maar op de lege oceaan, die verlaten hoek van de Archipel waar alleen nog Pendor ligt, het prijseiland der draken; daarachter liggen dan de troosteloze wateren van het Westruim.

Er was voor de nieuwe tovenaar een woning in gereedheid gebracht ; zij stond op een heuvel temidden der groene graanvelden en werd tegen de westenwind beschut door een groepje pendickbomen die hun rode weelde van bloesems juist geopend hadden. Vanaf de drempel keek je uit op andere spitse daken, bosjes en hoven, en op andere eilandjes met daken, velden en heuvels, alle gescheiden door de talloze glinsterende meanders van de zee. Het was maar een eenvoudig huis zonder vensters en met een vloer van leem, maar het was toch beter dan dat waarin Ged geboren was. De eilanders van Laag Torning stonden de wijze van Roke vol ontzag op te wachten en verontschuldigden zich voor dit armoedige verblijf. ‘We hebben hier geen stenen om huizen te bouwen,’ zei er een. ‘We zijn geen van alle rijk, maar niemand komt van honger om.’ zei een ander en een derde: ‘Droog zal het er in ieder geval blijven, want ik heb het dak er speciaal

op nagekeken." Voor Ged was het echter meer dan voldoende en hij sprak de notabelen van het stadje zijn oprechte dank uit zodat ze met hun achttienen, ieder in zijn eigen roeiboot, naar huis gingen en de vissers en huismoeders van hun eiland vertelden dat de nieuwe tovenaar een wat vreemde ernstige jonge man was die weinig zei, maar wel vriendelijk was en zonder pretenties.

Daar had Ged op zijn eerste plaats als tovenaar eigenlijk ook weinig reden toe want wijzen die op Roke waren opgeleid traden meestal in dienst bij hoge heren in wier steden en burchten zij hoog in aanzien stonden. Bij de normale gang van zaken zouden deze vissers van Laag Torning genoegen hebben moeten nemen met een heks of een gewone tovenaar die zijn spreuken zou weven over hun netten en boten, en henzelf en hun vee van ziekten zou genezen. Maar in de laatste jaren had de oude Draak van Pendor broed voortgebracht: naar men zei huisden er in de vervallen torens van de Zeevoogden van Pendor nu negen draken die hun geschubte lijven langs de marmeren trappen en door de ingestorte poorten sleepten. Mettertijd zouden zij op dat uitgestorven eiland geen voedsel meer kunnen vinden en zou de honger hen, als zij eenmaal volwassen geworden waren, ertoe drijven naar het noorden te vliegen. Reeds was er boven de zuidwestelijke kusten van Hosk een vlucht van vier draken gezien die niet neerstreek, maar wel de kudden, schuren en dorpen nauwlettend had gadegeslagen. De honger van een draak komt langzaam op, maar is moeilijk te stillen. Vandaar dat de eilanders van Laag Torning in Roke om een wijze gevraagd hadden die hen tegen de dreiging aan de westelijke einder zou beschermen, en de Archimagus had hun vrees terecht gevonden. 'Er is daar niet veel te halen,' had de Archimagus tegen Ged gezegd toen hij hem tot wijze maakte, 'geen roem, geen rijkdom, misschien ook geen gevaar. Wil je erheen gaan?'

'Ja,' had Ged geantwoord en niet enkel uit gehoorzaamheid. Sinds die nacht op de Bult van Roke had zijn verlangen zich even sterk van roem en vertoon afgekeerd als het zich vroeger erop had vastgebeten. Nog altijd twijfelde hij aan zijn kracht en was hij bevreesd haar met een ander te meten. Maar anderzijds had het verhaal van de draken in hem een grote nieuwsgierigheid gewekt. Op Gont waren er al vele honderden jaren geen draken meer gezien en geen draak zou zich ooit binnen de muren van macht en magie rond Roke wagen, zodat zij ook daar alleen maar bekend zijn uit sagen en zangen, bij geruchte, maar nooit van gezicht. Ged had zich op de School zoveel mogelijk kennis over draken eigen gemaakt, maar lezen over draken is iets heel anders dan er een ontmoeten. Hij besefte dat hij nu hiertoe de kans kreeg en zijn 'Ja' was oprecht gemeend.

Gensher de Archimagus had instemmend geknikt, maar zijn ogen stonden somber. Tenslotte zei hij: 'Ben je bang om Roke te verlaten?

Of verlang je ernaar hier weg te zijn?'

'Beide, Heer.'

Weer knikte Gensher. Ik weet niet of ik er goed aan doe je uit deze veilige omgeving te laten weggaan,' zei hij zacht. 'Ik kan jouw weg niet zien; het is volkomen duister. En er is een macht in het noorden, iets dat je wil vernietigen, maar wat het is en waar en of het in je verleden of op je toekomstig pad ligt, kan ik niet zeggen; alles ligt in schaduwen. Toen de lieden uit Laag Torning hier kwamen, dacht ik meteen aan jou, want het leek er veilig en ver weg, een plek waar je de tijd zou hebben om je kracht te herkrijgen. Maar ik weet niet of er wel ergens een plaats is waar jij veilig bent en ik weet ook de weg niet die je moet gaan. Ik wil je niet de duisternis insturen...'

Voor Ged was het aanvankelijk echt geen duistere plek, dat huis onder de bloeiende bomen. Hij woonde er, keek vaak naar de westelijke horizon en hield zijn tovenaarsoog gespitst op het ruisen van geschubde vlerken. Maar er kwam geen draak. Vaak zat hij te vissen op de pier bij het huis of werkte in zijn tuintje. Hele dagen bracht hij door met mediteren over een blad, regel of woord uit de Boeken van Kennis die hij uit Roke had meegenomen, en zat hij buiten in de zomerse lucht onder de pendickbomen, terwijl de otak naast hem lag te slapen of in het woud van gras en madeliefjes op jacht ging naar muizen. Als zij daarom vroegen, was hij de mensen van Laag Torning gaarne van dienst als genezer en weermaker, en het kwam niet bij hem op dat een wijze zich voor het volbrengen van dergelijke simpele plichten zou moeten schamen; hij had immers als heksenkind onder behoeftiger mensen dan zij geleefd. Ze vroegen hem echter zelden iets, en koesterden een angstig respect voor hem, deels omdat hij een wijze van het Eiland der Wijzen was en deels om zijn zwijgen en de littekens op zijn gezicht. Ondanks zijn jeugdige leef tijd was er iets aan hem waardoor de mensen zich bij hem niet op hun gemak voelden.

Toch had hij een vriend, een botenbouwer die op het eilandje oostelijk van het zijne woonde. Hij heette Pechvarry en zij hadden elkaar voor het eerst ontmoet toen Ged was blijven staan kijken hoe de ander op zijn pier de mast van een zeilbootje vastzette. Hij had de tovenaar grijnzend aangekeken en gezegd: 'Dat is dan weer bijna het eind van een maandje hard werken. Ik neem aan dat u het met een spreuk in een minuut zou hebben klaargekregen, Heer?'

'Dat wel,' zei Ged, 'maar de boot zou het volgende ogenblik zinken, als ik de spreuk niet zou bevestigen. Maar als u wilt Hij stokte. 'Dan wat, Heer?'

'Ach, het is een lief scheepje. Eigenlijk heeft het niets nodig. Maar als u wilt, zal ik er een bindspreuk over leggen zodat het zijn stevigheid behoudt; of een vindspreuk om het op zee de weg naar huis

te doen terugvinden.'

Hij zei het met aarzeling, want hij wilde de maker niet beledigen, maar Pechvarry straalde van blijdschap. 'Het bootje is voor mijn zoon, heer, en als u die betoveringen erover zou willen uitspreken, zou dat verdraaid plezierig en erg vriendelijk van u zijn.' En hij klom de pier op, greep Ged bij de hand en bedankte hem uitvoerig.

Vanaf dat ogenblik werkten zij vaak samen; Ged doorweefde bij het bouwen en herstellen der boten Pechvarry's arbeid met zijn spreuken en leerde op zijn beurt van Pechvarry hoe je een boot moest bouwen en ook hoe je zonder hulp van de magie met een boot moest omgaan; Geds zeilkunst was er immers op Roke niet erg op vooruit gegaan. Vaak ging hij met Pechvarry en zijn zoontje Ioëth de zee op en roeiden of zeilden zij door de engtes en lagunen; na verloop van tijd was Ged een behoorlijk zeeman en was er een blijvende vriendschap tussen hem en Pechvarry ontstaan.

Tegen het einde van de herfst werd het zoontje van de botenbouwer ziek. Zijn moeder liet de heks van het eiland Tesk roepen die grote ervaring in de heelkunst bezat, en een dag of twee scheen alles in orde. Toen kwam in het midden van een stormige nacht Pechvarry bij Ged aan de deur kloppen en vroeg hem mee te gaan en zijn kind het leven te redden. Ged rende met hem mee naar de boot en zij roeiden in aller ijl door duisternis en regen naar het huis van de botenbouwer. Daar zag Ged het kind op zijn strozak liggen, terwijl de moeder er zwijgend naast hurkte en de heks boven een rokend vuurtje van korlijnwortels het Lied van Naga zong, de krachtigste heelspreuk die zij kende. Tot Ged fluisterde zij echter: 'Heer Wijze, ik denk dat deze koorts de rode koorts is en dat het kind er deze nacht aan zal sterven.' Toen Ged neerknielde en zijn hand op het voorhoofd van de jongen legde, dacht hij hetzelfde en even aarzelde hij. In de laatste maanden van zijn eigen langdurige ziekte had de Magister der Kruiden hem vaak in de kunst van het helen onderricht en de eerste en laatste les van heel die kunde was deze: heel de wond, genees de ziekte, maar laat de geest te sterven vrij. De moeder zag zijn aarzeling en wat er de betekenis van was; zij uitte een kreet van wanhoop, maar Pechvarry boog zich over haar heen en zei: 'De heer Sperwer zal zijn leven redden, vrouw. Je hoeft niet te huilen. Hij is hier nu. Hij kan het.' Toen Ged de kreet van de moeder hoorde en zag welk een vertrouwen Pechvarry in hem stelde, wist hij niet of hij hen wel mocht teleurstellen. Hij twijfelde aan zijn eigen oordeel en dacht dat het kind misschien toch gered kon worden, als hij de koorts kon doen afnemen. Hij zei: 'Ik zal mijn best doen, Pechvarry.' Hij wies de knaap met koud regenwater dat zij hem pas gevallen van buiten brachten, en begon een der spreuken tegen hevige koorts te weven. De spreuk kreeg de ziekte echter niet in haar greep en sloot zich niet; en

plotseling meende hij het kind te zien sterven in zijn armen.

Hij verzamelde heel zijn macht en stuurde zonder aan zichzelf te denken zijn geest die van het kind achterna om hem terug te halen. Hij riep het kind bij de naam: 'Ioëth.' En menend dat een zwak antwoord zijn innerlijk oor bereikte, zette hij door en riep nogmaals. Toen zag hij de kleine jongen snel en ver voor hem uit een donkere helling af rennen, de helling van een hoge heuvel. Het was doodstil. De sterren boven de heuvel waren sterren die zijn ogen nooit gezien hadden. Toch kende hij de namen van al die sterrenbeelden: de Schoof, de Poort, de Wender, de Boom. Het waren de sterren die nooit ondergaan, die nooit verbleken door het aanbreken van enige dag. Hij was het stervende kind te ver gevolgd. Toen hij dit besefte, merkte hij dat hij alleen op de donkere helling stond. De terugkeer viel hem zwaar, zeerzwaar. Langzaam draaide hij zich om. Langzaam zette hij de ene voet vooruit om terug de helling op te gaan, dan de andere. Stap voor stap klom hij omhoog, iedere stap zijn wilskracht afdwingend en iedere stap viel hem zwaarder dan de vorige. De sterren stonden onbeweeglijk. Er blies geen wind over de droge, steile bodem. In heel het wijdse koninkrijk der duisternis was hij het enige dat bewoog, langzaam de helling op. Hij bereikte de top van de heuvel en zag er de lage muur van stenen. En aan de andere kant van de muur stond een schaduw, recht tegenover hem.

De schaduw had niet de vorm van een mens of dier. Zij was vormeloos, nauwelijks zichtbaar, en zij sprak tot hem in een fluisteren zonder woorden en rekte zich naar hem uit. En zij stond aan de kant van de levenden en hij aan de kant van de doden.

Hij moest nu ofwel de heuvel afgaan naar de verlaten streken en lichteloze steden der doden, ofwel hij moest over de muur heen terugkeren in het leven waar dat vormeloze, afschuwelijke ding hem stond op te wachten.

In zijn handen hield hij zijn staf en hoog hief hij hem op. Met die beweging keerde zijn kracht weer in hem terug. En toen hij aanzette tot de sprong over de lage stenen muur, recht op de schaduw af, vlamde zijn staf in het schemerig duister plotseling op met een wit, verblindend licht. Hij sprong en voelde hoe hij viel en zag niets meer.

Wat Pechvarry, zijn vrouw en de heks zagen was dit: midden in zijn spreuk stokte de jonge tovenaar en hield het kind een ogenblik bewegingloos in zijn armen. Toen legde hij de kleine Ioëth zachtjes op de strozak, richtte zich op en stond daar zwijgend, zijn staf in de hand. Plotseling hief hij de staf hoog op en deze straalde met een wit vuur als had hij een bliksemschicht in zijn hand. En alle voorwerpen in de hut zagen er vreemd en grillig uit in die plotselinge lichtflits. Toen hun ogen zich hersteld hadden van het verblindende schijnsel, zagen zij de jonge man voorover liggen op de lemen vloer,

ineengekrompen naast de strozak met het dode kind.

Voor Pechvarry leek het alsof ook de tovenaar dood was. Zijn vrouw weende, maar hijzelf was volkomen buiten zinnen. De heks was echter niet geheel onbekend met de magie en met de wegen die de ware wijze kan gaan; zij zag erop toe dat Ged die daar koud en levenloos neerlag, niet als een dode werd behandeld, maar als een die ziek was of in trance. Men droeg hem naar zijn hut en een oude vrouw bleef bij hem waken om te zien of hij slechts sliep om wakker te worden of om voor immer te blijven slapen.

De kleine otak was weggekropen in de dakspanten van het huis zoals hij altijd deed als er vreemden binnenkwamen. Daar bleef hij zitten terwijl de regen tegen de muren sloeg en het vuur langzaam uitdoofde en het trage voortschrijden van de nacht de oude vrouw deed indutten naast de haard. Toen kroop de otak naar beneden en kwam naar Ged die star en stil op het bed lag. Hij begon diens handen en polsen te likken met zijn droge bladbruine tong, langzaam en geduldig. Hij hurkte neer naast zijn hoofd en likte zijn slapen, likte de littekens op zijn wang en likte ook zachtjes zijn gesloten ogen. En onder die zachte aanraking werd Ged heel langzaam wakker. Hij ontwaakte, niet wetend waar hij geweest was of waar hij was of wat het zwakke grauwe licht was om hem heen, het licht van de dageraad die over de wereld kwam. Toen rolde de otak zich op bij zijn schouder, zijn gewone plekje, en viel in slaap.

Toen Ged later aan die nacht terugdacht, drong het tot hem door dat als niemand hem had aangeraakt toen hij daar bewusteloos neerlag, als niemand hem toen hoe dan ook tot zichzelf had gebracht, hij waarschijnlijk voor altijd verloren was geweest. Hij was gered door de zwijgende wijsheid van een dier dat bij instinct zijn metgezel begint te likken om zijn pijn te verzachten, en in die wijsheid vond Ged iets terug dat verwant was aan eigen macht, iets dat even diep ging als de kennis der magie. Van toen afwas hij ervan overtuigd dat de wijze zich nooit mag afzonderen van al het andere dat leeft, of dit nu een taal heeft of niet, en in latere jaren bracht hij lange tijd door met het leren van wat er uit zwijgen geleerd kan worden, uit de ogen der dieren, de vlucht der vogels en de grote trage gebaren der bomen. Voor de eerste maal had hij nu onverlet die overtocht en terugkeer volbracht waartoe willens en wetens alleen een wijze in staat is en die ook de grootste magiër niet kan volbrengen zonder lijfsgevaar. Het was evenwel een terugkeer geweest naar droefheid en angst. De droefheid gold zijn vriend Pechvarry, maar de angst gold hemzelf. Hij kende nu de reden van Genshers vrees hem te laten vertrekken en hij wist waardoor de blik van de Archimagus in zijn toekomst verduisterd en beschaduwd was. Het was immers de duisternis zelf die hem daar had opgewacht, het naamloze ding, het wezen dat niet tot de wereld

behoorde, de schaduw die hij bevrijd of geschapen had. In het domein der geesten, bij de grenspaal tussen dood en leven, had het al die lange jaren op hem gewacht en tenslotte had het hem gevonden. Nu zou het zijn spoor blijven volgen, het zou proberen dichter bij hem te komen, zijn kracht in zich op te nemen, het leven uit hem weg te zuigen en zich te kleden in zijn vlees.

Spoedig daarna zag hij het ding in zijn dromen als een beer zonder kop of gezicht. Hij dacht dat het buiten de muren van zijn hut afsnuffelde en naar de deur zocht. Een dergelijke droom had hij niet meer gedroomd sinds de wonden genezen waren die het ding hem had toegebracht. Bij het ontwaken voelde hij zich zwak en koud, en de littekens op zijn gelaat en schouder waren opgezwollen en schrijnden hevig.

Er brak nu een slechte tijd voor hem aan. Wanneer hij van de schaduw droomde, of er ook maar even aan dacht, voelde hij altijd diezelfde kille angst: zinnen en kracht vloeiden uit hem weg en lieten hem verdwaasd en verbijsterd achter. Hij ontstak in woede over zijn lafheid, maar daarbij vond hij geen baat. Hij zocht naar een middel tot bescherming, maar er was er geen: het ding was geen vlees, geen leven, geen geest; het had geen naam en geen andere wezenheid dan hij er zelf aan gegeven had — een afschuwelijke macht die buiten de wetten stond van de zonbeschenen wereld. Alles wat hij ervan wist, was dat het naar hem toegetrokken werd en zou pogen zijn wil op te leggen aan hem van wie het een schepsel was. Maar in welke gestalte het zou komen, nu het nog geen eigen werkelijke gestalte had, en hoe het zou komen en wanneer het zou komen, dat alles wist hij niet. Rond zijn hut en het eilandje waar hij woonde richtte hij een muur op van alle schutspreuken die hij kende, maar deze toverwal moest steeds vernieuwd worden en al spoedig zag hij in dat hij de eilanders van geen enkel nut meer kon zijn als hij voor zijn eigen verdediging zijn krachten zou uitputten. Wat zou hij tegen twee vijanden kunnen beginnen, als er een draak uit Pendor kwam?

Weer droomde hij, maar dit keer was de schaduw uit zijn droom binnen in het huis, naast de deur en zich rekte zich door het duister naar hem uit en fluisterde woorden die hij niet verstond. Angstig schrok hij wakker en liet het dwaallicht vlammend de hut rondgaan en iedere hoek verlichten totdat hij nergens meer een schaduw zag. Toen legde hij hout op de kolen in zijn haard en zat in het schijnsel van het vuur te luisteren hoe de herfstwind aan het rieten dak plukte en daarboven door de grote kale bomen gierde. Lang zat hij daar en dacht na. Een oude woede was opgelaaid in zijn hart. Hij kon dit hulpeloos wachten niet verdragen, hier in de val van dit kleine eiland, alsmaar nutteloze schut-en sluitspreuken prevelend. Toch kon hij niet zomaar uit de val wegvluchten, want daarmee zou hij het vertrouwen

van de eilanders beschamen en hen onverdedigd prijsgeven aan de dreiging van de draak. Er was maar één uitweg.

De volgende ochtend begaf hij zich naar de grote meerplaats van Laag Torning en vond er onder de vissers de hoofdman van het eiland tot wie hij zei: ‘Ik moet hier weggaan. Ik ben in gevaar en ik breng jullie in gevaar. Ik moet gaan. Ik vraag u daarom verlof naar het westen te trekken om de dreiging der draken uit Pendor weg te nemen zodat mijn taak hier bij u volbracht zal zijn en niets mij meer belet te vertrekken. Faal ik, dan zal ik ook falen als zij hierheen komen en het is beter dat nu te weten dan straks.’ De hoofdman keek hem stomverbaasd aan. ‘Heer Sperwer,’ zei hij, ‘er wonen daar negen draken.’

‘Acht ervan zijn nog jong, zegt men.’

‘Maar de oude…’

‘Luister, ik moet hier weg. Ik vraag u verlof eerst met de draken te mogen afrekenen, als me dat lukt.’

‘Zoals u wilt, Heer,’ zei de hoofdman gemelijk. Allen die toegehoord hadden, beschouwden het als een gril of waaghalzerij van hun jonge tovenaar en sloegen zijn vertrek met norse blikken gade, in de verwachting nooit meer iets van hem te zullen horen. Sommigen uitten het vermoeden dat hij alleen maar via Hosk naar de Middenzee wilde varen en hen hier met de stukken liet zitten; anderen onder wie Pechvarry, hielden het erop dat hij waanzinnig geworden was en de dood zocht. Gedurende vier generaties van mensen hadden alle schepen hun koers zo uitgezet dat ze zo ver mogelijk uit de buurt van de kusten van Pendor bleven. Geen magus was ooit de draak daar komen bestrijden, want het eiland lag niet aan een der vaarwegen en de vroegere meesters waren zeerovers geweest, slavenjagers en bandieten die door alle bewoners van het zuidwestelijk deel van Aardzee werden gehaat. Vandaar dat ook niemand de Vorst van Pendor had gewroken toen de draak plotseling hem en zijn mannen tijdens een feest in de toren overviel, hen alle met de vlammen uit zijn muil verdelgde en het stadsvolk schreeuwend de zee in dreef. Ongewroken was Pendor in het bezit van de draak gebleven met alle beenderen, torens en kostbaarheden, gestolen van reeds lang gestorven vorsten aan de kusten van Pain en Hosk.

Dit alles wist Ged en hij wist meer, want sinds hij naar Laag Torning gekomen was, had hij alles wat hij ooit over draken geleerd had, voortdurend voor de geest gehad en overwogen. Hij stuurde zijn kleine bootje naar het westen zonder gebruik te maken van de riemen of van de zeilkunst die Pechvarry hem geleerd had, maar als een wijze met de toverwind in het zeil en een spreuk op boeg en kiel om ze koers te doen houden. Gespannen keek hij uit of hij het eiland niet zag opdoemen aan de zeeëinder en hij had haast — daarom gebruikte hij

ook de toverwind — want hij vreesde wat achter hem was meer dan wat voor hem lag. Naarmate de dag verstreek, werd in zijn ongeduld de vrees vervangen door een woeste blijdschap. Althans dit gevaar zocht hij uit vrije wil en hoe meer het naderbij kwam, des te meer was hij ervan overtuigd dat hij althans deze keer, misschien wel in het uur kort voor zijn dood, eindelijk vrij was. Naar de muil van een draak durfde de schaduw hem niet volgen. De golven liepen witgekuifd over de grauwe zee en boven zijn hoofd dreven grauwe wolken mee met de noordenwind. Hij voer westwaarts met de rappe toverwind in het zeil en kwam in het zicht van de rotsen van Pendor, de uitgestorven straten van de stad en de uitgeteerde vervallen torens.

Bij de ingang van de haven, een ondiepe halvemaanvormige baai, deed hij de toverwind ophouden en legde zijn bootje stil zodat het zachtjes op de golfslag deinde. Toen riep hij zijn uitdaging de draak toe: ‘Verdelger van Pendor, kom en verdedig je buit.’

Zijn stem ging verloren in het geraas van de brekers die op de asgrauwe kust sloegen; maar draken hebben scherpe oren. Al spoedig vloog er een op van een der dakenloze bouwvallen in de stad, een grote zwarte vleermuis met dunne vlerken en een rug vol stekels. In een grote boog vloog hij op de noordenwind in Geds richting en diens hart zwol op van verrukking bij het zien van het schepsel waarover bij zijn volk slechts de mythen spraken, en hij lachte en riep: ‘Ga de Oude zeggen dat hij komen moet, jij luchtlarf.’

Want dit was er een van de jonge draken, het broed van een drakenwijfje uit het Westruim dat jaren geleden een broedsel van grote leerachtige eieren in een zonnig vertrek van de vervallen toren had gelegd en, zoals drakenwijfjes naar men zegt altijd doen, was weggevlogen en de Oude Draak van Pendor alleen had gelaten om te zien hoe de jongen als griezelige gedrochten uit hun schaal kwamen gekropen.

De jonge draak gaf geen antwoord. Hij was niet groot voor zijn soort, misschien zo lang als een schip van veertig riemen en zijn lijf was mager als dat van een worm in vergelijk met de spanne van zijn zwarte vliesdunne vlerken. Hij was nog niet volgroeiden nog zonder stem of drakenlist. Hij kwam recht op Ged afin zijn kleine deinende boot, en schoot, zijn lange, met tanden omboorde kaken wijd opengesperd, als een pijl uit de lucht naar omlaag. Ged hoefde alleen maar met één scherpe spreuk zijn vleugels en ledematen te binden om hem neer te doen tuimelen in de zee als een vallende steen. En de grauwe zee sloot zich boven hem. Van onder uit de hoogste toren stegen nu twee draken op gelijk aan de eerste. Evenals deze kwamen zij recht op Ged af en ook hen ving hij en slingerde ze neer in de zee waar ze verdronken. En hij had zijn staf nog niet opgeheven.

Korte tijd later kwamen er van het eiland drie draken

aangevlogen. Een ervan was veel groter en er laaiden vurige tongen op uit zijn muil. Twee vlogen er met zoevende vlerken op Ged af, maar de derde, de grote, kwam in een pijlsnelle boog van achteren om hem en zijn boot met zijn vurige adem te verbranden. Hij kon op dit drietal geen bindspreuk leggen, omdat er twee uit het noorden kwamen en een uit het zuiden. Zodra Ged dit merkte, weefde hij een spreuk van Veranderingen vloog in drakengestalte op van zijn boot.

Met uitgespreide vleugels en gevelde sporen vloog hij pijlsnel het tweetal tegemoet, verzengde ze met zijn vurige adem en keerde zich dan naar de derde die groter was dan hij en ook met vlammen was gewapend. In de wind boven de grauwe golven zwenkten zij en beten, schoten omlaag en klauwden tot de lucht rondom hen troebel was van rook, rossig in de gloed van hun vurige muilen. Plotseling vloog Ged omhoog en de ander kwam van onder achter hem aan. Midden in zijn vlucht klapte de draak-Ged de vleugels samen en schoot neer als de havik neerschiet, met uitgestrekte klauwen en sloeg ze in de nek en flanken van de ander en sleurde hem omlaag. De zwarte vlerken verkrampten en het zwarte drakenbloed druppelde in dikke druppels in de zee. De draak uit Pendor scheurde zich los en vloog lam en laag terug naar het eiland waar hij wegkroop in een der bronnen of gewelven van de vervallen stad.

Meteen veranderde Ged weer van gedaante en nam plaats in zijn boot, want het was uiterst gevaarlijk langer dan de noodzaak vroeg in die drakengestalte te blijven. Zijn handen waren zwart van gloeiend drakenbloed en zijn hoofdhaar was verzengd door het vuur, maar dat was nu niet van belang. Hij wachtte tot hij weer op adem gekomen was en riep toen: ‘Zes heb ik gezien, vijf verslagen, negen noemt men er; kom hier gedrochten.’ Lange tijd bewoog er niets op het eiland en was er geen geluid te horen dan het luide klotsen van de golven tegen de kust. Toen zag Ged hoe de hoogste toren langzaam van vorm begon te veranderen en naar één kant uitstulpte als groeide er een arm aan. Eerst vreesde hij drakenmagie, want oude draken zijn zeer machtig en geslepen in toverkunst van mensen en niet van mensen; even later evenwel zag hij dat het niet de draak was die hem poogde te misleiden, maar zijn eigen ogen. Wat hij had aangezien voor een deel van de toren, was de schouder van de Draak van Pendor die zijn reusachtig lijf ontkrulde en zich langzaam oprichtte.

Recht overeind gekomen reikte hij met zijn geschubde, horen-gekroonde en drietongige kop hoger dan de hoogte van de verwoeste toren en rustten zijn geklauwde voorpoten op de puinhopen van de stad. Zijn grijzig-zwarte schubben vingen het daglicht als een ruwe rotswand. Slank als een windhond was hij en zijn lijf leek een golvende heuvelrij. Vol angst keek Ged toe, want op deze aanblik had geen lied of verhaal hem voorbereid. Bijna had hij de draak in de ogen

gekeken en dan was hij verloren geweest, want de blik van een draak kan niemand weerstaan. Hij keek weg van de troebel-groene bollen die hem aanstaarden, en hief zijn staf op die nu een splinter leek, een twijg. ‘Acht zonen had ik, kleine tovenaar,’ zei de machtige, dorre stem van de draak. ‘Vijf stierven, en één sterft: genoeg nu. Je zult hen niet alle doden en mijn schat roven.’

‘Ik wil je schat niet.’

Uit de neusgaten van de draak siste gele rook op: hij lachte. ‘Zou je niet beter doen aan wal te komen en er eens naar te kijken, kleine tovenaar? Zij is het aankijken waard.’

‘Nee, draak.’ Draken zijn verwant met wind en vuur, en vechten niet graag boven de zee. Tot nu toe was Ged daardoor in het voordeel geweest en hij wilde het zo houden; maar de smalle strook zeewater tussen hem en de grote grauwe klauwen leek hem nu maar een uiterst mager voordeel. Het viel hem moeilijk niet in de groene, loerende ogen te kijken. ‘Je bent nog een zeer jonge wijze,’ zei de draak, ‘ik wist niet dat mensen reeds zo jong de macht kunnen verwerven.’ Evenals Ged sprak hij in de Oude Spraak, want door draken wordt deze nog steeds gesproken; maar hoewel een mens door het gebruiken van de oude taal aan zijn woord wordt gebonden, is dat bij draken niet zo. Het is hun eigen taal en zij kunnen erin liegen, kunnen de ware woorden verdraaien tot valse voorstellingen en de argeloze luisteraar wordt gevangen in een doolhof met woordenspiegels die ieder de waarheid vertekenen en geen van alle de rechte weg wijzen. Ged was hier vaak voor gewaarschuwd en als de draak sprak, hoorde hij hem aan met een oor vol wantrouwen, één en al twijfels. Maar de woorden leken helder en onschuldig: ‘Ben je hierheen gekomen om mijn hulp in te roepen, kleine tovenaar?’

‘Nee, draak.’

‘Toch zou ik je kunnen helpen. Je zult spoedig hulp nodig hebben, tegen het ding dat je in het duister achtervolgt.’ Ged was met stomheid geslagen. ‘Wat is het dat je achtervolgt? Noem mij zijn naam.’

‘Als ik zijn naam wist...’ Ged hield in.

Uit de neusgaten, twee ronde kuilen van vuur, kringelde gele rook omhoog boven de grote drakenkop. ‘Als je er de naam van wist, zou je het misschien je wil kunnen opleggen, kleine tovenaar. Misschien zou ik je zijn naam kunnen noemen, als ik het van dichtbij kan zien. En het zal dichtbij komen als je er hier bij mijn eiland op blijft wachten. Steeds zal het daarheen gaan waar jij heen gaat. Als je het niet dichterbij wilt laten komen, moet je vluchten, vluchten en blijven vluchten. Maar altijd zal het je achtervolgen. Zou je graag zijn naam willen weten?’

Weer zweeg Ged. Hij begreep niet hoe de draak kon afweten van

de schaduw die hij had ontketend, noch hoe hij de naam van de schaduw zou kunnen weten. De Archimagus had gezegd dat de schaduw geen naam had. Maar draken hebben hun eigen kennis en hun ras is ouder dan dat der mensen. Slechts weinig mensen hebben een vermoeden van wat een draak weet en hoe hij het weet, en die weinigen zijn de Drakendwingers. Voor Ged was slechts één ding zeker: ook al sprak de draak inderdaad de waarheid, ook al kon hij Ged inderdaad de naam en aard van het schaduwding vertellen en het daardoor in zijn macht brengen — zelfs dan, zelfs als hij de waarheid sprak, dan was het alleen maar uit eigenbelang.

'Het gebeurt slechts uiterst zelden,' zei de jonge man tenslotte, 'dat een draak een mens vraagt hem te mogen helpen.'

'Maar het is heel gewoon,' zei de draak, 'dat een kat met een muis speelt vóór hij hem opvreet.'

'Ik ben hier niet gekomen om te spelen of om met me te laten spelen. Ik ben gekomen om te onderhandelen.' Scherp als een zwaard, maar vijfmaal de lengte van een zwaard schoot de punt van de drakestaart als die van een schorpioen over de gepantserde rug omhoog, hoger dan de toren. Zijn stem klonk sarcastisch: 'Ik onderhandel niet. Ik neem. Wat heb jij te bieden dat ik je niet af kan nemen als ik dat wil?'

'Veiligheid. Je eigen veiligheid. Zweer dat je nooit van Pendor naar het oosten zult vliegen en ik zal zweren je ongemoeid te laten.'

Een raspend geluid steeg op uit de keel van de draak als van een verre lawine, van stenen die omlaag storten langs de berghellingen. Vlammen dansten over zijn driemaal gevorkte tong. Hoger nog verhief hij zich en dreigend hing hij boven de bouwvallen. 'Je biedt mij veiligheid. Je bedreigt mij. Waarmee?'

'Met je naam, Yevaud.'

Geds stem beefde toen hij de naam uitsprak, maar toch was zijn stem helder en luid. Op de klank ervan zweeg de draak, zweeg doodstil. Er ging een minuut voorbij, dan nog een en toen lachte Ged, rechtop staand in zijn deinende notedop. Hij had zijn opdracht en zijn leven in de waagschaal gelegd voor een gissing uit de oude boeken der drakenleer die hij in Roke bestudeerd had, een gissing dat deze draak van Pendor het was die in de dagen van Elfarran en Morred het westen van Osskil had geplunderd en van Osskil verdreven was door Elt de kenner der namen. En de gissing bleek juist.

'Nu staan we gelijk, Yevaud. Jij je kracht en ik je naam. Wil je nu onderhandelen?' Nog steeds gaf de draak geen antwoord. Vele jaren had deze draak nu rondgekropen op dit eiland waar tussen stof, stenen en beenderen, gouden borstkurassen en emeralden verspreid lagen; hij had er zijn zwart leguanenbroed zien spelen tussen de afbrokkelende huizen en op de klippen hun vleugels zien beproeven; door stem noch

schip gestoord had hij lang in de zon kunnen slapen en was oud geworden. Het viel hem zwaar zich te roeren en deze jonge magus te weerstaan, deze broze vijand wiens staf Yevaud de oude draak had doen terugdeinzen.

'Je mag negen stenen kiezen uit mijn schatten,' zei hij tenslotte, zijn stem kwam sissend en gierend van tussen zijn lange kaken. 'De schoonste; kies en neem. En ga dan.'

'Ik wil je stenen niet, Yevaud.'

'Waar is de hebzucht der mensen gebleven? In vroeger dagen hielden de mensen in het noorden van schitterende stenen... Ik weet waar je naar verlangt, wijze. Ook ik kan veiligheid bieden, aan jou, want ik weet waar jouw redding ligt. Ik weet waar jouw enige redding ligt. Een verschrikking vervolgt je en ik zal je haar naam vertellen.'

Geds hart sprong op van vreugde en hij omklemde zijn staf en stond onbeweeglijk, even onbeweeglijk als de draak. Een ogenblik streed hij met een plotseling opkomende, onverwachte hoop.

Het was niet zijn eigen leven waarover hij onderhandelde. Er was maar één macht, één enkele macht waarmee hij de draak kon bedwingen. Hij liet zijn hoop varen en deed wat hij doen moest. 'Dat is het niet waarom ik gevraagd heb, Yevaud.' Toen hij de naam van de draak uitsprak, was het als hield hij het monster aan een fijn, dun snoer en kneep hij het de keel af. In de blik van de draak die op hem rustte, voelde hij eeuwen van kwaadaardigheid in het verkeer met de mensen en hij zag de stalen klauwen, ieder zo lang als de onderarm van een man, het steenharde pantser en het verzengende vuur dat in de muil van de draak verscholen lag. En steeds nauwer haalde hij de strop aan, steeds nauwer.

Weer klonk zijn stem: 'Yevaud. Zweer bij je naam dat jij noch je zonen ooit naar de Archipel zullen vliegen.' Plotseling laaiden vlammen razend en brullend op uit de muil van de draak en hij zei: 'Ik zweer het bij mijn naam.' Toen lag er stilte over het eiland en Yevaud boog zijn machtige kop.

Toen hij haar weer ophief en rondkeek, was de tovenaar verdwenen en het zeil van het bootje was op de golven in het oosten nog slechts een witte vlek die zich naar rijke eilanden spoedde, bezaaid met juwelen. Toen rees de oude Draak van Pendor op in woede en brak de toren met de kracht van zijn kronkelend lijf en sloeg zijn vleugels uit zodat zij het hele gebied van de verwoeste stad overspanden. Maar zijn eed bond hem en toen noch later is hij ooit naar de Archipel gevlogen.

Opgejaagd

Zodra Pendor onder de zeeëinder achter hem was weggezonken, voelde Ged, de blik naar het oosten gericht, de angst voor de schaduw in zijn hart terugkeren; en het was een zware overgang van de tastbare dreiging der draken naar die ongrijpbare vage verschrikking. Hij stilde de toverwind en zeilde verder op de wind van de wereld, want snelheid verlangde hij nu niet meer. Ook stond hem niet helder voor ogen wat hij zou gaan doen. Hij moest vluchten had de draak gezegd, maar waarheen? Naar Roke, vermoedde hij, want daar kon hij in ieder geval bescherming vinden en te rade gaan bij wijze mannen. Eerst echter moest hij naar Laag Torning terugkeren en er de eilanders zijn verhaal vertellen. Toen het gerucht zich verspreidde dat hij vijf dagen na zijn vertrek weer thuis gekomen was, kwam de halve stadsbevolking aangeroeid en aangerend, dromde rond hem samen, keek en luisterde. Hij vertelde zijn verhaal en er was een man die zei: 'Maar wie heeft dat wonder gezien van verslagen en vernederde draken? Wat als hij...'

'Zwijg,' zei de hoofdman ruw, want zoals de meesten van hen wist hij dat een wijze vernuftige wegen kent om de waarheid te vertellen en de waarheid soms voor zichzelf zal houden, maar dat, als hij iets zegt, het ook zo is als hij het zegt. Want daarin ligt zijn wijsheid. Zij luisterden dus vol verbazing toe en voelden hoe de vrees van hen werd weggenomen en een grote vreugde maakte zich van hen meester. Zij drongen rond hun jeugdige tovenaar en vroegen hem zijn verhaal nogmaals te vertellen. Er kwamen nog meer eilanders toegelopen en ook die vroegen erom. Tegen het vallen van de avond hoefde hij het niet langer zelf te vertellen; dat deden zij nu voor hem, en beter. De zangers van het dorp hadden het al op de muziek van een oude wijze gezet en zongen nu het Lied van Sperwer. Er brandden vreugdevuren, niet alleen op de eilandjes van Laag Torning, maar ook in de meer naar het zuiden en oosten gelegen steden. De vissers riepen elkaar het nieuws toe en zo ging het van boot tot boot en van eiland tot eiland; het kwaad is afgewend, nooit zullen er draken van Pendor komen.

Die nacht, maar alleen die nacht, was voor Ged vol vreugde. Geen schaduw kon hem naderen door die ring van hoog oplaaiende dankvuren die brandden op iedere heuvel en op ieder strand, door de rijen van lachende dansers die rond hem zijn lof zongen en hun toortsen zwaaiden in de geurige herfstlucht, zodat een dichte stroom sprankelende vonken opsteeg en stierf in de wind.

De volgende dag ging hij bij Pechvarry op bezoek die tot hem zei: 'Ik wist niet dat u zo machtig was, Heer.' Er lag vrees in zijn stem omdat hij het gewaagd had vriendschap met Ged te sluiten, maar er

klonk ook verwijt. Zijn kleine jongen had Ged niet gered, maar wel de draken verslagen. Nadien kreeg Ged opnieuw het gevoel van onvrede en ongeduld dat hem naar Pendor had gedreven en dat hem nu uit Laag Torning verdreef. Men had hem er graag gehouden en zou heel zijn verdere leven vol trots zijn lof gezongen hebben, maar de volgende dag verliet hij het huis op de heuvel en nam alleen zijn boeken mee, zijn staf en de otak die op zijn schouder zat.

Hij vertrok in een roeiboot met een stuk of wat jonge vissers uit Laag Torning die het als een eer beschouwden zijn roeiers te zijn. Terwijl zij voortroeiden langs de drukbevaren engtes in het oostelijk deel van de Negentig Eilanden, onder de vensters en erkers die zich over het water buigen, langs de werven van Nesh, de druilerige weiden van Dromgan, de naar olie stinkende vemen van Geath, ging hem overal het verhaal van zijn daden vooruit. Als hij langs voer, floot men het Lied van Sperwer en men streed om de eer hem te mogen herbergen en het drakenverhaal uit zijn eigen mond te kunnen horen. Toen hij tenslotte Serd bereikte en een scheepskapitein vroeg hem naar Roke mee te nemen, boog deze en antwoordde: ‘Het is mij een voorrecht, Heer Wijze, en een eer voor mijn schip.’

Zo keerde Ged dan de Negentig Eilanden de rug toe. Maar juist toen het schip de haven van Serd was uitgevaren en het zeil hees, stak er een harde tegenwind op uit het oosten, geheel onverwacht want de winterse hemel was helder en het weer had die morgen zacht en bestendig geleken. Van Serd naar Roke is het maar dertig mijl en daarom zeilden zij verder; en ook toen de wind in hevigheid toenam, zeilden zij nog steeds verder. Zoals de meeste handelsschepen in de Middenzee voerde ook dit het grootzeil langsscheeps zodat het ook naar tegenwind gezet kan worden, en de kapitein was een bekwaam zeeman, trots op zijn zeilkunst. En zo zwoegden zij oostwaarts, nu eens naar het zuiden, dan weer naar het noorden laverend. De wind bracht regen en wolken, en kwam aan met zo hevige vlagen en uitschieters dat het schip bij het gijpen groot gevaar liep. ‘Heer Sperwer,’ zei de kapitein tot de jonge man die naast hem op de achterplecht stond, een twijfelachtig eerbewijs in een wind en regen die hen allen deed huiveren van ellende in hun doorweekte mantels, ‘Heer Sperwer, zou u niet tot deze wind willen spreken?’

‘Hoe ver is het nog naar Roke?’

‘We hebben meer dan de helft achter ons, maar dit laatste uur hebben we zo goed als geen vooruitgang meer gemaakt.’ Ged sprak tot de wind. Hij werd minder hevig en een tijdlang maakten zij goede vorderingen. Toen kwamen er plotseling hevige vlagen aangieren uit het zuiden en onder deze aanval werden zij teruggedreven naar het westen. De hemel was één bruisende, borrelende wolkenmassa en de kapitein riep in woede uit: ‘Die dolgedraaide storm komt van alle

kanten tegelijk. Alleen een toverwind kan ons hier doorheen slepen, Heer.' Ged keek bedenkelijk, maar schip en bemanning liepen gevaar om hem en dus liet hij de toverwind in de zeilen blazen. Terstond doorkliefde het schip de zee recht naar het oosten en de kapitein begon weer opgewekter te kijken. Maar hoewel Ged de spreuk aanhield, nam de toverwind toch geleidelijk af en werd zwakker totdat het schip in heel het tumult van regen en storm een minuut lang me t klapperende zeilen stil leek te liggen. Toen zwaaide met donderend geraas de giek om, het schip zwenkte en stoof als een opgejaagd hert naar het noorden.

Ged grabbelde naar een houvast, want het schip lag bijna geheel op zijn kant, en schreeuwde de kapitein toe: 'Keer terug naar Serd.'

De kapitein vloekte en schreeuwde terug dat hij er niets voor voelde: 'Een wijze aan boord, en ik, de beste zeeman in het vak op het wendigste schip waar ik ooit mee gezeild heb — terugkeren?'

Toen zwenkte het schip opnieuw als was de kiel door een draaikolk gegrepen en moest ook hij zich vastgrijpen aan de verschansing om niet overboord geslingerd te worden. Ged zei: 'Laat mij in Serd achter en zeil waarheen je wilt. Het is niet tegen jouw schip dat deze wind tekeergaat, maar tegen mij.'

'Tegen u, een wijze van Roke?'

'Heb je nooit van de wind van Roke gehoord, kapitein?'

'Die weert kwade machten af van het Eiland der Wijzen, maar wat heeft hij tegen u, een drakendwinger?'

'Dat weten slechts ik en mijn schaduw,' gaf Ged kort ten antwoord en naar aard der wijzen zweeg hij, terwijl zij nu snel met een staande wind en een klarende hemel over de zee terugkoersten naar Serd.

Zijn hart was zwaar en angstig toen hij uit de haven van Serd de stad in liep. Het korten der dagen kondigde reeds de winter aan en het werd al vroeg schemerig. Met de duisternis nam ook Geds onrust toe; iedere hoek van de straat scheen hem een bedreiging en hij moest zich bedwingen om niet voortdurend over zijn schouder te kijken naar wat er wellicht achter hem aan kwam. Hij ging naar het Zeemanshuis van Serd waar reizigers en kooplieden zich gezamenlijk tegoed deden aan een maaltijd die door de stad werd verschaft, en zich te ruste konden leggen onder de dakbalken van de ruime zaal. Want zo is de gastvrijheid op de welvarende eilanden van de Middenzee.

Hij bewaarde een stukje vlees van de maaltijd en later bij het haardvuur lokte hij de otak uit de plooien van zijn kap waarin hij zich de hele dag verborgen had gehouden, en probeerde hem iets te laten eten. Hij streelde hem en fluisterde hem toe: 'Hoeg, hoeg, kleine zwijger...' Maar de otak wilde niet eten en verschool zich in zijn mantelzak. Door dit gedrag en door zijn eigen doffe onzekerheid en

door de duisternis die hem aanblikte uit de hoeken van het ruime vertrek, wist hij dat de schaduw niet ver van hem was.

Niemand kende hem hier; zij waren alle reizigers van andere eilanden die het Lied van Sperwer niet gehoord hadden. Niemand sprak hem aan. Tenslotte zocht hij zich een strozak en legde zich te slapen, maar de hele nacht lag hij met open ogen in de ruime hal met slapende vreemdelingen. De hele nacht door zocht hij naar een weg, naar een plek waar hij heen kon gaan, naar datgene wat hem te doen stond; maar iedere keuze en ieder plan werd versperd door naderend onheil, en over iedere weg die hij gaan kon, lag de schaduw. Alleen Roke was zonder gevaar, en naar Roke kon hij niet gaan, uitgebannen door de machtig geweven oude spreuken waardoor het bedreigde eiland werd beschut. De wind van Roke was tegen hem opgestoken als bewijs dat het ding waardoor hij werd achtervolgd, hem nu vlak op de hielen zat.

Het was een ding zonder lichaam, blind voor het zonlicht, een schepsel uit streken zonder licht, zonder plaats en zonder tijd. Het moest hem tastend volgen door de dagen en over de zeeën van de zonbeschenen wereld en kon slechts zichtbare gestalte aannemen in dromen en duisternis. Het had nog geen vastheid of vorm waarop de zon haar stralen kon werpen; en aldus staat er in de Geste van Hode: ‘De dageraad schept zee en aarde, brengt de vormen voort uit schaduw, drijft de droom terug in het duister.’ Maar als de schaduw Ged zou inhalen, zou zij de macht uit hem kunnen wegzuigen en hem leven, lichaam en warmte kunnen ontnemen, en ook de wil die in hem was. Dat was het onheil dat hij zag liggen op iedere weg. En hij wist dat hij met list naar dat onheil toegelokt kon worden, want naarmate de schaduw dichterbij kwam, werd zij sterker en misschien had zij nu zelfs al kracht genoeg om kwade machten of kwade mensen aan zich dienstbaar te maken die hem konden bedriegen met valse voorspiegelingen of tot hem spreken met de stem van een vreemdeling. Hoe kon hij weten of niet in een van de mannen die vannacht hier in de zaal van het Zeemanshuis sliepen, het donkere ding op de loer lag,zich genesteld had in een donkere ziel en van daaruit Ged bespiedde en begluurde, zich zelfs nu al voedend met zijn zwakheid, zijn onzekerheid en zijn angst.

Hij hield het niet uit. Hij moest op het toeval vertrouwen en daarheen vluchten waar het toeval hem voerde. En bij de eerste kille glimp van de dageraad stond hij op en ging haastig onder de blekende sterren naar de haven van Serd, vast besloten scheep te gaan op het eerste schip dat uitvoer en hem mee wilde nemen. Er lag een galei met een lading olie die bij zonsopgang het zeil zou hijsen met bestemming de Grote Haven van Havnor. Ged vroeg de kapitein of hij mee kon varen. Op de meeste schepen geldt de staf van een wijze als vrijbrief

en vaargeld; men nam hem gaarne aan boord en het schip voer binnen het uur uit. Bij de eerste haal aan de veertig lange riemen haalde Ged verlicht adem en het ritme van de trommelslag had in zijn oren een bemoedigende klank.

En toch wist hij niet wat hij op Havnor moest doen of waar hij vandaar weer heen zou vluchten. Het noorden was even goed als welke andere richting ook. Hij kwam zelf uit het noorden. Misschien zou hij een schip vinden dat hem van Havnor naar Gont kon brengen om Ogion weer eens op te zoeken. Of misschien vond hij er een schip dat ver de Ruimen in zou varen, zo ver dat de schaduw het spoor bijster zou raken en de jacht zou opgeven. Afgezien van dergelijke vage ideeën had hij geen enkel plan en stond hem geen koers voor ogen die hij moest volgen. Alleen vluchten moest hij...

Voor zonsondergang van de tweede dag na het vertrek uit Serd hadden de veertig riemen het schip over honderdvijftig mijlen winterse zee gedragen. Zij liepen de haven binnen van Orrimy aan de oostkust van het eiland Hosk, want de galeien van de Middenzee blijven steeds vlakbij de kust en gaan als enigszins mogelijk 's nachts in een haven voor anker. Ged ging aan land, want het was nog licht en hij zwierf door de steile straten van de havenstad, doelloos en peinzend.

Orrimy is een oude stad, stoer gebouwd van rotsblokken en baksteen en door een muur beschermd tegen de wetteloze vorsten uit het binnenland van Hosk; de vemen in de haven zien eruit als forten en de huizen der kooplieden zijn versterkt met torens en bastions. Toch waren voor Ged, terwijl hij door de straten zwierf, die stevige wallen niet meer dan sluiers waarachter een lege duisternis gaapte; en de mensen die hem, het hoofd vol beslommeringen, voorbijliepen, leken geen werkelijke mensen, maar slechts hun stemloze schaduwen. Toen de zon onderging, keerde hij weer terug naar de haven en ook daar in het wijdse rode licht en de wind van de stervende dag leken zee en land hem gehuld in schemerig zwijgen. 'Waarheen voert uw weg, Heer Wijze?' Iemand sprak hem van achteren aan. Zich omdraaiend zag hij een in grijs geklede man met een zware houten staf, maar niet die van een tovenaar. Het gelaat van de vreemdeling werd door zijn kap afgeschermd tegen het rode licht, maar Ged voelde de blik van de onzichtbare ogen in de zijne. Terugdeinzend hield hij zijn taxushouten staf tussen zich en de vreemdeling. Vriendelijk vroeg de man: 'Waar bent u bang voor?'

'Voor wat mij volgt.'

'Ach. Maar ik ben uw schaduw niet.'

Ged zweeg. Hij wist dat deze man, wie hij ook was, inderdaad niet datgene was wat hij vreesde: hij was geen schaduw of geest of gebbeth. In het schrale, schimmige zwijgen dat over de wereld

gekomen was, had hij nog stem en tastbare gestalte. Nu sloeg hij zijn kap terug. Hij had een kaal hoofd met vreemde littekens en een doorgroefd gelaat. In zijn stem had ouderdom niet doorgeklonken, maar hij zag eruit als een oude man. ‘Ik ken u niet,’ zei de man in het grijs, ‘maar toch geloof ik dat wellicht onze ontmoeting geen louter toeval is. Ik hoorde eens een verhaal over een jonge man met een geschonden gelaat die zich door duisternis een weg vocht naar grote macht, zelfs naar een koninkrijk. Ik weet niet of het uw verhaal is, maar ik zeg u dit: Ga naar het Hof van de Terrenon als u een zwaard nodig hebt om schaduwen te bestrijden. Een staf van taxushout zal daartoe niet voldoende zijn.’

Terwijl hij naar de man luisterde, werd Ged heen en weer geslingerd tussen hoop en wantrouwen. Een tovenaar leert al spoedig dat slechts weinige van zijn ontmoetingen louter toeval zijn, zij het ten goede of ten kwade.

‘In welk land bevindt zich het Hof van de Terrenon?’

‘In Osskil.’

Bij het horen van die naam zag Ged door een speling van zijn geheugen even een zwarte raaf op een groen grasveld die hem van opzij aankeek met een oog als een gepolijste steen en iets tot hem zei; maar de woorden schoten hem niet te binnen. ‘De naam van dat land heeft een duistere klank,’ zei Ged. Hij keek de man in het grijs strak aan en probeerde erachter te komen wat voor een man hij was. Er wat was iets aan hem dat aan een tovenaar deed denken of zelfs aan een wijze. Maar toch, hoe vrijmoedig hij ook tot Ged gesproken had, lag er in zijn ogen een vreemde berusting, bijna als van een zieke, een gevangene of een slaaf.

‘U komt van Roke,’ antwoordde hij. ‘De wijzen van Roke noemen alle toverkunst duister die niet de hunne is.’

‘Wat voor iemand bent u?’

‘Een reiziger; een koopman uit Osskil; ik ben hier voor zaken,’ zei de man in het grijs. Toen Ged niet verder vroeg, wenste hij de jonge man een goede avond en liep de treden op van de nauwe straat langs de kaden.

Ged keerde zich om, onzeker of hij aan dit teken gehoor zou geven of niet, en keek naar het noorden. Het rode licht over de heuvels en de winderige zee verging snel. Grauwe schemer kwam opzetten en nacht volgde hem op de hielen. In plotselinge besluitvaardigheid en haast liep Ged de kaden langs naar een visser die in zijn vlet de netten stond te vouwen, en sprak hem aan: ‘Weet u in deze haven een schip dat naar het noorden gaat — naar Semel of de Enladen?’

‘Gindse galei komt van Osskil; zij zal ook de Enladen wel aandoen.’ Met dezelfde haast als tevoren liep Ged nu naar het grote

schip waar de visser op gewezen had, een galei van zestig riemen, rank als een slang, met hoog gekromde boeg, versierd met houtsnijwerk en ingelegd met lotusmoer; de luiken van haar dolpoorten waren rood geschilderd en op ieder stond in zwart het teken van de rune Sifl. Een fier, snel schip leek zij, geheel reisvaardig met heel de bemanning aan boord. Ged ging naar de kapitein en vroeg hem of hij mee kon varen naar Osskil. ‘Heb je geld?’

‘Ik heb ervaring met winden.’

‘Ik ben zelf weermaker. Heb je niets van waarde, geen geld?’ In Laag Torning hadden de eilanders Ged zo mogelijk betaald met de ivoren muntstukken die bij de kooplieden van de Archipel in gebruik zijn. Zij hadden hem er gaarne meer gegeven, maar hij had er slechts tien aangenomen. Hij bood ze nu de man uit Osskil aan, maar deze schudde het hoofd. ‘Dat is bij ons niets waard. Als je niet kunt betalen, heb ik geen plaats aan boord.’

‘Hebt u dan handen nodig. Ik heb vaker op een galei geroeid.’

‘Ja, er ontbreken twee man. Zoek je bank maar op,’ zei de kapitein en schonk verder geen aandacht meer aan hem. Ged legde zijn staf en zijn boeken onder de roeibank en was tien bittere dagen lang een der roeiers op dat schip uit het noorden. Bij het aanbreken van de dag verlieten zij Orrimy en die dag meende Ged dat hij de arbeid nooit zou kunnen volhouden. Zijn linkerarm was nog verzwakt door de oude wonden in zijn schouder en al zijn roeien in de kreken rond Laag Torning had hem niet geoefend in de gestage haal aan de riemen van een galei op het ritme van de trommelslag. Een beurt aan de riemen duurde twee of drie uur; dan nam een volgende ploeg roeiers plaats op de banken; maar de rusttijd duurde slechts net lang genoeg om al Geds spieren stijf te doen worden en dan moest hij weer terug naar zijn riem. De tweede dag was nog zwaarder, maar daarna was hij tegen de inspanning gehard en kon behoorlijk mee draaien.

Er heerste onder deze bemanning geen kameraadschap zoals hij die, toen hij voor het eerst naar Roke ging, aan boord van de Schaduw had gevonden. De manschappen op schepen uit de Andraden en Gont zijn compagnons die samenwerken voor hun gemeenschappelijk voordeel, terwijl de kooplieden van Osskil als roeiers slaven en lijfeigenen gebruiken, of huurlingen die zij betalen met kleine gouden munten. Goud is van groot belang op Osskil, maar het is er geen bron van saamhorigheid, evenmin als bij de draken die er ook veel waarde aan hechten. Aangezien de halve bemanning hier uit lijfeigenen bestond en tot werken gedwongen moest worden, waren de scheepsofficieren slavendrijvers en met zeer harde hand. Zij legden hun zweep nooit over de rug van een roeier die geld of overtocht verdiende, maar er is weinig reden tot vriendschap onder een bemanning van wie sommigen er met de zweep van langs krijgen en

anderen niet. Geds lotgenoten spraken weinig met elkaar en nog minder met hem. De meesten waren afkomstig uit Osskil en spraken niet het Hardisch van de Archipel, maar een eigen dialect; het waren sombere lieden met bleke huid, zwarte hangsnorren en sluik haar. Zij noemden Ged Khelub, de rode. Zij wisten dat hij een wijze was, bejegenden hem echter niet met respect, maar eerder met een soort schuwe verachting. Ook hijzelf was niet in de stemming om vrienden te maken. Zelfs op zijn bank, in de ban van het machtige ritme van het roeien, één van de zestig roeiers in een schip dat voortijlde over lege, grauwe wateren, voelde hij zich bedreigd en zonder verweer. Wanneer zij 's avonds binnenvielen in een vreemde haven en hij zich in zijn mantel gerold te slapen legde, droomde hij ondanks zijn vermoeidheid, schrok wakker en droomde opnieuw; het waren kwade dromen waarvan hij zich bij het ontwaken niets meer kon herinneren, maar die alle rond het schip schenen te hangen en rond de mannen op het schip, zodat hij ieder van hen wantrouwde.

De vrije mannen van Osskil droegen alle een lang mes op de heup en op een dag toen zijn ploeg het middagmaal gebruikte, vroeg een van de mannen: 'Ben je een slaaf, Khelub, of een meinedige?'

'Geen van beide.'

'Waarom geen mes dan? Bang om te vechten?' spotte de man die Skiorh heette. 'Nee.'

'Vecht je hondje soms voor je?'

'Otak,' zei een van de anderen. 'Niet hond, dat is Otak,' en hij zei iets in het Osskilisch waarop Skiorh zich nijdig afwendde. Op dat moment zag Ged hoe zijn gelaat veranderde, de trekken werden vager en liepen dooreen, alsof iets voor even hem veranderde, hem gebruikte, door zijn ogen Ged van opzij aankeek. Maar het volgende ogenblik keek Ged hem weer recht in het gezicht en hij zag eruit als tevoren, zodat Ged aannam dat hij slechts zijn eigen angst gezien had, zijn eigen vrees weerspiegeld in de ogen van de ander. Maar toen zij die avond in de haven van Esen lagen, had hij een droom en zag hij Skiorh in die droom. Sindsdien meed hij de man zo goed hij kon, en het scheen of ook Skiorh hem uit de weg ging en zij spraken nooit meer met elkaar. De bergen van Havnor met hun kronen van sneeuw zonken achter hen in het zuiden weg en vervaagden in de nevels van de vroege winter. Zij roeiden voort langs de ingang van de Zee van Ea waar Elfarran lang geleden was verdronken, en langs de Enladen. Twee dagen lagen zij in de haven van Berila, de Ivoren stad, een witte vlek aan haar baai in het westen van het sagen omnevelde Enlad. In alle havens waar zij aanlegden, moesten de roeiers aan boord blijven en mochten niet aan land. Toen roeiden zij onder een rossig opgaande zon de Zee van Osskil binnen, het gebied in van de noordoosten winden die ongehinderd komen aanzetten uit de eilandloze

uitgestrektheid van het Noordruim. Zij brachten hun lading behouden door die barre zee en kwamen de tweede dag na de afvaart uit Berila in de Haven van Neshum, een handelsstad op de oostkust van Osskil. Ged zag een door wind en regen gegeselde lage kust, een grauwe stad weggekropen achter de lange stenen golfbrekers van de haven en achter de stad de boomloze heuvels onder een met sneeuw bezwaarde hemel. Zij waren ver weg van het zonlicht van de Middenzee.

Er kwamen sjouwerlieden aan boord van het havengilde van Heshum om de lading aan wal te brengen — goud, zilver, edelstenen, fijne zijden stoffen en tapijten uit het zuiden, kostbare zaken voor de schathuizen der heren van Osskil — en van het scheepsvolk werden de vrije mannen ontslagen. Ged hield een van hen staande om de weg te vragen; tot dusver had het wantrouwen dat hij jegens hen alle koesterde, hem ervan afgehouden te zeggen wat zijn reisdoel was, maar nu stond hij moederziel alleen in dit vreemde land en had hij een gids nodig. De aangesprokene liep ongeduldig door, zeggend dat hij het niet wist, maar Skiorh had de vraag ook gehoord en zei: ‘Het Hof van de Terrenon? In de Moeren van Keksemt. Ik moet ook die kant uit.’ Skiorh was geen gezelschap dat Ged zich gekozen zou hebben, maar hij had weinig keus, daar hij noch de taal, noch de weg kende. Veel maakte het ook niet uit, dacht hij: zijn komst hierheen was evenmin zijn eigen keuze. Hij was gedreven en werd nu verder gedreven. Hij trok zijn kap over het hoofd, nam staf en reiszak en volgde de man uit Osskil door de straten van de stad de met sneeuw bedekte heuvels in. De otak wilde niet op zijn schouder zitten, maar verschool zich onder zijn mantel in de zak van zijn schaapsleren tuniek zoals hij altijd deed wanneer het koud was. De heuvels gingen over in een kaal en kil voortgolvende vlakte die zich uitstrekte zover het oog reikte. Zwijgend gingen zij voort en zwijgend lag de winter over het land rondom hen.

‘Hoe ver nog?’ vroeg Ged toen ze een paar mijl hadden afgelegd; nog nergens was er een dorp of een boerenhoeve te bekennen en hij bedacht dat zij geen leeftocht bij zich hadden. Skiorh draaide het hoofd even om, trok zijn kap op en zei: ‘Niet ver meer.’ Het was een lelijk gezicht, bleek, grof en gemeen, maar voor de man was Ged niet bang, wel voor de plek waar zo een man hem heen zou brengen. Hij knikte en zij gingen verder. Hun weg was niet meer dan een schram in een verlatendheid van dunne sneeuw en bladerloze bosjes. Zo nu en dan kruiste hij andere sporen of boog hij ervan af. Nu de rook van de schoorstenen van Neshum achter de heuvels was schuilgegaan in de vallende schemering, was aan niets meer af te lezen welke weg zij gaan moesten of reeds gegaan waren. Alleen de wind blies nog steeds uit het oosten. Toen zij verscheidene uren gegaan waren, meende Ged ver weg op de heuvels in het noordwesten waarheen het pad thans

voerde, tegen de hemel een kleine kras te zien, wit als een tand. Maar het licht van de korte dag verging reeds en toen het pad weer omhoog ging, kon hij het ding, een toren, een boom of wat dan ook, niet duidelijker onderscheiden dan tevoren. Hij wees in de richting ervan en vroeg: 'Gaan we daarheen?' Skiorh gaf geen antwoord, maar zwoegde voort, gedoken in zijn ruwe mantel met de puntige, bontomzoomde kap. Ged liep naast hem. Zij hadden reeds een grote afstand afgelegd en hij werd slaperig door het gestage ritme van hun tred en de vermoeidheid van de lange, harde dagen en nachten op het schip. Het leek hem alsof hij zo altijd gelopen had en altijd zou blijven lopen, naast dit zwijgende wezen door een zwijgend, schemerend land. Zijn argwaan en waakzaamheid werden in slaap gesust en hij liep als in een lange, lange droom, naar niets op weg. Even bewoog de otak in zijn zak en een vage glimp van angst wekte hem en schoot door zijn geest. Hij dwong zichzelf tot spreken. 'Duisternis valt en sneeuw. Hoe ver nog, Skiorh?' Na een korte stilte antwoordde de ander zonder op te zien: 'Niet ver meer.' Maar zijn stem klonk niet als die van een mens, was een liploos krassen als van een dier dat tracht te spreken. Ged bleef staan. Overal rond hem strekten zich kale heuvels uit in het schemerige avondlicht. Een ijle sneeuw viel lichtjes dwarrelend omlaag. 'Skiorh,' zei hij en de ander bleef staan en draaide zich om. Er was geen gezicht onder de puntige kap. Voor Ged een spreuk kon uiten of macht kon oproepen, sprak de gebbeth en zei met hese stem: 'Ged.' Nu kon de jonge man geen andere gestalte meer aannemen, maar was hij opgesloten in zijn eigen wezen en moest hij de gebbeth weerloos weerstaan. Noch kon hij hulp oproepen in dit vreemde land waar niets en niemand hem bekend was en aan zijn roep gehoor zou geven. Hij stond alleen met niets tussen hem en zijn vijand dan de staf van taxushout in zijn rechterhand. Het ding dat Skiorhs geest had verslonden en zijn lichaam in bezit had genomen, deed een stap in Geds richting en de armen strekten zich en graaiden naar hem. Afschuw en woede rezen in Ged op en hij hief zijn staf en bracht haar fluitend omlaag op de kap waaronder het schaduwgezicht zich verborg. Door de hevigheid van de slag zegen kap en mantel ineen tot bijna op de grond alsof er niets dan lucht in was, maar kwamen dan kronkelend en klapperend weer overeind. Uit het lichaam van een gebbeth is de vaste materie weggezogen en er blijft niets achter dan een schelp of nevel in de vorm van een mens, een zelfloos vlees als kleed voor het zelf van een schaduw. Zwaaiend en zwalpend als woei de wind hem voor zich uit, kwam de schaduw met uitgespreide armen op Ged toe, probeerde hem vast te grijpen zoals hij hem op de Bult van Roke omklemd had gehouden; en als hij daarin zou slagen, zou hij de schil van Skiorh afwerpen en Ged binnengaan, hem van binnenuit verslinden en zijn begeerte stillen door hem in

bezit te nemen. Weer sloeg Ged naar hem met zijn zware, walmende staf, sloeg hem van zich af; weer kwam de schaduw en weer sloeg Ged en liet dan de staf vallen die gloeiend en smeulend zijn handen schroeide. Hij deinsde achteruit, draaide zich plotseling om en rende weg.

Hij rende en de gebbeth volgde, een pas achter hem, niet in staat hem in te halen, maar toch nooit verder achter rakend. Hij rende en rende door dat uitgestrekte, schemerige land waar geen plek was om zich te verbergen. Eenmaal riep de gebbeth nog zijn naam met hese fluitende stem, maar hoewel hem dit zijn tovermacht ontnomen had, kon het de kracht van Geds lichaam niet aantasten en hem niet tot stilstand dwingen. Hij rende voort. Om jager en gejaagde werd de nacht nu dikker en de sneeuw woei fijn over het pad dat Ged voor zich niet meer kon onderscheiden. Het bloed klopte in zijn ogen en de adem brandde hem in de keel; hij rende niet langer, maar struikelde en strompelde voorwaarts. En toch scheen de onvermoeibare achtervolger niet in staat hem in te halen, maar bleef steeds iets op hem achter. De gebbeth begon nu tot hem te fluisteren en te mompelen, hem te roepen, en Ged besefte hoe dat gefluister heel zijn leven reeds in zijn oren was geweest, net onder de drempel van het gehoor. Nu echter kon hij het horen en moest hij ernaar luisteren, moest hij toegeven en stilhouden. Toch zwoegde hij verder en vocht zich een lange, donkere helling omhoog. Ergens voor zich uit meende hij een licht te zien en hij meende een stem te horen ergens in de verte boven hem, die hem toeriep: ‘Kom, kom.’ Hij poogde te antwoorden, maar kon geen geluid uitbrengen. Het bleke licht werd sterker en straalde uit een poort recht voor hem uit: hij kon de muren niet zien, alleen de poort. Vlak ervoor hield hij stil en de gebbeth graaide naar zijn mantel, tastte naar zijn middel om hem van achteren vast te grijpen. Met zijn laatste krachten wierp Ged zich door de vaag oplichtende deur. Hij probeerde zich om te draaien en de gebbeth buiten te sluiten, maar zijn benen weigerden hem nog langer te dragen. Hij wankelde en tastte naar een houvast. Lichten zwommen voorbij en glimmerden in zijn ogen. Hij voelde hoe hij viel en in zijn val werd opgevangen; volkomen uitgeput gleed zijn geest weg in het duister.

De vlucht van de havik

Ged ontwaakte en was zich lange tijd alleen maar bewust hoe aangenaam het was te ontwaken wanneer men dit ontwaken niet meer verwacht, hoe aangenaam weer licht te zien, het wijdse volle daglicht overal rond hem. Het leek hem als zweefde hij door dat licht, als dreef hij in een boot op een volmaakt kalme zee. Na geruime tijd merkte hij dat hij in bed lag, maar in een bed als hij nooit tevoren had beslapen. Het stond op vier zware gebeeldhouwde poten en de matras was van zijde en met dons gevuld — vandaar ook dat hij meende te zweven — en boven zijn hoofd hing een karmozijnen baldakijn die de tocht weghield. De gordijnen waren aan twee kanten opgenomen en Ged zag een vertrek met stenen wanden en een stenen vloer. Door drie hoge vensters keek hij uit op de vlakte, die bar en bruin in het milde zonlicht van de winter lag met hier en daar een witte plek van sneeuw. Het vertrek moest zich hoog boven de grond bevinden want hij kon ver over het land uitkijken. Toen Ged rechtop ging zitten, viel een met dons gevuld satijnen dekbed van hem af en hij merkte dat hij als een vorst gekleed was in een tuniek van zijde en zilverlaken. Op een stoel naast het bed stonden segrijnleren laarzen en er lag een met pellawibont afgezette mantel voor hem gereed. Hij bleef even zitten, roerloos en suffig als in de ban van een betovering; toen stond hij op en reikte naar zijn staf, maar hij had geen staf.

Palm en vingers van zijn rechterhand waren verbrand en ondanks de zalf en het verband dat men er omheen had gelegd, voelde hij de pijn en tegelijk de uitputting van zijn hele lichaam. Hij bleef even staan, ook nu zonder te bewegen. Toen fluisterde hij, bijna onhoorbaar en zonder hoop op antwoord: ‘Hoeg..., hoeg...’ Want ook het felle, trouwe diertje was verdwenen, de kleine zwijgende ziel die hem eens uit het rijk van de dood had teruggevoerd. Was het tijdens zijn vlucht van de afgelopen nacht bij hem geweest? Was het wel de afgelopen nacht, was het misschien al vele nachten geleden? Hij wist het niet. Alles stond hem slechts vaag en duister voor de geest: de gebbeth, de brandende staf, de vlucht, het fluisteren en de poort. Niets ervan kon hij zich helder voor de geest halen; zelfs nu zag hij het niet helder voor zich. Weer fluisterde hij de naam van zijn lievelingsdier, maar ook nu zonder antwoord te verwachten en de tranen welden op in zijn ogen.

Ergens ver weg hoorde hij het kleppen van een klok en even buiten het vertrek gaf een tweede met zoet geklingel antwoord. Achter hem aan het andere eind van het vertrek ging een deur open en er kwam een vrouw binnen. ‘Welkom, Sperwer,’ zei ze met een glimlach.

Zij was jong en van rijzige gestalte, haar kleed was van witte zijde

en zilver en een zilveren net lag over het haar dat sluik omlaagviel als een diepzwarte waterval. Ged maakte een stijve buiging. ‘U kunt zich mij, geloof ik, niet meer herinneren.’ Me u herinneren, Vrouwe?

Slechts eenmaal in zijn leven had hij een vrouw gezien die het in schoonheid tegen haar had kunnen opnemen: de Vrouwe van O die met haar gemaal naar Roke gekomen was voor het feest van Zonnewende. Een slanke, ranke kaarsvlam was zij geweest, maar deze vrouw was als de witte nieuwe maan. ‘Ik had niet anders gedacht,’ zei ze lachend. ‘Maar ondanks die vergeetachtigheid bent u hier welkom als een oude vriend.’

‘Waar ben ik hier?’ vroeg Ged terughoudend en nog traag van tong. Het viel hem moeilijk tot haar te spreken, moeilijk ook zijn blik van haar af te wenden. De vorstelijke kleren die hij droeg, waren hem ongewoon, de stenen waarop hij stond, waren hem niet vertrouwd en zelfs de lucht die hij inademde, was hem vreemd; hij was niet zichzelf, niet het zelf dat hij geweest was. ‘Dit huis wordt het Hof van de Terrenon genoemd. Mijn gemaal is Benderesk en heerst over heel het land vanaf de rand van de Moeren van Keksemt noordwaarts tot de Bergen van Os; hij is de hoeder van de kostbare steen die de Terrenon wordt geheten. Mijzelf noemt men hier in Osskil Serret, Zilver in hun taal. En ik weet dat gij soms Sperwer genoemd wordt en een wijze zijt van het Eiland der Wijzen.’

Ged keek neer op zijn verbrande hand en zei: ‘Ik weet niet wat ik ben. Ooit had ik macht, maar ik heb haar verloren, denk ik.’

‘Nee, u hebt haar niet verloren, of alleen maar om haar tienmaal groter te herkrijgen. Hier bent u veilig voor wat u hierheen voortdreef, mijn vriend. Er staan machtige wallen rond deze toren en niet alle zijn zij opgetrokken uit steen. Hier kunt u rust vinden en uw kracht herkrijgen. Hier kunt u wellicht ook een kracht vinden die anders is dan u bezat, en een staf die niet in uw handen tot as zal verbranden. Een kwade weg kan uiteindelijk leiden naar een goede bestemming. Kom nu met mij mee en laat mij u onze bezitting rondleiden.’

Zoals hij vermoed had, lag zijn kamer hoog in de toren die als een scherpe tand op de top van een heuvel stond. Hij volgde Serret de marmeren wenteltrap naar beneden, door weelderige vertrekken en zalen en langs hoge vensters die naar het noorden, westen, zuiden en oosten uitblikten over de lage bruine heuvels, zonder huizen, bomen en verandering tot waar zij raakten aan de zongewassen winterhemel. Alleen ver in het noorden stonden witte pieken scherp afgetekend tegen het blauw en in het zuiden meende men vaag een glimp te zien van de spiegelende zee. Dienaren openden de deuren en maakten plaats voor Ged en de vrouwe. Zij waren alle bleke, norse lieden uit Osskil. Ook Serret had een lichte huidskleur, maar anders dan zij sprak zij goed Hardisch en zelfs, naar Ged meende, met het accent van

Gont. Later op die dag bracht zij hem naar haar echtgenoot Benderesk, Heer van de Terrenon. Hij was driemaal haar leeftijd, beenbleek, beendor en met bewolkte blik. Heer Benderesk begroette Ged met norse, kille hoffelijkheid en bood hem zijn gastvrijheid aan zolang hij maar wilde. Hierna bleek hij weinig spraakzaam en vroeg Ged niets over zijn reizen, noch over de vijand die hem tot hier had opgejaagd; en Vrouwe Serret had hem hierover evenmin vragen gesteld.

Hoe vreemd dit alles ook was, voor Ged was het slechts een deel van al het vreemde dat rond deze plaats hing en rond het feit dat hij er zich bevond. Zijn denken scheen nooit volkomen helder te worden. Hij kon de zaken niet klaar voor zich zien. Hij was door toeval naar deze torenburcht gekomen en dan was het toeval louter opzet, of hij was door opzet hier gekomen en dan was die opzet alleen bij toeval geslaagd. Hij was op weg gegaan naar het noorden; een vreemdeling in Orrimy had hem geraden hier hulp te zoeken; een schip uit Osskil had in de haven klaar gelegen; Skiorh had hem de weg gewezen. Hoeveel hiervan was het werk van de schaduw die hem achtervolgde ? Misschien wel niets; misschien waren hij en zijn jager beiden hierheen getrokken door een andere macht; misschien was hijzelf een drogbeeld gevolgd en was de schaduw hem gevolgd en had, toen hij de kans zag, zich van Skiorh als wapen bediend. Dat moest het wel zijn, want naar Serret gezegd had, mocht de schaduw het Hof van de Terrenon niet betreden. Sinds zijn ontwaken in de toren waren de tekenen van haar dreigende nabijheid uitgebleven. Maar wat had hem dan hierheen gevoerd? Dit immers was geen plaats waar men bij toeval belandde; dat begon hij ondanks de traagheid van zijn denken wel in te zien. Na hem was er nog geen andere vreemdeling naar deze poorten gekomen. De toren stond in een afgelegen uithoek, ruggelings de weg naar Neshum toegekeerd, de dichtstbijzijnde stad. Er kwam niemand naar deze burcht en niemand verliet haar. Haar vensters blikten neer op verlatenheid.

Uit die vensters keek Ged naar buiten, terwijl hij moederziel alleen in zijn hoge torenkamer zat, dag na dag, versuft, terneergeslagen en koud. Het was altijd koud in de toren ondanks de tapijten, de bestikte wandkleden, de rijk met bont gevoerde kleding en de forse marmeren vuurplaatsen die er waren. Het was een kou die doordrong tot in het gebeente, tot in het merg en die er niet uit verdreven kon worden. En in Geds hart nestelde zich bovendien een koude schaamte die evenmin verdreven kon worden, omdat hij er steeds weer aan dacht hoe hij zijn vijand tegenover gestaan had, verslagen en gevlucht was. In de geest zag hij hoe alle Magisters van Roke bijeenkwamen en de Archimagus Gensher ernstig in hun midden zat; ook Nemmerle was er en Ogion en zelfs de heks die hem zijn eerste spreuk geleerd had. Alle keken zij hem aan en hij besefte dat hij

hun vertrouwen in hem beschaamd had. Hij kon zich verdedigen en zeggen: ‘Als ik niet op de vlucht gegaan was, zou de schaduw bezit van mij genomen hebben; zij bezat reeds de kracht van Skiorh en een gedeelte van de mijne, en ik kon haar niet bestrijden: zij kende mijn naam. Een gebbethwijze zou een afschuwelijke macht zijn in dienst van kwaad en verdelging. Ik kon niet anders dan vluchten.’ Maar geen van hen die in zijn geest hem aanhoorden, zou hem antwoord geven. En zonder ophouden zag hij de ijle sneeuw neervallen op de lege landen onder het raam en hij voelde hoe de koude hem van binnen afstompte tot er niets overbleef dan een gevoel van doffe moeheid.

Uit pure wanhoop leefde hij vele dagen lang in volkomen afzondering. Als hij uit zijn kamer naar beneden ging, was hij zwijgzaam en ontoegankelijk. De schoonheid van de burchtvrouwe bracht hem in verwarring, en aan dit weelderige, verfijnde en vormelijke, vreemde hof voelde hij zich weer de geboren en getogen geitejongen. Men liet hem alleen als hij alleen wilde zijn, en wanneer hij het niet langer uithield met enkel zijn gedachten en de eeuwig vallende sneeuw, trof hij vaak Serret zittend bij het vuur, in een der gewelfde vertrekken lager in de toren, en dan spraken zij met elkaar. Er was geen opgewektheid in de vrouwe van de burcht; zij glimlachte enkel, maar lachte nooit; en toch kon zij bijna alleen door haar glimlach Geds onrust wegnemen. Bij haar vergat hij langzaam aan zijn stugheid en zijn schaamte. Spoedig daarop ontmoetten zij elkaar iedere dag en voerden bij het haardvuur of aan een raam van een der hoge vertrekken in de toren lange, gedempte en onschuldige gesprekken, een weinig afgezonderd van de dienaressen die Serret steeds vergezelden. De burchtheer bleef meestal in zijn eigen vertrekken die hij slechts ’s morgens verliet om op en neer te lopen door de besneeuwde binnenhoven van het kasteel als een oude tovenaar die heel de nacht zijn spreuken heeft geweven. Als hij Ged en Serret bij de maaltijd ontmoette, zweeg hij en keek zijn jonge vrouw soms aan met een blik van harde begeerte. Ged had dan medelijden met haar. Zij was als een gekooide witte ree, als een witte vogel met geknotte vleugels, als een ring van zilver aan de vinger van een oude man. Zij was een der juwelen uit Benderesks schatkamer. Als de burchtheer hen verliet, bleef Ged bij haar en poogde haar eenzaamheid op te vrolijken, als zij het met de zijne had gedaan.

‘Wat is toch die edelsteen waaraan deze burcht haar naam ontleent,’ vroeg hij haar eens toen zij boven de geleegde gouden schalen en de gouden bokalen zaten te praten in de holle, met kaarsen verlichte eetzaal.

‘Hebt u er nooit over gehoord? Hij is overal bekend.’

‘Nee. Ik weet alleen dat de heren van Osskil befaamde kostbaarheden bezitten.’

‘Naast dit juweel verbleken zij alle. Kom, zou u hem graag willen zien?’

Zij glimlachte met een zweem van spot en overmoed, alsof zij een weinig bevreesd was voor wat zij deed, en voerde de jonge man de zaal uit, de nauwe gangen onderin de toren door en de ondergrondse trappen af naar een gesloten deur die hij tevoren nooit gezien had. Zij ontsloot haar met een zilveren sleutel en keek Ged daarbij aan met diezelfde glimlach als straks, alsof zij hem uitdaagde met haar mee te gaan. Achter de deur was een korte gang en dan weer een deur die zij met een gouden sleutel opende, en dan kwam een derde deur die zij ontsloot met een der Grote Woorden van ontbinden. Erachter verlichtte haar kaars een klein vertrek, een kerker met wanden, vloer en zoldering uit ruwe steen, kaal en leeg. ‘Ziet u hem?’ vroeg Serret. Ged keek het vertrek rond en zijn tovenaarsoog viel op een der stenen in de vloer. Hij was ruw en klam als de overige, een zware, grof gevormde plavuis; toch voelde hij dat er een macht van uitging als of de steen tot hem sprak. Zijn adem stokte in zijn keel en een ogenblik duizelde het hem. Dit was het fundament van de toren. Dit was het centrum en het was koud, bitter koud; niets zou dit kleine vertrek ooit kunnen warmen. Het was een ding uit lang vervlogen tijden; er was een oude en schrikwekkende geest in dat steenblok opgesloten. Hij zei op Serrets vraag geen ja of nee, maar bleef doodstil staan; zij keek hem aan met een snelle, nieuwsgierige blik en wees op de steen. ‘Dat is de Terrenon. Bevreemdt het u dat wij een zo kostbaar juweel in onze diepste schatkamer hebben weggesloten?’

Nog gaf Ged geen antwoord, maar stond roerloos, zwijgend en behoedzaam. Het leek er bijna op of zij zijn kennis op de proef wilde stellen, maar hij dacht eerder dat zij niet besefte wat deze steen werkelijk was en er daarom zo luchtig over sprak. Zij wist er niet genoeg van om er bevreesd voor te zijn. ‘Vertel mij over zijn macht,’ zei hij tenslotte.

‘Hij werd gemaakt voordat Segoy de eilanden van de wereld ophief uit de Open Zee. Hij werd gemaakt toen de wereld zelf gemaakt werd, en zal tot het einde van de wereld blijven bestaan. De tijd heeft geen invloed op hem. Als u de hand op hem legt en een vraag stelt, zal hij antwoorden overeenkomstig de macht die u bezit. Als u weet hoe te luisteren, heeft hij een stem. Hij zal spreken van dingen die waren en zijn en zullen zijn. Lang voordat u naar dit land trok, sprak hij reeds van uw komst. Wilt u hem nu een vraag stellen?’

‘Nee.’

‘Hij zal antwoord geven.’

‘Er is geen vraag die ik hem zou willen stellen.’

‘Hij kan u zeggen,’ zei Serret met zachte stem, ‘Hoe gij uw vijand kunt verslaan.’ Ged zweeg.

‘Bent u bevreesd voor de steen,’ vroeg zij op een toon als kon ze het niet geloven en hij antwoordde: ‘Ja.’ In de doodse koude en stilte van het vertrek omgeven door muur na muur van spreuken en steen keek Serret hem in het licht van de kaars in haar hand met glanzende ogen aan en zei: ‘Sperwer, u bent niet bang.’

‘Maar ik zal niet spreken met die geest,’ antwoordde Ged en terwijl hij dit zei, keek hij haar moedig en ernstig recht in het gezicht. ‘Vrouwe, die geest is verzegeld in steen en die steen is omheind met bindspreuk na bindspreuk, met tover van slot en schut en met driedubbele wallen in een verlaten streek; en dat is niet vanwege zijn kostbaarheid, maar omdat hij veel kwaad kan brengen. Ik weet niet wat men u erover verteld heeft, toen u hierheen kwam. Maar u die nog jong bent en vriendelijk van hart, deed beter het ding nooit aan te raken en er zelfs niet naar te kijken. De steen zal u geen goeds brengen.’

‘Ik heb hem aangeraakt. Ik heb met hem gesproken en hem horen spreken. Hij doet mij geen kwaad.’ Zij draaide zich om en zij gingen door de deuren en gangen terug naar het toortslicht bij de brede trappen van de toren; daar blies zij de kaars uit en gingen zij zonder nog veel te zeggen uiteen. Ged kon die nacht de slaap niet vatten. Het was niet de gedachte aan de schaduw die hem wakker hield; veeleer was die gedachte bijna uit zijn geest verdrongen door het steeds terugkerend beeld van de Steen waarop deze toren was gegrondvest en door het visioen van Serrets gelaat dat hem in het schaduwend schijnsel van de kaarsvlam was toegekeerd. Steeds weer voelde hij haar ogen op zich rusten en hij poogde vast te stellen welke blik er in die ogen gekomen was toen hij geweigerd had de steen aan te raken, of het minachting geweest was of wrevel. Toen hij zich eindelijk te slapen legde, waren de zijden beddelakens koud als ijs en steeds weer werd hij in het donker wakker en dacht aan de Steen en aan Serrets ogen.

De volgende dag trof hij haar in de gewelfde zaal waar zij met haar dienaressen vaak de middag doorbracht bij spel en weefgetouw, en waarvan het grauwe marmer nu beschenen werd door de avondzon. Hij zei tot haar: ‘Vrouwe Serret, ik heb u gegriefd. Het spijt mij.’

‘Nee,’ zei zij peinzend en nogmaals, ‘nee…’ Zij zond de dienares die bij haar was, het vertrek uit en toen zij alleen waren, wendde zij zich tot Ged en zei: ‘Mijn gast en vriend, uw ogen zijn zeer scherp; maar wellicht zien zij niet alles wat gezien kan worden. In Gont en Roke wordt hoge wijsheid geleerd, maar er wordt niet alle wijsheid geleerd. Dit is Osskil, het land der raven en geen Hardisch land; hier heersen geen magiërs en zij weten er maar weinig van. Veel van wat hier gebeurt, wordt in het weten van de magisters uit het zuiden niet

behandeld en er zijn hier zaken die in de lijsten der Namen niet genoemd staan. Wat men niet kent, boezemt angst in. Maar u hebt hier aan het Hof van de Terrenon niets te vrezen. Wie zwakker is dan gij wel, maar gij niet. U bent geboren met de macht om wat zich in de verzegelde kamer bevindt, te beheersen. Dat weet ik en dat is ook waarom u hier bent.'

'Ik begrijp u niet.'

'Dat komt omdat Heer Benderesk u niet alles verteld heeft. Ik zal het nu doen. Kom hier zitten, naast mij.' Hij ging naast haar zitten op de zachte kussens in de vensterbank. Het kwijnende zonlicht viel horizontaal door het raam naar binnen en omhulde hen met stralen zonder warmte; onder hen zonk de vlakte reeds weg in schaduw en lag de sneeuw van de vorige nacht nog ongesmolten over het land als een trieste witte lijkwade.

Zij sprak nu met zeer zachte stem. 'Benderesk is Heer en Erfgenaam van de Terrenon, maar hij kan hem niet gebruiken, hij kan hem niet volledig aan zich dienstbaar maken. Ook ik kan dat niet, noch alleen, noch samen met hem. Geen van ons bezit de macht of de kennis daartoe. Gij bezit beide.'

'Hoe weet u dat?'

'Van de Steen zelf. Ik heb u verteld dat hij uw komst heeft aangekondigd. Hij kent zijn meester en heeft op uw komst gewacht. Reeds voor uw geboorte heeft hij op u gewacht, op degene die zijn meester zou zijn. En hij die de Terrenon antwoord kan doen geven op zijn vraag en zijn wil kan laten doen, bezit macht over zijn eigen bestemming: de kracht iedere vijand, sterveling of uit de andere wereld, te verdelgen; de gave der voorspelling, kennis, rijkdom, heerschappij; en hij beschikt over een wijsheid waarvoor zelfs de Archimagus moet wijken. Veel of weinig daarvan naar uw eigen keus, is het uwe, mits u erom vraagt.' Weer hief zij haar vreemd stralende ogen naar hem op en haar blik drong door tot in zijn binnenste en deed hem huiveren van kou. Toch lag er vrees op haar gelaat alsof zij zijn hulp zocht, maar uit trots er niet om wilde vragen .Het duizelde Ged. Terwijl zij sprak, had zij haar hand op de zijne gelegd; hij voelde haar nauwelijks en tegen zijn donkere, sterke hand leek de hare nietig en wit. Afwerend zei hij: 'Serret. Ik bezit niet zulke macht, als gij denkt—wat ik eens bezat, heb ik verspeeld. Ik kan u niet helpen. Ik ben voor u van geen enkel nut. Maar ik weet dat de Oude Machten der aarde er niet zijn om door mensen te worden gebruikt. Zij zijn ons nooit in handen gegeven en brengen in onze handen alleen verderf. Kwade middelen, kwade werken. Ik ben hierheen niet getrokken, maar gedreven en de kracht die mij voortdrijft, stuurt aan op mijn vernietiging. Ik kan u niet helpen.'

'Hij die zijn macht verspeelt, wordt soms vervuld van een veel

grotere macht,' zei ze met een glimlach als waren zijn vrees en zelfverwijt die van een kind. 'Misschien weet ik meer dan u over datgene wat u hierheen gebracht heeft. Bent u in de straten van Orrimy niet door een man aangesproken? Het was een boodschapper, een dienaar van de Terrenon. Ooit was hij een wijze, maar hij wierp zijn staf weg en trad in dienst van een macht die groter was dan die der magiërs. U bent naar Osskil gekomen en hebt in de moeren met uw houten staf een schaduw gepoogd te bevechten; bijna hadden wij u niet meer kunnen redden, want het ding dat u achtervolgt is sluwer dan wij vermoedden en had reeds veel van uw kracht weggenomen... Alleen schaduw kan schaduw bevechten en alleen duisternis kan duisternis verslaan. Luister, Sperwer. Wat hebt u nodig om die schaduw te verslaan die u buiten deze muren staat op te wachten?'

'Ik heb iets nodig wat ik niet weet: haar naam.'

'De Terrenon kent ieders geboorte en ieders dood, kent alle wezens voor en na hun dood, kent de ongeborenen en de onsterflijken, de wereld van het licht en die van het duister; hij zal u die naam noemen.'

'En de prijs?'

'Er is geen prijs. Ik zeg u dat hij u zal gehoorzamen en u dienen zal als uw slaaf.'

Geschokt en door onzekerheid gekweld kon hij niet antwoorden. Zij hield nu met beide handen de zijne omvat en keek hem recht in de ogen. De zon was weggezonken in de nevels die de horizon omfloersten, en ook voor zijn ogen hing een floers waar haar gelaat doorheenbrak, stralend van trots en triomf nu zij hem aankeek en zag hoe hij door twijfels werd verscheurd. Zachtjes fluisterde zij: 'Gij zult de machtigste der mensen zijn, een koning onder de mensen. Gij zult heersen en ik zal heersen met u—' Plotseling stond Ged op en deed een stap voorwaarts en zag nu voorbij een kromming in de muur van het ruime vertrek de Heer van de Terrenon die naast de deur met een vage glimlach op de lippen stond toe te luisteren.

De nevel trok van zijn ogen wegen uit zijn geest. Hij keek op Serret neer. 'Licht zal de duisternis overwinnen,' zei hij stamelend, 'licht.'

Alsof zijn eigen woorden het licht waren dat hem de weg wees, zag hij, terwijl hij ze uitsprak, helder en klaar hoe hij hierheen getrokken, gelokt was; hoe zijn vrees door hen gebruikt was om hem voort te jagen en hoe hij, eenmaal in hun handen, voor altijd hun gevangene zou zijn geweest. Zij hadden hem gered van de schaduw, want zij wensten niet dat de schaduw bezit van hem nam vóórdat hij een slaaf van de Steen was geworden. En als zijn wil in de macht zou zijn geraakt van de steen, zouden zij de schaduw binnen de muren laten, want een gebbeth is een betere slaaf nog dan een mens. Als hij

de Steen had aangeraakt of ermee gesproken had, zou hij voor altijd verloren zijn geweest. Zoals echter de schaduw hem net niet had kunnen inhalen en vastgrijpen, zo had ook de Steen hem net niet aan zich kunnen onderwerpen. Hij was bijna gezwicht, maar nog niet geheel. Hij had niet toegegeven. Het is zeer moeilijk voor het kwaad om een ziel die er niet aan toegeeft, in zijn greep te krijgen. Hier stond hij tussen twee mensen die gezwicht waren, die toegegeven hadden, en nu Benderesk naar voren trad, keek hij van de een naar de ander.

'Ik voorspelde je al, Serret,' zei de Heer van de Terrenon met een stem vol sarcasme, 'dat hij aan jouw handen zou ontglippen. Het zijn doortrapte dwazen, jouw tovenaars van Gont. En jij bent ook een dwaas, vrouw van Gont, die zowel hem dacht te bedriegen als mij, en over ons beiden dacht te heersen door je schoonheid en de Terrenon wilde gebruiken voor je eigen doeleinden. Maar ik ben de Heer van de Steen, ik, en dit doe ik met de vrouw die mij ontrouw is: Ekavroe ai oelwantar -'. Het was een spreuk van Verandering en Benderesk strekte zijn lange handen uit boven de ineengezonken vrouw om haar een afstotende gedaante te geven, die van een zwijn, van een hond of van een kwijlende oude heks. Ged deed een stap naar voren en sloeg 's mans handen neer met de zijne en sprak, terwijl hij dit deed, slechts één enkel woord. En hoewel hij daar stond zonder staf en op vreemde grond, kwade grond, het domein van een duistere macht, was het toch zijn wil die zegevierde. Benderesk verstarde, zijn omfloerste ogen vol haat gevestigd op Serret, doch zonder haar te zien. 'Kom,' zei ze met bevende stem, 'kom, Sperwer, snel, vóór hij de Dienaren van de Steen kan oproepen.' Als was het de echo van haar woorden, ging er een fluisteren door de toren en door de stenen van de vloer en de muren, een dorre, doffe trilling alsof de aarde zelf zou gaan spreken. Serret greep Ged bij de hand en rende met hem door de gangen en zalen, de lange wenteltrappen af. Zij kwamen in de hof waar nog een laatste zilveren glimp van het daglicht over de smerig getreden sneeuw lag. Drie dienaren traden hen in de weg met domme argwanende gezichten alsof zij het tweetal er reeds lang van verdachten tegen hun meester samen te spannen. 'Het wordt al donker, Vrouwe,' zei er een, en een ander: 'U kunt nu niet meer uitrijden.'

'Weg met jullie, uitvaagsel,' riep Serret en zei iets in de sissende spraak van Osskil. De mannen deinsden achteruit, vielen kronkelend op de grond en een van hen uitte een luide kreet. 'We moeten door de poort naar buiten, er is geen andere weg. Kunt u hem zien? Kunt u hem vinden, Sperwer?' Zij trok aan zijn hand, maar hij aarzelde nog. 'Wat voor een spreuk hebt u over hen gelegd?'

'Ik heb gloeiend lood in het merg van hun beenderen gejaagd; zij zullen sterven. Snel, zeg ik u, hij zal de Dienaren van de Steen op ons loslaten en ik kan de poort niet vinden, er rust een krachtige

bezwering op. Snel.'

Ged begreep niet wat zij bedoelde, want voor hem was de betoverde poort even duidelijk zichtbaar als het gewelf van de stenen toegang tot de hof waardoorheen hij haar zien kon. Hij leidde Serret onder de boog door en over de onbetreden sneeuw van de voorhof; toen sprak hij een woord van Ontsluiting en voerde haar door de poort in de muur van spreuken naar buiten. Terwijl zij door die poort uit het zilveren schemerlicht van het Hof van de Terrenon naar buiten traden, veranderde er iets in haar. In het naargeestig licht van de moeren was zij nog even schoon als tevoren, maar op haar schoon gelaat lag nu de felle blik van een heks. En nu herkende Ged haar ook —de dochter van de Heer van Re Albi, dochter van een tovenares uit Osskil, die hem bespot had, lang geleden in de groene weiden boven Ogions hut en hem ertoe gebracht had de spreuk te lezen waardoor de schaduw was ontkluisterd. Aan dit alles dacht hij echter slechts kort, want hij keek nu om zich heen, al zijn zinnen gespannen, keek uit naar zijn vijand, de schaduw die hem ergens buiten de betoverde muren moest staan op te wachten. Zij kon een gebbeth zijn, nog steeds gekleed in Skiorh's lijk, of zich verborgen hebben in de aangroeiende duisternis om hem te grijpen en haar vormeloosheid te omhullen met zijn levend vlees. Hij voelde haar nabijheid, maar zag haar niet. Maar terwijl hij rond spiedde, zag hij op enkele schreden afstand van de poort een klein donker ding, half begraven onder de sneeuw. Hij boog zich voorover en nam het voorzichtig in zijn beide handen. Het was de otak; de fijne, zachte pels was ruw van samengeklonterd bloed en het kleine lijf rustte licht, stijf en koud in zijn handen. 'Verander van gedaante, verander, daar komen zij,' kreet Serret en greep hem bij de arm en wees naar de toren die in de schemer achter hen oprees als een grote witte tand. Uit vensterspleten bij zijn voet kropen donkere wezens tevoorschijn, die traag klapwiekend op lange vlerken boven de wallen rondcirkelden en dan op Ged en Serret afkwamen die daar onbeschermd op de helling stonden. Het reutelend fluisteren dat zij in de burcht gehoord hadden, werd luider en de aarde onder hun voeten beefde en kreunde.

Woede welde op in Geds hart, een gloeiende golf van haat jegens al die wrede, onheilbrengende wezens die hem poogden te verstrikken, in de val te lokken en af te jagen. 'Verander van gedaante,' schreeuwde Serret hem toe en met een snelle hijgende spreuk schrompelde zij ineen tot een grauwe meeuw en vloog weg. Maar Ged boog zich voorover en plukte een halm af van het wilde gras dat dor en bros omhoog piekte uit de sneeuw waar de otak gelegen had. Hij stak de halm omhoog en sprak over haar met luide stem in de Ware Spraak; en zij werd langer en dikker en toen hij was uitgesproken hield hij een lange staf in de hand, de staf van een wijze.

Het was niet het rode vuur der vernietiging waarmee zij brandde toen de zwarte fladderende wezens uit het Hof van de Terrenon op hem neer schoten en hij naar hun vlerken sloeg; zij gloeide slechts met het witte tovervuur dat geen brand sticht, maar duisternis doet wijken. Opnieuw gingen de monsters ten aanval: wanstaltige wezens uit eeuwen lang vóór de komst van vogels, draken of mensen, vergeten door het daglicht, maar teruggeroepen door de oude, kwaadaardige en niets vergetende macht van de Steen. Zij stootten op Ged neer en grepen hem aan. Overal om zich heen hoorde hij het suizen van hun sikkelscherpe klauwen en hij duizelde onder hun lijkenstank. Fel pareerde hij hun aanval en sloeg ze van zich af, verdreef ze met het vuur van zijn staf die hem zijn woede gemaakt had uit een halm van het wilde gras. En plotsklaps vlogen zij alle op als opgeschrikte raven van het aas, en wiekten geluidloos en op slome vlerken weg in de richting die Serret in haar meeuwengedaante was gevlogen. Traag was de slag van hun brede vleugels, maar zij vlogen snel en iedere slag stuwde hen krachtig voort door de lucht. Tegen dit geweld zou de meeuw het spoedig moeten opgeven.

Snel als hij eens op Roke had gedaan, nam Ged de gedaante aan van een grote roofvogel, niet van de sperwer waaraan hij zijn naam dankte, maar van de slechtvalk die even snel vliegt als een pijl, als de gedachte. Op zijn gestreepte, puntige, krachtige wieken begon hij de achtervolging van zijn achtervolgers. De hemel werd donker en tussen de wolken straalden heldere sterren. Ver voor zich uit zag hij de zwarte, haveloze horde opeengekluwd omlaagduiken naar een punt in de lucht. Achter dat zwarte kluwen lag de zee, bleek oplichtend in de laatste asgrauwe stralen van het daglicht. Snel als een stormvlaag schoot de valk-Ged neer op de monsters van de Steen en bij zijn aanval stoven zij uiteen als opspattende waterdruppels na het werpen van een steen. Maar zij hadden hun prooi gevangen. De een had bloed aan de snavel, een ander witte veren aan zijn klauwen en over de bleke zee onder hen scheerde nu geen meeuw. Reeds vielen zij weer Ged aan, snel en onbehendig, de stalen snavel wijd opengesperd. Eenmaal scheerde hij over hen heen en schreeuwde in uitdagende woede zijn Valkekreet; toen schoot hij weg over de lage stranden van Osskil en de branding van de zee. De monsters van de Steen bleven nog korte tijd krassend rondvliegen en keerden toen een voor een met lome vleugelslag naar het land achter de moeren terug. De Oude Machten wagen zich niet boven de zee, want zij zijn ieder gebonden aan een eiland, een vaste plek, een spelonk, een steen of een waterbron. De zwarte schepsels keerden terug naar de burcht waar Benderesk, de Heer van de Terrenon bij hun thuiskomst weende, of misschien ook lachte. En op felle valkevleugels vloog Ged als een pijl die niet neerkomt, een gedachte die niet wordt vergeten, oostwaarts

over de Zee van Osskil, gedragen door de wind van de winter en de nacht.

Ogion de Zwijger was laat van zijn herfstelijke zwerftochten naar Re Albi teruggekeerd. Hij was in de loop der jaren zwijgzamer en eenzelviger dan ooit geworden. Nooit had de nieuwe Heer van Gont een woord uit hem gekregen, ook niet toen hij uit de stad beneden omhooggeklommen was naar het Valkenest en de magus om hulp gevraagd had bij een strooptocht naar de Andraden. Ogion sprak met de spinnen in hun web en men had zelfs gezien dat hij de bomen zijn hoofse groet bracht, maar tot de Heer van het eiland sprak hij niet en deze keerde ontstemd naar de stad terug. Maar misschien was ook Ogions geest ontstemd en verontrust, want hij had heel de zomer en herfst alleen op de berg doorgebracht en was eerst kort tevoren rond Zonnewende naar zijn haardstede teruggekeerd.

De ochtend na zijn thuiskomst stond hij laat op en daar hij trek had in een beker biezethee, ging hij naar buiten om water te halen uit de bron die op korte afstand van zijn hut langs de helling omlaagstroomde. De kleine, klare poel van de bron was aan de randen bevroren en over het dorre mos tussen de rotsen lag een teer web van sneeuwkristallen. Het was klaarlichte dag, maar de zon zou pas over een uur haar stralen laten vallen op de machtige schouder van de berg; heel het westelijk deel van Gont, vanaf het zeestrand tot de top van de berg, lag nog zonloos zwijgend en klaar in de schaduwen van de winterochtend. Terwijl de magus bij de bron stond en uitkeek over het hellende land, de haven en de grijze verten van de zee, klonk boven hem het slaan van vleugels. Hij keek omhoog en stak de ene arm een weinig naar voren. Een grote valk kwam omlaag met luid vleugelgeklapper en streek neer op zijn vuist. Hij zat daar als een geoefende jachtvogel, maar hij droeg geen ring of belletje en er was niets te zien van een kapotgerukte lijn. De klauwen groeven diep in Ogions vlees; de gestreepte vleugels trilden en de ronde gouden ogen stonden verwilderd en verdwaasd.

‘Ben je een bode of een boodschap?’ vroeg Ogion vriendelijk aan de valk. ‘Kom maar met mij mee.’Terwijl hij dit zei,keek de valk hem aan en een minuut lang zweeg Ogion. Toen zei hij: ‘Ik geloof dat ik je eens je naam heb gegeven,’ en hij liep met de vogel nog steeds op de vuist naar zijn hut. Hij ging er binnen, zette de vogel boven de haard in de warmte van het vuur en gaf hem wat water te drinken. Maar de vogel weigerde te drinken. Toen begon Ogion een bezwering en weefde het web van de tover behoedzaam, meer met zijn handen dan met woorden. En toen het web geweven en gesponnen was, zei hij zacht: ‘Ged’ maar zonder te kijken naar de vogel op de haard. Hij wachtte nog even; toen draaide hij zich om, stond op en liep naar de jonge man die bevend en met verdwaasde ogen bij het vuur stond.

Ged was gekleed in een rijk uitheems gewaad van bont, zijde en zilver, maar het hing neer in flarden en stond stijf van het zeezout; zijn gestalte was uitgeteerd en gebogen, zijn haar viel sluik omlaag over zijn geschonden gezicht.

Ogion nam hem de haveloze, vorstelijke mantel van de schouders en bracht Ged naar de alkoof waar hij als zijn leerling eens geslapen had; hij deed hem neerliggen op de stromatras, mompelde een slaapspreuk en liet hem alleen. Hij had geen woord tot Ged gezegd, want hij wist dat de taal der mensen hem nu niets te zeggen had.

Als jongen had Ogion als alle jongens zich voorgesteld hoe prettig het moest zijn door toverkunst iedere gewenste gedaante te kunnen aannemen, van mens of dier, boom of wolk, en zo een spel te spelen met talloze wezens. Maar als wijze had hij de inzet van dit spel geleerd, het gevaar zichzelf te verliezen en de eigen waarheid te verspelen. Hoe langer iemand een gedaante draagt die niet van hemzelf is, hoe groter dit gevaar. Iedere leerling-tovenaar wordt het verhaal verteld van Bordger, de wijze van Waay, die er behagen in schepte de gestalte aan te nemen van een beer en dit steeds vaker deed, totdat in hem de beer de overhand kreeg en de mens wegstierf; hij werd een beer en doodde in het woud zijn zoontje waarna men hem opjoeg en afmaakte. En niemand weet hoeveel er van de dolfijnen die uit het water van de Middenzee omhoog springen, ooit mensen zijn geweest, wijze mensen die hun wijsheid en hun naam vergaten in de vreugden van de rusteloze zee.

In wilde wanhoop en woede had Ged de gedaante van een valk aangenomen, en toen hij uit Osskil wegvloog, was hij slechts bezield door één gedachte: Steen en schaduw te ontvlieden, te ontsnappen uit die kille, verraderlijke streek, naar huis te gaan. De felheid en de woede van de valk waren als die van hemzelf en waren de zijne geworden, en zijn eigen wil tot vluchten was de wil geworden van de valk. Zo was hij gevlogen over Enlad en om te drinken neergedaald bij een verlaten poel in het woud, maar terstond was hij weer op de wieken, voortgedreven door zijn angst voor de schaduw die hem achtervolgde. Zo was hij de brede golf overgestoken die de Muil van Enlad wordt genoemd, en steeds verder gegaan naar het zuidoosten, vaag rechts van hem de heuvels van Oranea en nog vager links de heuvels van Andrad, en recht voor hem uit alleen maar zee. Totdat er uiteindelijk één onveranderlijke golf opdook uit de golven vóór hem en steeds hoger torende, de witte piek van Gont. En tijdens die lange tocht was hij dag en nacht gedragen door de vleugels van de valk en had hij gekeken met de ogen van de valk, was hij zijn eigen gedachten vergeten en had hij tenslotte alleen nog gedacht waaraan de valk denkt: voedsel, wind, de weg die hij vliegt. Hij vloog naar een goede wijkplaats. Er waren slechts weinigen op Roke en slechts één op Gont

die hem zijn mensengestalte weer terug konden geven.

Toen hij ontwaakte, was hij verwilderd, en zweeg. Ogion sprak niet met hem, maar gaf hem water en vlees, en liet hem ineengedoken bij het vuur zitten, grimmig als een grote, vermoeide, in eenzaamheid wrokkende valk. Toen de nacht kwam, legde hij zich te slapen. Op de derde morgen kwam hij naar het vuur waar de magus neerzat en in de vlammen staarde, en zei: 'Meester...'

'Welkom, jongen,' zei Ogion.

'Ik ben naar u toegekomen, zoals ik ben weggegaan: een dwaas,' zei de jonge man met rauwe, doffe stem. De magus glimlachte en gebaarde hem te gaan zitten aan de andere kant van het vuur; dan begon hij thee te zetten.

Buiten viel er sneeuw, de eerste sneeuw van de winter hier op de lagere hellingen van Gont. Ogion had de luiken voor de vensters van zijn hut gesloten, maar toch konden zij de natte sneeuw zacht op het dak horen neerkomen en luisteren naar de wijdse stilte van de sneeuw overal rond de hut. Lang zaten zij daar bij het vuur en Ged vertelde zijn oude meester over alles wat er gebeurd was in de jaren sinds hij aan boord van het schip dat Schaduw heette, van Gont was vertrokken. Ogion stelde geen vragen en ook toen Ged klaar was, bleef hij lange tijd zwijgend in kalm peinzen verzonken. Toen stond hij op en zette brood, kaas en wijn op tafel. Zij aten en toen zij klaar waren en de tafel was af geruimd, begon Ogion te spreken.

'De littekens die je draagt, schrijnen bitter, jongen,' zei hij. 'Mijn kracht laat mij tegen het ding in de steek,' antwoordde Ged.

Ogion schudde het hoofd, maar zweeg weer lange tijd. Tenslotte zei hij: 'Vreemd dat je macht groot genoeg was om daar in Osskil een tovenaar in zijn eigen gebied te overtroeven, groot genoeg om zijn lokroep te weerstaan en de aanval af te weren van de dienaren van een der Oude Machten der Aarde. En in Pendor was je macht groot genoeg om het op te nemen tegen een draak.'

'Het was geluk daar in Osskil, geen macht,' antwoordde Ged en hij huiverde bij de herinnering aan de dromerigdoodse koude aan het Hof van Terrenon. 'En van de draak wist ik de naam; maar het kwade ding, de schaduw die mij opjaagt heeft geen naam.'

'Alle dingen hebben een naam,' zei Ogion met zoveel overtuiging dat Ged hem niet durfde te herhalen wat de Archimagus Gensher hem verteld had: dat kwade machten zoals hij ze had ontketend, naamloos waren. Wel had de Draak van Pendor hem aangeboden de naam van de schaduw te noemen, maar in de oprechtheid van dat aanbod had hij weinig vertrouwen, en evenmin in Serrets belofte dat de Steen hem zou vertellen wat hij nodig had.

'Wanneer de schaduw een naam heeft,' zei hij uiteindelijk, 'zal zij niet naar mij toekomen om het me te zeggen...'

‘Nee,’ zei Ogion. ‘Maar ook jij bent haar jouw naam niet gaan zeggen. En toch kende zij hem. In de moeren van Osskil noemde zij je bij de naam, de naam die ik je gegeven heb. Vreemd, heel vreemd…’

En hij verzonk weer in gepeins. Even later zei Ged: ‘Meester ik ben hier gekomen om bij u raad te vinden, niet een toevluchtsoord. Ik wil deze schaduw niet over u brengen, en als ik blijf, zal zij spoedig hier zijn. Reeds eenmaal hebt u haar hier uit deze kamer verdreven -’

‘Nee, dat was slechts haar voorbode, de schaduw van een schaduw. Nu zou ik haar niet kunnen verdrijven; dat kun jij alleen.’

‘Maar ik sta machteloos tegenover haar. Is er ergens…’ Zijn stem stierf weg voor hij de vraag gesteld had. ‘Nergens ben je veilig,’ zei Ogion vriendelijk. ‘Verander niet meer van gedaante, Ged, want de schaduw probeert je ware zelf te vernietigen. Zij is er bijna in geslaagd door je het zelf van een valk op te dringen. Nee, ik weet niet waar je heen zou moeten gaan. Maar ik heb wel een idee van wat je zou moeten doen. Het valt me moeilijk je dat te zeggen.’

Geds zwijgen vroeg om de waarheid en tenslotte zei Ogion: ‘Je moet omkeren.’

‘Omkeren?’

‘Als je vooruit blijft gaan, als je blijft vluchten, zul je waarheen je ook vlucht, overal gevaar en kwaad ontmoeten, want de schaduw drijft je voort en zij kiest de weg die jij gaan moet. Je moet die zelf kiezen. Je moet op zoek gaan naar wat op zoek is naar jou. Je moet op jacht gaan naar de jager.’ Ged bleef zwijgen.

‘Ik heb je je naam gegeven bij de bronnen van de Aar,’ zei de magus, ‘een rivier die van de berg omlaagstroomt naar de zee. Een mens moet het doel weten waarheen hij op weg is, maar hij komt dit alleen te weten, als hij Omkeert en teruggaat naar zijn oorsprong en die oorsprong in zijn wezen vasthoudt. Als hij niet een tak wil zijn die wielend en wervelend door de stroom wordt voortgesleept, moet hij de stroom zelf zij n, de hele stroom, vanaf de bron tot waar hij uitmondt in de zee. Jij bent naar Gont teruggekeerd, Ged, naar mij teruggekeerd. Keer nu geheel terug en ga op zoek naar de bron en naar wat achter de bron ligt. Daar ligt de mogelijkheid je kracht te hervinden.’

‘Daar, Meester?’ zei Ged en er klonk vrees in zijn stem. ‘Waar?’ Ogion gaf geen antwoord.

Enige tijd later zei Ged: ‘Als ik omkeer, als ik, zoals u zegt, op jacht ga naar de jager, denk ik dat de jacht niet lang zal duren. Alles wat hij verlangt, is mij te ontmoeten. Tweemaal is dat reeds gebeurd en tweemaal heeft hij mij verslagen.’

‘De derde maal sluit zich de tover,’ zei Ogion. Ged liep de hut op en neer, van haard naar deur, van deur naar haard. ‘En als hij mij beslissend verslaat,’ zei hij en misschien had hij het tegen Ogion,

misschien ook tegen zichzelf, ‘ontneemt hij mij kennis en macht en zal hij ze gebruiken. Nu bedreigt hij me alleen maar. Maar als hij in mij binnengaat en bezit van mij neemt, zal hij door mij groot kwaad bewerken.’

‘Dat is waar. Als hij je verslaat.’

‘Maar als ik weer verder vlucht, zal hij mij zo goed als zeker opnieuw vinden... En dan is al mij n kracht door het vluchten verbruikt.’ Zo bleef hij enige tijd door de hut op en neer lopen; toen keerde hij zich met een ruk om, knielde voor de magus neer en zei: ‘Ik heb verkeerd met grote wijzen en gewoond op het Eiland der Wijzen, maar u bent mijn ware meester, Ogion.’ Er klonk genegenheid in zijn stem en tegelijk een sombere vreugde. ‘Goed,’zei Ogion. ‘Dat besef je nu, en beter nu dan nooit. Maar uiteindelijk zul jij mijn meester zijn.’ Hij stond op en stookte het vuur op tot fellere gloed; toen hing hij er de ketel boven, legde zijn mantel van schaapsvel om en zei: ‘Ik moet eens naar mijn geiten kijken. Let jij even op de ketel voor me, jongen.’ Toen hij van top tot teen met sneeuw bepoederd weer binnenkwam en de sneeuw van zijn geiteleren laarzen stampte, had hij een lange, ruwe stok van taxushout bij zich. Heel de rest van die korte namiddag en ook later na hun avondmaaltijd zat hij in het licht van de lamp aan de stok te werken met mes, poleersteen en toverkracht. Herhaaldelijk liet hij zijn handen over het hout gaan als zocht hij naar zwakke plekken. En vaak zat hij bij zijn werk zacht te zingen. Ged voelde zich moe en luisterde, en terwijl de slaap bezit van hem nam, zag hij zich weer als knaap in de hut van de heks van het dorp Tien-Elzen; er viel sneeuw die avond en het vuur doorgloeide het duister van de hut; de lucht was zwaar van rook en kruidengeur en zijn geest dreef weg in dromen terwijl hij zat te luisteren naar de lange zachte zang van spreuken en de geesten der helden die lang geleden en op afgelegen eilanden tegen duistere machten streden en ze overwonnen of tenondergingen.

‘Alsjeblieft,’ zei Ogion toen hij klaar was, en overhandigde hem de staf. ‘De Archimagus gaf je taxushout, een goede keus en ik heb het zo gelaten. De stok was eigenlij k voor een boog bedoeld, maar zo is het beter. Welterusten, mijn zoon.’ Ged vond de woorden niet om hem te danken, en toen hij zich omkeerde en naar zijn alkoof liep, keek Ogion hem na en zei zo zacht, dat Ged het niet verstaan kon: ‘Goede vlucht, mijn jonge valk.’

Toen Ogion in de kille ochtendschemer wakker werd, was Ged verdwenen. Hij had enkel een boodschap achtergelaten in zilvergekerfde runen op de haardsteen die terwijl Ogion ze las, meteen verbleekten. ‘Meester, ik ga op jacht.’

Op jacht

Ged was in het winterse duister voor zonsopgang vertrokken langs de weg uit Re Albi en bereikte voor het middaguur de Haven van Gont. Ogion had he m een paar degelijke Gontische laarzen gegeven, een hemd en een leren vest ter vervanging van de weelderige kledij die hij in Osskil had gedragen en waarvan Ged voor zijn winterse tocht alleen de vorstelijke met pellawibont afgezette mantel had behouden. In deze mantel kwam hij met in zijn handen niets dan de staf die even groot was als hijzelf, aan bij de Landpoort en de soldaten die er lui tegen de gebeeldhouwde draken geleund stonden, hoefden geen tweemaal naar hem te kijken om te zien dat zij een wijze voor zich hadden. Zij hieven hun lansen omhoog, lieten hem zonder iets te vragen voorbij en keken hem na terwijl hij de straat afliep.

Op de kade en in het Huis van het Zeegilde vroeg hij naar schepen die zouden uitvaren naar het noorden, of westen, naar, Andrad of Oranea. Overal kreeg hij ten antwoord dat er nu, zo kort voor Zonnewende, geen schip uit Gonthaven zou vertrekken en bij het Zeegilde zei men dat er in dit onbetrouwbare weer zelfs geen vissersboot door de Klauwende Klippen naar buiten dorst te varen.

In de gelagkamer van het Zeehuis werd hij voor de maaltijd uitgenodigd; een wijze hoeft zelden om een maaltijd te vragen. Er zaten wat sjouwerlui, scheepstimmerlieden en weermakers en het deed hem genoegen te luisteren naar hun trage, schaarse gesprekken en hun brouwend Gontisch dialect. Hoe gaarne zou hij hier op Gont willen blijven, ver van alle toverij en ongemak, en alle macht en vrees willen vergeten om als ieder mens in vrede te kunnen leven op de vertrouwde, dierbare bodem van zijn vaderland. Zijn wens was evenwel niet zijn wil. Toen hij gemerkt had dat er geen schepen zouden uitvaren, bleef hij niet lang meer in het Zeehuis en evenmin in de stad zelf. Hij ging te voet op weg over het strand van de baai tot hij het eerste van de kleine dorpjes ten noorden van de stad bereikte. Na enig rondvragen onder de vissers vond hij er een die een boot te koop had. De visser was een oude norse man. De boot was overnaads en twaalf voet lang met zoveel scheuren en barsten dat ze nauwelijks nog zeewaardig was. Toch vroeg de man er een hoge prijs voor: een spreuk van behouden vaart gedurende een jaar voor zijn eigen boot, hemzelf en zijn zoon. Want de vissers van Gont zijn voor niemand bang, zelfs niet voor wijzen, alleen voor de zee.

De spreuk van behouden vaart waaraan in het noordelijk deel van de Archipel veel waarde wordt gehecht, heeft nog nooit iemand aan golven of stormwind ontrukt, maar kan, mits geweven door iemand

die de zeeën ter plaatse kent en op de hoogte is met het gedrag van een boot en de vaardigheid van de zeeman, de visser onder normale omstandigheden een behouden vaart waarborgen. Ged legde de bezwering degelijk en naar beste vermogen; hij was er heel die nacht en de volgende dag mee bezig met veel geduld en zorg om niets te vergeten, ook al werd zijn geest al die tijd door vrees gekweld en al zwierven zijn gedachten langs duistere paden en poogden zij zich voor te stellen hoe de schaduw hem deze keer zou verschijnen en wanneer en waar. Toen de spreuk voltooid en volweven was, voelde hij zich uitgeput. Hij sliep die nacht in de hut van de visser in een hangmat van walvisdarm. Bij het ochtendkrieken stond hij op en ging omhuld door een stank als van gedroogde haring, naar de kreek bij de Noordkaap waar zijn nieuwe boot lag. Hij duwde hem op de landingsplaats het rustig kabbelende water in en het water begon terstond zachtjes naar binnen te sijpelen. Licht als een kat stapte Ged in de boot en begon de kromgetrokken planken en half verrotte pennen te herstellen; hij werkte met gereedschap en bezweringen zoals hij dit ook met Pechvarry in Laag Torning had gedaan. De dorpsbewoners kwamen zwijgend aangelopen om van eerbiedige afstand zijn snelle handen gade te slaan en te luisteren naar zijn zachte stem. Ook deze arbeid verrichte hij met zorg en geduld, en tenslotte was hij klaar en was de boot weer zee- en zeilklaar. Toen richtte hij zijn staf die Ogion hem gemaakt had, als mast op, zette haar met spreuken vast en bevestigde dwars erop een stevige houten ra. Aan deze ra weefde hij op het weefgetouw van de wind een vierkant zeil van spreuken, wit als sneeuw op de top van de berg boven hem. Uit de toekijkende vrouwen steeg een zucht van afgunst op. Toen ging Ged bij de mast staan en deed een lichte toverwind opsteken. De boot voer uit over het water in de richting van de Klauwende Klippen aan de overkant van de baai. Toen de zwijgend toekijkende vissers die lekke roeiboot onder zeil de zee op zagen glijden even snel én sierlijk als een oeverloper op de wieken gaat, barstten zij in een luid gejuich uit, kleumend en stampend in de koude wind die over het strand woei. En Ged keek even achterom en zag hen daar staan juichen, onder de donkergetande massa van de Noordkaap waarboven de besneeuwde velden op de berghelling wegduiken in de wolken.

Hij zeilde over de baai naar buiten en tussen de Klauwende Klippen door de Zee van Gont op. Daar zette hij koers naar het noordwesten om Oranea rechts van zich te houden en zo terug te keren langs dezelfde weg als hij gekomen was. Hij volgde hierbij geen vast plan of voornemen, maar alleen de sporen van zijn vroeger pad. Ergens langs zijn valkevlucht door dagen en winden uit Osskil, zou nu ook de schaduw wel zwerven of wie weet recht op hem af komen.

Maar tenzij zij zich weer geheel in het rijk der dromen had teruggetrokken, zou Ged haar niet ontkomen nu hij haar openlijk over de open zee tegemoet voer. En hij wilde haar op zee ontmoeten, als hij haar dan toch moest ontmoeten. Hij wist niet zeker waarom, maar het joeg hem angst aan 'het ding nogmaals op het droge land te ontmoeten. Op zee dreigen stormen en monsters, maar geen kwade machten; het kwaad is van de aarde. En in het duistere land dat Ged eens had betreden, was geen zee, stroomden geen rivieren of bronnen. Dood is de plaats van droogte. Hoewel in het ruwe weer van dit jaargetijde de zee een gevaar voor hem was, leek hem juist in dat gevaar, die veranderlijkheid en ongewisheid, een kans tot verdediging te liggen. En, dacht hij, als hij aan het definitieve einde van zijn waanzinnige waagstuk de schaduw zou ontmoeten, kon hij zich wellicht aan het ding vastklemmen als het zich aan hem vastklemde, en het tenminste door de zwaarte van zijn lichaam en de zwaarte van zijn eigen dood met zich meesleuren naar de duisternis van de zeediepten waar het dan in zijn omarming misschien voor altijd zou worden vastgehouden. Zo zou hij althans door zijn dood een einde maken aan het kwaad dat hij bij zijn leven had ontketend.

Hij zeilde voort over een ruwe woelige zee en boven hem dreven wolken voorbij en hingen omlaag in brede trieste sluiers. Hij voer niet op de toverwind, maar op de wind van de wereld die scherp uit het noordwesten blies; en zolang hij het uit spreuken gewoven zeil maar vaak genoeg door een gefluisterd woord in stand hield, zette het zich steeds weer vanzelf naar de wind. Had hij geen toverkracht gebruikt, dan zou het op zulk een ruwe zee vrijwel onmogelijk geweest zijn het wrakke, kleine bootje op die koers te houden. Zo voer hij verder en keek scherp uit naar alle kanten. De vrouw van de visser had hem twee broden gegeven en een kruik water, en toen hij na een paar uur in het zicht van Kameber kwam, het enige eiland tussen Gont en Oranea, at en dronk hij wat en dacht vol dankbaarheid aan de zwijgzame vrouw uit Gont die hem dit voedsel gegeven had. Hij zeilde het vaag in de verte zichtbare eiland voorbij en koerste nu meer westelijk in een lichte, klamme motregen die op het land wel als natte sneeuw zou neerkomen. Er was geen geluid te horen dan alleen het zwakke kreunen van het bootje en het lichte klotsen van de golven tegen de boeg. Nergens was een boot of vogel te bekennen. Geen beweging dan het eeuwig deinende water en de voortijlende wolken, de wolken waarvan hij zich vaag herinnerde hoe zij overal rond hem voorbijdreven toen hij in valkegedaante dezelfde weg naar het oosten was gevlogen die hij nu naar het westen volgde, en toen hij had neergekeken op de grauwe zee zoals hij nu opblikte naar de grauwe hemel. Als hij vooruitkeek was er voor hem uit niets te zien. Verkleumd stond hij op, vermoeid van het staren en turen in die lege

deemstering. ‘Kom dan,’mompelde hij, ‘kom dan, waar wacht je op, Schaduw?’ Er kwam geen antwoord, geen beweging donkerder dan de donkerte van nevels en golven. Toch wist hij met steeds groeiende zekerheid dat het ding niet ver meer was, in den blinde rondtastend langs zijn koud geworden spoor. En opeens schreeuwde hij het uit: ‘Hier ben ik, ik Ged de Sperwer, en ik roep mijn schaduw.’

De boot kreunde, de golven lispelden en de wind blies zachtjes gierend in het witte zeil. De tijd verstreek en nog steeds wachtte Ged, met een hand rond de taxushouten mast van zijn boot, en staarde in de ijzige druilregen die in rafels en flarden traag uit het noorden over de zee kwam aandrijven. De tijd verstreek en toen zag hij ver weg in de regen boven het water, de schaduw naderbij komen.

Zij woonde niet meer in het lichaam van Skiorh, de roeier uit Osskil, en volgde hem door wind en water niet meer als gebbeth. Ook droeg zij niet de dieregedaante waarin hij haar gezien had op de Bult van Roke en in zijn dromen. Maar toch was zij nu niet vormeloos, zelfs niet bij klaarlichte dag. Bij de achtervolging van Ged en hun worsteling in de moeren had zij kracht uit hem weggezogen en er zichzelf mee gevuld; misschien had ook die oproep, uitgesproken met luide stem en bij klaarlichte dag, haar vorm en voorkomen gegeven of opgedrongen. In ieder geval leek zij nu enigszins op een mens, hoewel zij als schaduw zelf geen schaduw wierp. En zo kwam zij uit de Muil van Enlad aan over de zee in de richting van Gont, een heiig onheilspellend ding dat zich onbeholpen over de golven voortbewoog en strak windafwaarts turend Ged naderde terwijl de koude regen er dwars doorheenblies.

Omdat zij half verblind werd door het daglicht en omdat hij het was die haar had geroepen, zag Ged haar eerder dan zij hem, en onder alle wezens, alle schaduwen herkende hij haar, zoals ook zij hem herkende.

In de angstaanjagende verlatenheid van de winterse zee stond Ged rechtop en zag het ding dat hij vreesde. Nu eens dacht hij dat de wind het wegblies, ver van de boot, dan weer leek het steeds dichterbij te komen; maar zijn blik werd misleid door het deinen van de golfslag waardoor het werd gedragen zodat hij tenslotte niet kon zeggen of het bewoog of stilstond. Nu had het hem gezien. Hoewel zijn geest geheel vervuld was van afschuw en angst voor de aanraking van de schaduw, voor de kille zwarte pijn die alle leven uit hem wegtrok, bleef hij haar roerloos afwachten. Toen ineens sprak hij met luide stem en liet de toverwind stijf en straf blazen in het witte zeil, en de boot sprong over de grauwe golven recht op het ding af dat daar dreigend in de wind hing. In doodse stilte keerde de schaduw zich wankelend om en sloeg op de vlucht. Windopwaarts vluchtte zij naar het noorden en windopwaarts volgde haar Geds boot, schaduwvlucht

tegen toverkracht en tegen beide het geweld van regen en storm. Luid schreeuwde de jonge man tot zijn boot, tot het zeil, de wind en de golven voor hem uit, zoals een jager zijn honden aanhitst als hij de wolf ziet vluchten over de vlakte. En hij deed in het van spreuken geweven zeil een wind opsteken die ieder ander zeil aan flarden gereten zou hebben, maar die zijn boot als zeeschuim over het water blies, en hem steeds dichter bracht bij het ding dat voor hem wegvluchtte.

Nu boog de schaduw af in een halve cirkel en ineens leek zij vager en vluchtiger, minder een mens en meer een rookflard die door de wind werd voortgedreven; zij ging nu in tegengestelde richting met de storm in de rug als vluchtte zij naar Gont. Met hand en spreuk wendde ook Ged zijn boot en bij die snelle zwenking sprong zij omhoog uit het golvende water als een dolfijn. Met grotere snelheid dan tevoren volgde hij de schaduw, maar toch zagen zijn ogen haar steeds minder scherp. Sneeuwen hagel mengden zich met de regen en zweepte hem over de rugen tegen zijn linker wang; hij kon niet meer dan een honderd meter voor zich uit zien. De storm nam in hevigheid toe en kort daarop verloor hij de schaduw uit het gezicht. Maar toch was Ged zeker van zijn koers en volgde hij haar spoor als joeg hij een dier achterna over een besneeuwde vlakte en niet een schim over de golven van de zee. Hoewel de wind hem nu in de rug blies, liet hij de toverwind zingen in het zeil; de geronde boeg sloeg tegen de golven en het zeeschuim spatte in vlokken omhoog. Lange tijd bleven gejaagde en jager op hun schimmige, snelle koers en snel ook ging de dag over in duisternis.' Ged wist dat hij met de grote vaart van de afgelopen uren zich nu ergens ten zuiden van Gont moest bevinden, op weg naar Spevy of Torheven, of wellicht langs deze eilanden naar de open Ruimen. Hij wist het niet zeker, maar het kon hem niets schelen. Hij was de jager, de achtervolger, en de angst vluchtte voor hem uit. Ineens ving hij een korte glimp op van de schaduw, slechts geringe afstand van hem verwijderd. De wereldwind was in kracht afgenomen en de bijtende hagel van de storm had plaats gemaakt voor een kille, rafelige en steeds dikker wordende nevel. Door deze nevel heen zag hij vaag de schaduw voortvluchten, iets rechts van zijn eigen koers. Hij sprak tot wind en zeil, wendde de helmstok en zette de achtervolging voort, maar ook nu weer een blinde achtervolging. De mist werd snel dikker, warrelde en rafelde als de toverwind haar aangreep, en omsloot het schip aan alle zijden met een gladde, bleke wade die licht en zicht verstikte. Juist toen Ged het eerste woord sprak van een lichtingspreuk, zag hij de schaduw opnieuw, nog steeds aan zijn rechterhand, maar nu vlakbij en slechts langzaam vooruitkomend. Mistflarden dreven door haar schimmige, gezichtsloze kop, maarzij had de omtrekken van een mens, alleen misvormd en

steeds veranderend als de schaduw van een mens. Weer wendde Ged zijn boot en hij dacht dat zijn vijand zich nu had vastgelopen. Op dat ogenblik verdween deze en het was zijn boot die vastliep en neergesmakt werd op de lage rotsen die de mist voor zijn ogen had verborgen. Hij werd bijna overboord geslingerd, maar wist zich voordat de volgende breker over de boot sloeg, vast te grijpen aan de mast. De grote golf hief de kleine boot hoog op uit het water en smeet haar neer op een rots zoals een man een schildpad neersmijt om het schild te verbrijzelen. De staf die Ogion gesneden had, was stoer en sterk; hij brak niet, maar reed fier op de golven als een stuk drijf hout. Ged hield zich eraan vast en werd door de brekers weggespoeld van de rotsen; hij kwam weer in diep water en tot de volgende golf was er geen gevaar op de rotsen te worden geslingerd. Het zoute water verblindde en verstikte hem; hij probeerde het hoofd boven water te houden en vocht tegen de enorme zuigkracht van de zee. Terwijl hij zwemmend aan de volgende breker poogde te ontkomen ving hij een paar maal een glimp op van een klein strandje even opzij van de rotsen. Met al zijn kracht en met hulp van de tovermacht van de staf worstelde hij zich een weg naar dat strand. Hij kwam er niet dichter bij. Het op en neer gaan van de deining wierp hem als een vod heen en weer, en de koude van de diepe zee trok de warmte snel weg uit zijn lichaam en ontnam hem zijn kracht zodat hij zijn armen tenslotte niet meer kon bewegen. Hij zag geen rotsen en ook geen strand meer, en wist niet in welke richting hij ging. Om hem, onder en over hem was alleen het wilde water dat hem verblindde, verstikte en verdronk. Een golf rees op in de rafelige mist, nam hem mee, wentelde hem een paar maal rond en smeet hem als een stuk drijfhout neer op het zand.

Daar bleef hij liggen. Nog steeds hield hij de staf van taxushout met beide handen omklemd. Kleinere golven rukten aan hem en probeerden hem van het zand met zich mee terug de zee in te sleuren; boven zijn hoofd week de mist uiteen en sloot zich weer en na enige tijd viel er regen en ijzel op hem neer. Na lange tijd bewoog hij zich. Hij richtte zich op handen en knieën op en begon langzaam het strand op te kruipen, weg van de rand van het water. Het was nu stikdonkere nacht, maar hij sprak fluisterend tot de staf en aan een der einden verscheen een kleine vlam van weerlicht. Dit wees hem de weg en zo worstelde hij zich meter voor meter omhoog naar de duinen. Hij was zo uitgeput, geradbraakt en verkleumd dat dit kruipen door het natte zand en in het duister van de gierende storm de zwaarste tocht was uit heel zijn leven. Een- of tweemaal meende hij het gebulder van zee en storm te horen wegsterven, leek het kleffe zand onder zijn handen in stof te zijn veranderd en voelde hij de onbewogen blik van vreemde sterren in zijn rug; maar hij hief het hoofd niet op en kroop verder, en na enige tijd hoorde hij het hijgen van zijn eigen adem en voelde hij

hoe een gure wind de regen in zijn gezicht striemde. De beweging bracht eindelijk weer een beetje warmte in zijn lichaam terug en toen hij verder kruipend de duinen had bereikt waar de vlagen van regen en wind minder hevig waren, slaagde hij erin overeind te komen. Hij sprak tot de staf en deed het weerlicht feller worden, want het was pikdonker; dan ging hij leunend op zijn staf een halve mijl landinwaarts, strompelende van tijd tot tijd stilhoudend. Op de helling van een duin hoorde hij weer het geluid van de zee, maar nu niet achter zich maar voor zich uit; de duinen helden weer omlaag naar een andere kust. Het was geen eiland waarop hij terecht was gekomen, maar slechts een rif, een streepje zand midden in de oceaan. Hij was te uitgeput om te wanhopen, maar hij snikte en bleef lange tijd verdwaasd staan, leunend op zijn staf. Nog steeds versuft ging hij dan naar links zodat hij eindelijk de wind in de rug kreeg, en strompelde het hoge duin omlaag, op zoek naar een kuil in het berijpte, geknakte helmgras waar hij wat beschutting kon vinden. Toen hij de staf omhooghield om te zien wat er voor hem lag, zag hij aan het verre einde van de lichtkring die het weerlicht verspreidde, een vaag schijnsel, een van regen glimmende houten muur.

Het was een hut of schuur, klein en gammel als had een kind haar gebouwd. Ged klopte met zijn staf op de lage deur. Er werd niet opengedaan. Hij stootte hem open en ging naar binnen waartoe hij zich bijna dubbel moest vouwen. Ook binnenin de hut kon hij niet rechtopstaan. In de vuurplaats lag houtskool rood te glimmeren en bij dit zwakke schijnsel zag Ged een man met lang wit haar die angstig weggedoken zat tegen de verste muur, en een andere gestalte — man of vrouw kon hij niet zien — die hem aangluurde vanonder een hoop vodden of dierehuiden op de vloer.

‘Ik zal je geen kwaad doen,’ fluisterde Ged. Zij zeiden niets. Hij keek van de een naar de ander; hun ogen stonden star van angst. Toen hij zijn staf neerlegde, kroop de gestalte onder de hoop vodden zachtjes jankend nog dieper weg. Ged legde zijn mantel af die loodzwaar was van water en ijs, deed ook de rest van zijn kleren uit en hurkte neer bij het vuur. ‘Geef me iets wat ik om kan slaan,’ zei hij. Hij was schor en kon klappertandend en huiverend over zijn hele lichaam nauwelijks een woord uitbrengen. Als zij hem al verstonden, gaf toch geen van de beide oudjes antwoord. Hij greep in de vodden en trok er een van de stapel; jaren geleden moest het een geitevel geweest zijn, waarvan nu alleen nog rafels en zwarte vettigheid over waren. De gestalte onder de stapel, kreunde van angst, maar Ged trok zich er niets van aan. Hij wreef zijn lichaam droog en fluisterde toen: ‘Hebben jullie hout? Stook het vuur dan wat op, vadertje. Ik heb jullie hulp nodig en zal jullie geen kwaad doen.’ De oude man verroerde zich niet en bleef hem verstijfd van angst aan staren.

‘Kun je me verstaan? Spreek je soms geen Hardisch?’ Ged zweeg even en vroeg toen: ‘Kargad?’

Bij dit woord knikte de oude man abrupt eenmaal, als een trieste afgeleefde marionet. Het was echter het enige woord uit de Kargische taal dat Ged kende, en dit maakte dus meteen een einde aan hun gesprek. Bij een van de muren ontdekte hij een stapel hout; hij stookte eigenhandig het vuur op en vroeg dan met gebaren om water, want hij had het binnengekregen zeewater uitgebraakt en verging nu van de dorst. De oude man wees onderdanig op een grote schelp die water bleek te bevatten, en schoof een tweede schelp naar het vuur waar stukken gerookte vis in lagen. Met gekruiste benen vlakbij het vuur zittend at en dronk Ged wat, en toen kracht en gevoel weer in hem begonnen terug te keren, vroeg hij zich af waar hij zich bevond. Zelfs op de toverwind kon hij niet recht naar de Landen van Kargad zijn gevaren . Dit eilandje moest ergens buiten in de Ruimen liggen, ten oosten van Gont, maar nog westelijk van Karego-At. Het was vreemd dat er op zo een kleine en afgelegen plek — niet meer dan een zandbank — nog mensen woonden; misschien waren zij schipbreukelingen. Hij was echter te vermoeid om zich er nu het hoofd over te breken.

Hij bleef zijn mantel voortdurend naar het vuur keren. Het zilvergrijze pellawibont droogde snel en zo gauw de wollen voering warm geworden was, zij het nog niet droog, wikkelde hij zich erin en strekte zich uit naast het vuur. ‘Ga maar slapen, goede lieden,’ zei hij tot zijn zwijgzame huisgenoten; hij legde het hoofd op de zanderige vloer en sliep in.

Drie nachten bleef hij op het naamloze eiland. Toen hij de eerste morgen ontwaakte deden al zijn spieren hem pijn en voelde hij zich koortsig en misselijk. Heel die dag en nacht lag hij als een stuk drijfhout naast het vuur. De tweede ochtend waren zijn spieren nog stijf en pijnlijk, maar hij voelde zich beter. Hij deed zijn kleren weer aan waar het zout nog op vastklitte, want er was niet genoeg water om ze te wassen; hij ging naar buiten de grauwe winderige morgen in en keek uit over deze plek waar de schaduw hem naar toe gelokt had.

Het was een zandbank van op zijn hoogst een mijl breed en een weinig meer dan dat lang, aan alle zijden omringd met riffen en rotsen. Er groeiden geen bomen of struiken en geen andere plant dan het helmgras. De hut stond in een dal tussen de duinen en de oude man en vrouw leefden er moederziel alleen in de trieste verlatenheid van de lege zee. De hut was gebouwd, of liever gestapeld, van aangespoelde planken en takken. Het waterwas afkomstig uit een kleine brakke bron naast de hut; hun voedsel bestond uit zeewier en verse of gerookte vis en schaaldieren. De rafelige huiden in de hut, de kleine voorraad benen naalden en angels, en de pezen voor vislijnen

en vuurboog, waren niet van geiten afkomstig, zoals Ged aanvankelijk had gedacht, maar van zeerobben. En inderdaad was dit een plek waar zeerobben in de zomer hun jongen grootbrengen, maar behalve hen komt er dan ook niemand anders. De oudjes waren bang voor Ged, niet omdat zij meenden dat hij een geest was en evenmin omdat hij een tovenaar was, maar alleen omdat hij een mens was. Zij waren vergeten dat er nog andere mensen dan zij op de wereld waren. De doffe vrees van de oude man werd nooit minder. Als hij meende dat Ged dicht genoeg in zijn buurt kwam om hem te kunnen aanraken, hobbelde hij weg en gluurde dreigend achterom vanonder zijn smerige witte haar. De oude vrouw had zich eerst, als Ged zich maar even verroerde, jankend onder haar stapel vodden verborgen, maar toen hij koortsig en verdoofd in de donkere hut lag, zag hij hoe ze hem op haar hurken zat aan te staren met een vreemde, verdwaasde blik vol medelijden en verlangen en na een tijdje had zij hem wat water gebracht om te drinken. Toen hij rechtop ging zitten om de schelp van haar aan te nemen, liet zij hem van angst uit de handen vallen zodat het water eruit stroomde; toen begon ze te huilen en veegde haar ogen af met haar lange wit-grijze haar.

Nu zat zij hem gade te slaan terwijl hij op het strand aan het werk was en uit drijfhout en aangespoelde planken van zijn boot met behulp van bindspreuken en de primitieve dissel van de oude man een nieuwe boot bouwde. Het was geen herstellen of bootbouwen wat hij deed, want er was niet genoeg hout en hij kon het ontbrekende alleen met toverkunst aanvullen. Toch keek de oude vrouw niet zozeer naar zijn wonderlijke manier van werken, als wel naar hemzelf, en opnieuw lag er een verlangende blik in haar ogen. Na een tijdje ging zij weg en keerde terug met een geschenk: een handvol mosselen die ze op de rotsen gevonden had. Ged at ze op zoals hij ze van haar kreeg, rauw en nog nat van het zeewater, en bedankte haar. Hierdoor blijkbaar bemoedigd ging zij naar de hut en kwam opnieuw met iets in haar handen terug, een bundeltje dat in een oude lap was gewikkeld. Hem voortdurend schuw aankijkend vouwde ze het open en hield het hem voor.

Het waren de kleren van een klein kind, brokaatzijde bestikt met parels, maar vlekkerig van zeezout en gelig van jaren. Op het lijfje vormden de parels een teken dat Ged kende: de dubbele pijl van de Broedergoden van Kargad met erboven een koningskroon.

De oude vrouw met haar rimpels en haar smerige, vodderige kleding van zeehondevel wees op het zijden lijfje en toen glimlachend op zichzelf: een vage, verwezen glimlach als van een baby. Ergens in de zoom van het kleed was een verborgen zakje genaaid en zij nam er een klein voorwerp uit dat zij Ged toereikte. Het was een stukje donker metaal, misschien een gebroken kleinood, de helft van een

ring. Ged keek ernaar, maar zij gebaarde dat hij het hebben mocht en was niet eerder tevreden dan toen hij het aannam; toen knikte zij en glimlachte opnieuw: het was een geschenk van haar. Het kleed echter wikkelde zij weer zorgvuldig in de vettige vodden en zij schuifelde terug naar de hut om het weg te bergen. Met evenveel zorg stopte Ged de gebroken ring in de zak van zijn tuniek, want zijn hart was vol medelijden. Hij kreeg nu het vermoeden dat deze twee kinderen waren uit een der vorstenhuizen van Kargad en dat een tiran of overweldiger hen uit vrees om koninklijk bloed te vergieten verbannen had en voor leven of dood had achtergelaten op een afgelegen eiland, ver van Karego-At. Een van hen was een jongen van misschien een jaar of tien geweest en de ander een mollige baby, een prinsesje gekleed in zijde en parels. Zij waren in leven gebleven en hadden veertig, vijftig jaar in volstrekte eenzaamheid geleefd op deze rots in de oceaan, prins en prinses van Verlatenheid.

Hoe terecht zijn vermoeden was, ontdekte hij pas jaren later toen de queeste naar de Ring van Erreth-Akbe hem naar de Landen van Kargad voerde en naar de Tomben van Atuan. Zijn derde nacht op het eiland zag het licht van een kalme, bleke zonsopgang. Het was de dag van Zonnewende, de kortste dag van het jaar. Zijn kleine boot van hout en magie, spanten en spreuken, was gereed. Hij had de oudjes proberen duidelijk te maken dat hij hen mee kon nemen waarheen zij maar wilden, naar Gont, Spevy of de Torikelen; als zij erom gevraagd hadden, zou hij hen zelfs op een eenzame kust van Karego-At hebben achtergelaten, ook al was het voor schepen uit de Archipel niet aan te raden zich in de Kargse wateren te wagen. Maar zij wilden hun barre eiland niet verlaten. De oude vrouw scheen niet te begrijpen wat hij met zijn gebaren en woorden bedoelde; de oude man begreep het en weigerde. Wat hij zich nog herinnerde van andere landen en andere mensen, was de angstdroom van een kind met bloed, reuzen en geschreeuw. Ged zag het in zijn ogen toen hij ‘nee’ gebaarde, ‘nee, nee.’ En zo vulde Ged die morgen een zak van zeehondevel met water uit de bron en omdat hij de oudjes op geen andere wijze kon danken voor hun vuur en voedsel, en hij de oude vrouw geen passend geschenk kon geven, deed hij het enige wat hij doen kon en legde een tover op die zilte, onberekenbare bron. Het water welde nu klaar en fris op uit het zand als een bergbron op de hellingen van Gont en stroomt er ook heden nog. Vandaar dat die bank van duinen en rotsen thans op de kaart staat en een naam heeft: de zeelui noemen haar Broneiland. Maar de hut staat er niet meer en de stormen van vele winters hebben er geen sporen achtergelaten van de twee die er hun levens leefden en in eenzaamheid stierven.

Toen Ged op de zuidpunt van het eiland zijn boot van het strand in zee schoof, hielden zij zich in de hut verborgen, alsof zij bang

waren toe te kijken. Hij liet de wereld wind die strak uit het noorden blies, het uit spreuken geweven zeil vullen en voer in snelle vaart weg over de zee.

Eigenlijk was het maar vreemd gesteld met deze zee-queeste van Ged: hij was er zich immers zeer wel van bewust dat hij een jager was die het ding waar hij achteraanjoeg, niet kende en evenmin de streek van Aardzee waar hij het zoeken moest. Net als het ding, toen het achter hem had aangejaagd, moest nu ook hij afgaan op gissingen, vermoedens en toeval. Beiden hadden zij geen vat op het wezen van de ander. Ged werd door de ongrijpbaarheid van de schaduw evenzeer in de war gebracht als de schaduw door het daglicht en grijpbare zaken. Slechts één ding wist Ged zeker: hij was nu jager en niet langer gejaagde. Toen de schaduw hem op de rotsen gelokt had, was hij al de tijd dat hij halfdood op de kust gelegen had en in het duister van de storm door de duinen had gedwaald, een gemakkelijke prooi voor haar geweest; maar zij had die kans niet waargenomen. Zij had hem in de val gelokt en was er terstond weer vandoor gegaan, omdat zij hem daar niet durfde te trotseren. Hij besefte dat Ogion het dus bij het rechte eind had gehad: zolang hij zich tegen haar keerde, kon de schaduw hem zijn macht niet ontnemen. Hij moest zich dus blijven verzetten en haar achtervolgen ook al was haar spoor over deze wijdse zeeën nu koud en al kon hij zijn koers uitsluitend richten op het toeval van de wereldwind die hem zuidwaarts blies, en op het vage vermoeden dat zuid of oost inderdaad de juiste richting voor hem was. Tegen het vallen van de avond zag hij in de verte aan zijn linkerhand vaag de lange kustlijn opdoemen van een groot land, vermoedelijk Karego-At. Hij bevond zich in wateren die ook door dat blanke, barbaarse volk werden bevaren, en keek dus scherp uit naar Kargse kaperschepen en galeien. Terwijl hij door de rossige avondschemer voer, dacht hij aan die morgen in Tien-Elzen, toen hij nog een knaap was, aan de helmboswuivende krijgers, de branden en de mist. En terwijl hij daaraan dacht, rees er plotseling een vage angst in hem op, want hij besefte dat de schaduw hem had misleid met zijn eigen list, dat zij hem op zee omhuld had met de nevels uit zijn eigen verleden en hem blind aan het gevaar had overgeleverd, door bedrog naar zijn dood had gevoerd.

Hij bleef naar het zuidoosten koersen en toen de nacht de oostrand van de wereld bereikte, verdween het land uit het gezicht. Duisternis vulde de dalen der golven, maar over de kammen lag nog de heldere rossige weerschijn van de avondhemel. Met luide stem zong Ged het Winterlied en voor zover hij ze kende, de strofen van de Geste van de Jonge Koning, want deze liederen zijn het die op het feest van Zonnewende worden gezongen. Hij zong met heldere stem, maar het geluid ging verloren in de wijdse stilte van de zee. Toen

kwam spoedig de nacht en met haar de sterren van de winter.

Hij waakte heel die langste nacht van het jaar en keek hoe de sterren aan zijn linkerhand opkwamen, en over zijn hoofd naar rechts bogen waar zij ondergingen in het zwarte water; en al die tijd droeg de lange adem van de winterwind hem voort over een onzichtbare zee. Zo nu en dan viel hij voor korte tijd in slaap waaruit hij dan met een schok ontwaakte. De boot waarin hij zeilde was eigenlijk geen boot, maar een ding dat voor het overgrote deel uit tover en magie, en voor de rest uit losse planken en drijfhout bestond; als hij de voeg- en bindspreuken die ze tezamen hielden, liet verslappen, zouden zij spoedig uiteenvallen en als verspreide wrakstukken op drift gaan over de golven. Ook het zeil was geweven uit woord en lucht en als hij sliep, zou het niet lang bestand blijven tegen de wind, maar spoedig in zijn adem vervliegen. De spreuken van Ged waren krachtig en machtig, maar als datgene wat zij tezamen houden, slechts zwak is, moet hun bindende kracht steeds weer vernieuwd worden en zo waakte Ged heel die nacht door. Als valk of dolfijn zou hij sneller en met minder moeite zijn weg hebben afgelegd, maar Ogion had hem geraden niet van gedaante te veranderen en hij kende de waarde van Ogions raadgevingen. Zo voer hij naar het zuiden, terwijl de sterren boven hem naar het westen bogen, en ging de lange nacht traag voorbij totdat de eerste dag van het nieuwe jaar haar stralen uitzond over de zee.

Spoedig na zonsopgang kreeg hij recht vooruit land in zicht, maar hij vorderde slechts langzaam. Bij het aanbreken van de dag was de wereldwind gaan liggen en hij liet een lichte toverwind in het zeil blazen die hem sneller naar het land zou brengen. Het zien ervan deed echter ook de vrees in hem terugkeren, de beklemmende doodsangst die hem dwong zich om te keren en weg te vluchten. En hij volgde zijn vrees als een jager sporen volgt, de brede, plompe, geklauwde sporen van een beer die zich ieder moment vanuit het struikgewas op hem kan storten. Hij was nu immers vlakbij, dat wist hij zeker. Het land dat daar boven de zee opdoemde, zag er vreemd uit. Wat uit de verte een vlakke bergwand had geleken, deelde zich, naarmate hij dichterbij kwam, op in verschillende steil omhoog rijzende klippen, afzonderlijke eilanden misschien die dóór smalle kreken werden gescheiden. In de Toren van de Magister der Namen had Ged vele kaarten en atlassen bestudeerd, maar die betroffen meestal de Archipel en de binnenzeeën; hij bevond zich nu in het Oostruim en hij had geen idee welk eiland het zijn kon. Hij dacht er ook niet lang over na, want het was de vrees die daar voor hem lag en er zich voor hem verborgen hield of hem opwachtte in de kloven en wouden van het eiland waar hij nu recht op aankoerste.

Dreigend torenden de donker beboste klippen uit boven zijn boot,

en de golven die tegen de rotsen aan hun voet uiteenspatten, deden een regen van druppels neerkomen op het zeil. De toverwind droeg hem tussen twee grote uitlopers een kreek binnen, een engte die voor hem uit diep landinwaarts sneed en niet breder was dan de lengte van twee galeien. De zee zag zich gekluisterd en knaagde rusteloos aan de steil oprijzende kust. Er was geen strand want de rotsen helden loodrecht omlaag het water in en beschaduwden het met de kille, donkere weerspiegeling van hun hoogten. Er stond geen wind en er heerste diepe stilte.

Door list had de schaduw hem naar de moeren van Osskil gevoerd en door list had zij hem in de mist op de rotsen schipbreuk laten lijden, was dit nu soms een derde list? Was hij het die haar hierheen had gejaagd of had zij hem hier in een val gelokt? Hij wist het niet. Het enige dat hij voelde, was een dodelijke angst en de zekerheid dat hij verder moest gaan en doen moest wat hij van plan was te doen: het kwaad in zijn schuilhoek opzoeken en zijn vrees achtervolgen tot haar oorsprong. Hij voer behoedzaam verder, keek met spiedende ogen naar voren en naar achteren, omhoog en omlaag langs de rotswanden aan weerskanten. Hij had het zonlicht van de nieuwe dag op de open zee achtergelaten; hier was alles donker. Als hij achteromkeek, leek de opening tussen de klippen een verre, stralende poort. Naarmate hij dichter bij de berg kwam waarvan zij de uitlopers waren, torenden de rotsen hoger, alsmaar hoger boven hem uit en werd de kreek steeds nauwer. Hij tuurde gespannen vooruit de donkere kloof in en zocht links en rechts de machtige, van grotten en groeven pokdalige hellingen af waaraan zich bomen vastklemden, hun wortels half in de lucht. Niets verroerde zich. Hij bereikte nu het eind van de inham, waar de zee versmald was tot de breedte van een kleine kreek en haar laatste golven zwakjes tegen de hoge, kale en gerimpelde rotswand klotsten. Neergestorte rotsblokken, wegrottende boomstompen en grillige wortels lieten slechts een smalle weg vrij voor zijn boot. Een val: een donkere val onder de wortels van de zwijgende berg waarin hij gevangen zat. Voor hem en boven hem verroerde zich niets. Overal heerste doodse stilte. Hij kon niet verder gaan. Hij keerde zijn boot, voorzichtig met spreuk en stuurriem opdat zij niet lek geslagen zou worden tegen de onder water verborgen rotsen of verstrikt zou raken in de overhangende wortels en takken. Toen haar boeg weer naar zee wees en hij op het punt stond de toverwind te doen opsteken om langs dezelfde weg als hij gekomen was weer terug te keren, bevroren plots de woorden van de spreuk op zijn lippen en een ijzige koude doorvoer zijn hart. Hij keek over zijn schouder. Achter hem in de boot stond de schaduw. Als hij één moment verloren had laten gaan, was hij verloren geweest; maar hij was klaar en schoot toe om het ding dat wankelend en trillend binnen bereik van zijn armen stond, vast te

grijpen en vast te houden. Magie was hem nu van geen enkel nut, alleen zijn eigen vlees; het was zijn eigen leven tegen het niet-leven. Hij sprak geen woord, maar viel aan en de boot schudde en schokte onder de kracht van zijn uitval. Een hevige pijn schoot door zijn arm naar zijn borst en sneed hem de adem af; een ijzige stilte beving hem en hij zag niets meer. Maar in de handen die de schaduw hadden gegrepen, was niets, duisternis, lucht. Hij struikelde voorwaarts en greep naar de mast om niet te vallen. Toen kwam ook het licht in een flits weer terug in zijn ogen en hij zag hoe de schaduw voor hem terugdeinsde en ineenschrompelde, dan groter werd en een ogenblik dreigend boven hem en het zeil bleef hangen. Toen week zij terug als een zwarte rookpluim in de wind en vluchtte vormeloos naar het water en naar de stralende poort tussen de klippen. Ged zonk op de knieën. Weer schokte de kleine, van spreuken bijeengehouden boot, maar zij wiegde zichzelf tot rust en bleef drijven op de kabbelende golven. Hij kromp in elkaar, verdoofd en zonder te denken, en vocht om adem te krijgen; tenslotte werd hij door het koude water dat onder zijn handen opwelde, gewaarschuwd dat hij aandacht moest schenken aan zijn boot, want dat de spreuken waaruit zij gevoegd was, zwakker werden. Hij stond op, zich vasthoudend aan zijn staf die hij als mast in zijn boot had gezet, en herweefde de bindspreuk zo goed hij kon. Hij was verkleumd en moe; zijn handen en armen deden hem hevig pijn en alle kracht was uit hem weggevloeid. Het liefst zou hij daar zijn gaan liggen op die donkere plek waar de zee en de berg elkaar ontmoetten, om te slapen, te slapen bij het rusteloos ritme der golven.

Hij kon niet zeggen of deze vermoeidheid te wijten was aan een bezwering die de schaduw bij haar vlucht over hem gelegd had, of aan de snijdende kilte van haar aanraking; misschien was het ook alleen maar honger, gebrek aan slaap, of uitputting. Hij vocht ertegen en dwong zich een lichte toverwind te doen opsteken in het zeil en de donkere weg naar de zee op te varen waarlangs de schaduw was weggevlucht.

Alle angst was uit hem weggevloeid. Alle vreugde was uit hem weggevloeid. De jacht was nu ten einde; hij was noch jager, noch gejaagde. Zij hadden elkaar voor de derde maal ontmoet en aangeraakt: hij had zich uit eigen wil tegen de schaduw gekeerd en haar proberen vast te grijpen met zijn levende handen. Haar vast te houden was hem niet gelukt, maar hij had een band tussen hen beide gesmeed, een onverbreekbare keten. Hij hoefde de schaduw niet meer achterna te jagen en haar spoor te volgen en zij zou in haar vlucht geen redding vinden. Geen van beiden konden zij ontsnappen. Zij zouden elkaar ontmoeten, als zij tijd en plaats voor hun laatste ontmoeting hadden bereikt. Maar zolang die tijd niet gekomen was en die plaats nog niet bereikt, zou Ged bij dag en bij nacht, op zee en op

het land, nooit en nergens rust en vrede vinden. Hij besefte, en het was een bitter besef, dat het nooit zijn taak geweest was om ongedaan te maken wat hij gedaan had, maar om te voltooien wat hij had begonnen. Tussen de donkere klippen door zeilde hij naar buiten waar een wijdse, wolkenloze morgenhemel de zee overspande en een frisse noordenwind het zeil deed bollen. Hij dronk het water op dat nog in de zak van zeehondevel was overgebleven, en voer rond de westelijke kaap van het eiland tot hij in een brede zeestraat kwam die het scheidde van een tweede, meer naar het westen gelegen eiland. Hij zag nu waar hij zich bevond, want hij herkende de plaats van de zeekaarten van het Oostruim. Het waren De Handen, twee eenzame eilanden die hun bergen als vingers naar het noorden in de richting van Kargad uitstrekten. Hij zeilde ertussendoor en toen de namiddaghemel verduisterd werd door uit het noorden aanrukkende stormwolken, ging hij op de zuidkust van het westelijke eiland aan land. Een bergstroom stortte er zich halsoverkop uit in de zee en hij had er niet ver van de kust een dorpje zien liggen. Hij bekommerde zich weinig om het welkom dat hem bereid zou worden, als hem maar water werd gegund, een warm plekje bij het vuur en slaap. De dorpelingen waren eenvoudige, schuwe lieden die ontzag voelden voor de staf van een wijze en wantrouwen tegen een vreemd gezicht, maar gastvrijheid betoonden aan iedereen die vlak voor een storm en geheel alleen over zee bij hen aankwam. Zij gaven hem spijs en drank in overvloed en bewezen hem de weldaad van een vuur en van menselijke stemmen die zijn eigen Hardische taal spraken; en hun laatste en meest welkome giften waren het hete water waarmee hij de kou en het zout van de zee van zich af kon wassen, en het bed waar hij kon slapen.

Iffing

Ged bleef drie dagen in het dorpje op Westerhand. Hij kwam er bij van zijn vermoeienissen en maakte een boot zeilree; ditmaal echter was zij niet van woorden en wrakhout, maar van stevige planken, wel gevoegd en gebreeuwd, met een stoere mast en een eigen zeil zodat het zeilen hem minder inspanning zou kosten en hij kon gaan slapen wanneer hij wilde. Zoals de meeste boten in het Noorden en in de Ruimen was zij overnaads en bestand tegen hoge zeeën omdat de planken over elkaar waren vastgeklampt; het was in al haar delen een kloeke en goedgebouwde boot. Ter versteviging doorweefde hij het hout met toverspreuken, want hij voorzag er een verre tocht mee te moeten maken. Zij was gebouwd om twee of drie mannen te dragen en haar eigenaar beweerde dat hij en zijn broers hoge zeeën en vuil weer met haar getrotseerd hadden en dat zij zich er steeds kloekmoedig doorheen had geslagen.

In tegenstelling tot de sluwe visser uit Gont zou deze oude man zijn boot uit ontzag en bewondering voor Geds toverkunst aan hem ten geschenke gegeven hebben. Maar Ged betaalde hem met toverkracht en heelde zijn ogen van de grauwe staar waardoor hij spoedig blind zou zijn geworden. In zijn vreugde zei de oude man tot Ged: ‘Wij hebben de boot Strandloper genoemd, maar gij moet haar de naam Uitkijk geven en ogen schilderen aan weerszijden van haar boeg; dan zal in dat blinde hout mijn dank voor u uitkijken en u behoeden voor rotsen en riffen. Want ik was vergeten hoeveel licht er in de wereld is en gij hebt het mij teruggegeven.’

Toen zijn macht door het verblijf in dat dorpje aan de voet van de steile wouden van Westerhand weer langzaam in hem terugkeerde, verrichtte Ged ook nog andere toverdaden. Het waren lieden zoals hij ze als knaap had gekend in de Noordervallei op Gont, ja zelfs armer dan dezen. Bij hen voelde hij zich thuis zoals hij zich dat aan de hoven der rijken nooit zou voelen, en hij kende hun bittere noden ook zonder dat zij hem die vertelden. Dus legde hij tovers van schut en heling over zieke en gebrekkige kinderen en spreuken van vruchtbaarheid over hun schriele kudden van schapen en geiten; hij grifte de rune Simn in spinrokkens en weefgetouwen, in roeiriemen en in de bronzen en stenen werktuigen die zij hem brachten, zodat deze hun werk goed zouden verrichten; en op de daken der hutten schreef hij de rune Pirr die huis en bewoners beschermt tegen brand, wind en waanzin. Toen zijn boot Uitkijk zeilree was en wel voorzien van water en gedroogde vis, bleef hij nog één dag in het dorp en leerde een jonge zanger de Geste van Morred en de Zang van Havnor. Slechts zelden kwam er een schip uit de Archipel naar de Handen en liederen

die al honderd jaren geleden gedicht waren, klonken voor deze dorpelingen nog nieuw. Zij waren verzot op heldensagen en als Ged niet was gehouden aan de queeste die hem was opgelegd, zou hij gaarne nog een week of een maand gebleven zijn en hen alles hebben voorgezongen wat hij kende, zodat ook op dit eiland de grote zangen bekend zouden worden. Maar hij was gebonden en de volgende morgen hees hij het zeil en voer over de wijdse zeeën van het Oostruim recht naar het zuiden. Want zuidwaarts was de schaduw gevlucht, dat wist hij ook zonder een vindspreuk te winden; hij wist het met grote zekerheid alsof er een fijne dunne draad tussen hen beide gespannen was en hen tezamenhield ondanks de mijlen, zeeën en landen waardoor zij gescheiden waren. Zo ging hij zonder haast en hoop de weg waarvan hij zeker wist dat hij hem gaan moest, en de wind van de winter droeg hem naar het zuiden.

Een volle dag en nacht zeilde hij voort over de verlaten zee en op de tweede dag ging hij aan land op een klein eiland dat door zijn bewoners Veming werd genoemd. De mensen in de kleine haven keken hem wantrouwend aan en al spoedig kwam hun tovenaar haastig aangelopen. Hij wierp Ged een korte blik toe, maakte dan een buiging en zei op hoogdravende en tegelijk onderdanige toon: ‘Heer Wijze, neem geen aanstoot aan mijn vrijmoedigheid en doe ons de eer aan alles van ons aan te nemen waaraan gij voor uw tocht behoefte hebt: voedsel, drank, zeiltuig, touwwerk; mijn dochter is al op weg naar uw boot met een koppel hennen, vers van het spit — ik meen u evenwel te moeten aanraden uw reis voort te zetten zo spoedig u dit mocht schikken. De mensen hier zijn enigermate verontrust want twee dagen geleden zag men een menselijke gestalte te voet van noord naar zuid over ons nederig eiland trekken, maar er was geen boot te zien aan boord waarvan hij hier moest zijn geland, en evenmin een boot waarmee hij ons weer heeft verlaten; het leek alsof hij geen schaduw wierp en die hem zagen beweren dat hij met u enige gelijkenis vertoonde.’ Daarop boog ook Ged het hoofd, draaide zich om en ging terug naar de landingsplaats van Veming vanwaar hij uitzeilde zonder nog om te zien. Het had geen zin de eilanders angst aan te jagen of zich hun tovenaar tot vijand te maken. Hij deed er beter aan de nacht maar weer op zee door te brengen en na te denken over het nieuws dat de tovenaar hem verteld had en dat hem reden gaf tot bange zorg.

De dag ging ten einde, en de donkere uren van de nacht verstreken onder het gefluister van een kille regen over de zee en gingen over in een grauwe dageraad. Nog steeds voer Uitkijk voort op de lichte noordenwind, die kort na het middaguur de regen en de nevels wegblies zodat van tijd tot tijd de zon doorbrak. Later op die dag ontwaarde Ged dwarsscheeps de lage blauwende heuvels van een groot eiland waarover het winterse zonlicht een zweverig schijnsel

wierp. Over de met leien gedekte daken van stadjes tussen die heuvels dreef de blauwe rook van haardvuren en dit was in de eindeloze eentonigheid van de zee een welkome aanblik.

Ged volgde een vissersvloot naar hun haven en liep in de gouden winteravond door de straten van de stad tot hij een herberg vond die De Harrekki heette en hem lichaam en ziel verwarmde met haardvuur, bier en geroosterd schapevlees. Aan de tafels in de herberg zaten nog enkele andere reizigers, kooplieden uit het Oostruim, maar de meeste bezoekers kwamen uit de stad en laafden er zich aan bier, nieuwtjes en gesprekken. Het waren geen eenvoudige, schuchtere lieden als de vissers van de Handen, maar echte stedelingen, gewiekst en bezadigd. Zij hadden echt wel door dat Ged een wijze was, maar lieten er niets van merken. Alleen de herbergier liet zich tijdens het gesprek — en dat werd grotendeels door hem gevoerd — ontvallen dat deze goed stad Ismaay samen met andere steden van het eiland in het gelukkige en niet hoog genoeg te schatten bezit was van een volleerde wijze die was opgeleid aan de school van Roke en zijn staf van de Archimagus zelf had ontvangen; hij was op dit moment niet in de stad, maar verbleef meestal in Ismaay zelf waar zich zijn ouderlijk huis bevond en dat dus aan een tweede beoefenaar van de Hoge Kunst geen behoefte had. ‘Ze zeggen niet voor niets: Waar twee wijzen hun staven zwaaien, moet het wel op klappen uitdraaien. Nietwaar, Heer?’ zei hij met lachende pretoogjes. Ged werd dus aan zijn verstand gebracht dat hij, een dolende wijze die door toverij in zijn onderhoud moest voorzien, hier niet welkom was. Op Veming had hij een botte afwijzing geïncasseerd en in Ismaay een beleefde, zodat hij zich afvroeg wat er nu waar was van de verhalen over de gastvrijheid van het Oostruim. Hij was nu op Iffing, het eiland waar zijn vriend Vetch geboren was, maar de mensen schenen er minder vriendelijk dan deze hem verteld had.

En toch zag hij genoeg vriendelijke gezichten in het gezelschap. Maar zij voelden kennelijk datgene aan waarvan hij wist dat het de waarheid was: hij was van hen gescheiden en afgesneden; hij was beladen met een doem en volgde een donker ding. Hij was in deze vuurverlichte gelagkamer een kille windvlaag, een zwarte vogel uit vreemde landen die de storm hierheen had gedragen. Hoe sneller hij verder trok en zijn kwade bestemming met zich mee nam, hoe liever het deze mensen zou zijn. ‘Ik ben op een queeste,’ zei hij tot de herbergier. ‘Ik ben van plan hier maar een of twee nachten te blijven.’ Zijn stem klonk dof. De herbergier wierp een korte blik op de taxusstaf in de hoek, zei voor één keer niets terug, maar vulde Geds kroes met bruin bier tot het schuim over de rand liep.

Ged besloot dat hij alleen die ene nacht in Ismaay zou blijven. Hij was hier niet welkom, noch overal elders. Hij moest de weggaan die

hem was opgelegd. Maar hij had genoeg van de koude, lege zee en van de stilte waarin geen stem zich liet horen. Hij zei tot zichzelf dat hij één dag in Ismaay zou blijven en de volgende dag zou vertrekken. De volgende ochtend sliep hij uit en toen hij ontwaakte viel er een lichte sneeuw. Hij dwaalde doelloos door de lanen en zijstraten van de stad en sloeg de mensen gade bij hun dagelijkse bezigheden. Hij keek naar de kinderen die dik ingepakt in hun bontcapes een sneeuwkasteel belegerden en sneeuwpoppen bouwden; hij hoorde de kletspraat die men elkaar in de open huisdeur over de straat heen toeriep en sloeg de smid gade bij zijn arbeid, terwijl naast de smeltkroes een kleine jongen met een rood en van zweet glimmend gezicht aan de grote blaasbalg stond. Door de ramen die bij het donkeren van de korte dag van binnen door een vage roodgouden schijn werden verlicht, zag hij vrouwen bij het weefgetouw zitten en zich zo nu en dan omdraaien met een woord of een glimlach voor een kind of echtgenoot die daar binnen zat in de warmte van het huis. Ged zag dat alles als een buitenstaander, een uitgestotene; hij voelde zich eenzaam en zijn hart was zwaar, maar hij wilde zich niet bekennen dat hij terneergeslagen was. Toen de avond viel, zwierf hij nog steeds door de straten, ongenegen om naar de herberg terug te keren. Een man en een meisje liepen hem vrolijk pratend voorbij in de richting van het stadsplein en ineens draaide hij zich om want hij had de stem van de man herkend. Hij volgde het tweetal en haalde hen in, kwam hen opzij in de avondschemer die alleen werd bijgelicht door een paar lantarens in de verte. Het meisje deed een pas achteruit, maar de man staarde hem aan en hief toen zijn staf op met beide handen en hield hem tussen hen in als een sluitboom om dreigingen af te weren of kwade machten. Dat was meer dan Ged kon verdragen en er was een lichte beving in zijn stem toen hij zei: ‘Ik had gedacht dat je me wel zou herkennen, Vetch.’ Zelfs toen aarzelde Vetch nog.

‘Ik herken je wel,’ zei hij en liet de staf zakken, greep Geds hand en sloeg een arm om zijn schouders, ‘ik herken je wel. Welkom, mijn vriend, welkom. Vergeef mij deze merkwaardige begroeting, alsof je een geest was die achter ons opdoemde. En dat terwijl ik je komst had verwacht en naar je heb uitgezien.’

‘Jij bent dus de wijze van wie men in Ismaay zo hoog opgeeft? Ik vroeg het me al af.’

‘Inderdaad, ik ben hun wijze. Maar luister, dan zal ik je zeggen waarom ik je niet direct herkende. Misschien heb ik wel te scherp naar je uitgekeken. Drie dagen geleden — was je drie dagen geleden ook niet hier op Iffing?’

‘Ik ben hier gisteren aangekomen.’

‘Drie dagen geleden heb ik je op straat gezien, in Quor een dorp ginds in de heuvels. Dat wil zeggen, heb ik een verschijning van je

gezien, of een nabootsing, of misschien alleen maar iemand die op je lijkt. Bij het verlaten van het dorp liep hij voor me uit en juist toen ik hem zag, sloeg hij een hoek om. Ik riep hem na, maar kreeg geen antwoord, ik ging hem achteraan, maar zag niemand, ook geen sporen, maar de grond was bevroren. Het was een vreemde gebeurtenis en toen ik jou daarnet zo uit de schaduwen naar voren zag komen, dacht ik opnieuw aan een verschijning. Het spijt me, Ged.' Hij had Geds ware naam op zachte toon uitgesproken zodat het meisje dat even verder achter hem stond te wachten, er niets van kon horen. Ook Ged sprak zacht en noemde zijn vriend bij zijn ware naam: 'Het geeft niet, Estarriol. Maar ik ben het zelf en het verheugt me je te zien.'

Misschien had Vetch in zijn stem nog meer gehoord dan alleen blijdschap, want hij trok zijn arm niet weg van Geds schouder en zei, nu in de Ware Spraak: 'Je bent hier gekomen in zorgen en uit de duisternis, Ged, maar toch ben ik verheugd dat je gekomen bent.' Toen vervolgde hij in zijn door het accent van het Oostruim gekleurde Hardisch: 'Kom mee, ga met ons mee naar huis; we gaan naar huis, want het wordt tijd uit het donker naar binnen te gaan. Dit hier is mijn zuster, onze jongste; zo je ziet is ze knapper dan ik, maar lang niet zo slim; Duizendblad heet ze. Duizendblad, dit is Sperwer, de machtigste der wijzen en vriend van mij.'

'Heer Wijze.' Het meisje groette hem vormelijk met een korte buiging en hield haar hand voor haar ogen om hem op de wijze der vrouwen uit het Oostruim haar achting te betuigen. Toen zij haar hand weer wegnam, waren haar ogen helder, schuchter en nieuwsgierig. Zij was misschien veertien jaar, even donker als haar broer, maar slank en sierlijk; rond haar mouw wond zich een draak met vleugels en klauwen die niet groter was dan haar hand.

Gezamenlijk liepen zij de schemerige straat af en onder het voortgaan merkte Ged op: 'Men zegt op Gont dat de vrouwen van Gont moed bezitten, maar ik heb er nog nooit een meisje gezien dat een draak als armband droeg.'

Duizenblad moest erom lachen en antwoordde onbevangen: 'Het is maar een harrekki; zijn er op Gont dan geen harrekki's?' Toen schrok zij van haar eigen overmoed en hield weer de hand voor haar ogen. 'Nee, en evenmin draken. Is dat dier dan geen draak?'

'Een kleintje dat in eikebomen woont en zich voedt met wespen, wormen en vogeleieren; hij wordt nooit groter dan zo. O Heer, mijnbroer heeft me verteld van het dier dat u altijd bij u had, het wilde ding, de otak. Hebt u hem nog?'

'Nee, niet meer.'

Vetch keek hem aan alsof hij iets wilde vragen, maar hij hield zich in en begon er pas veel later over, toen zij getweeën alleen gelaten bij de stenen haard in Vetch' woning zaten. Hoewel hij de

bekwaamste tovenaar van het hele eiland Iffing was, had Vetch zich gevestigd in Ismaay de kleine stad waar hij geboren was en nu met zijn jongste broeder en zijn zuster het ouderlijk huis bewoonde. Zijn vader was een niet onbemiddelde koopman geweest en de woning was ruim met een zoldering uit zware balken, en stond vol met allerlei tekenen van huiselijke welstand als aardewerk, fijne weefsels en bronzen en koperen vaatwerk op fraai bewerkte kasten en kisten. In een hoek van het grootste vertrek stond een harp uit Taonia en in een andere het weefgetouw van Duizendblad waarvan de stoel was ingelegd met ivoor. En zo was dus de ongecompliceerde en bezadigde Vetch zowel een machtig tovenaar geworden als een regelrecht heer des huizes. Er woonden nog een paar oude dienaren die lief en leed met de familie gedeeld hadden, en dan de broer, een opgewekte jonge man, en Duizendblad die de beide vrienden rap en zwijgend het avondmaal bereidde en tijdens de maaltijd naar hun gesprekken luisterde om vervolgens naar haar eigen kamer te glippen. Alles ademde hier vastigheid, vrede en veiligheid; en Ged keek het vuurverlichte vertrek rond en zei: ‘Zo zou een mens moeten kunnen leven,’ en slaakte een diepe zucht. ‘Och, het is maar één manier,’ zei Vetch. ‘Er zijn ook andere. Maar vertel me nu eens, als dat kan, over je reilen en zeilen in de twee jaren sinds we elkaar voor het laatst hebben gesproken. En vertel me ook over de reis die je aan het maken bent, want ik zie best dat je deze keer niet lang bij ons zult blijven.’ Dat deed Ged en toen hij uitgesproken was, dacht Vetch lange tijd diep na en zei toen: ‘Ik ga met je mee, Ged.’

‘Nee.’

‘Toch wel.’

‘Nee, Estarriol. Dit is niet jouw queeste of jouw vloek. Alleen ben ik aan deze kwade tocht begonnen en alleen zal ik haar voleinden. Ik wil niet dat er ook een ander van te lijden heeft en jij wel het minst van allemaal, Estarriol, want jij was het die bij het eerste begin mijn handen van het kwaad hebt pogen te weerhouden.’

‘Trots heeft bij jou altijd al de boventoon gevoerd,’ antwoordde zijn vriend glimlachend, als spraken zij over een zaak die voor geen van beiden van groot belang was. ‘Maar let wel: het is jouw queeste, dat staat buiten kijf, maar als jij faalt, moet er dan niet een ander zijn die de Archipel zal kunnen waarschuwen? Want vanaf dat moment is de schaduw een machtige bedreiging. En als je het ding verslaat, moet er dan niet eveneens een ander zijn die het in de Archipel kan rondvertellen zodat jouw Geste overal bekend en gezongen zal worden? Ik weet dat ik je niet veel zal kunnen helpen, maar toch geloof ik dat ik met je mee moet gaan.’ Na deze pleitrede kon Ged zijn vriend niet meer afwijzen, maar hij zei wel: ‘Ik had hier vandaag niet moeten blijven. Dat wist ik, maar ik bleef toch.’

‘Wijzen ontmoeten elkaar niet bij toeval, jongen,’zei Vetch. ‘En tenslotte heb je zelf gezegd dat ik al bij je was aan het begin van je queeste; het is niet meer dan logisch dat ik je tot het eind ervan vergezel.’ Hij gooide een blok hout op het vuur en gezamenlijk tuurden zij lange tijd in de vlammen.

‘Een is er van wie ik na die avond op de Bult van Roke nooit meer iets gehoord heb, en ik heb op de School ook nooit naar hem durven vragen: Jasper, bedoel ik.’

‘Hij heeft nooit zijn staf gekregen. Hij heeft nog diezelfde zomer Roke verlaten en is naar het eiland O gegaan waar hij aan het vorstelijk hof te O-tokne als tovenaar in dienst is getreden. Meer dan dat weet ik niet van hem.’

Weer zwegen zij, staarden in het vuur en koesterden, gezeten op de brede rand van de vuurplaats met hun voeten bijna tussen de kolen, hun benen en gezichten in zijn warmte, want het was een bitterkoude nacht.

Tenslotte zei Ged met zachte stem: ‘Er is iets waarvoor ik bang ben, Estarriol, en waarvoor ik nog banger ben als jij me, wanneer ik wegga, vergezelt. Ginds op de Handen, in die doodlopende inham keerde ik mij tegen de schaduw; zij was binnen het bereik van mijn handen en ik greep haar vast — poogde haar vast te grijpen. En er was niets waaraan ik houvast had; ik kon haar niet verslaan. Zij sloeg op de vlucht en ik volgde haar. En dat kan weer gebeuren, en ook daarna weer. Ik bezit geen macht over het ding. Wie weet is er aan het einde van deze queeste geen dood en ook geen overwinning, is er niets om te bezingen, geen einde. Wie weet moet ik haar wel heel mijn leven achtervolgen van zee tot zee en van land tot land, in een jacht zonder hoop en zonder einde, een schaduwqueeste.’

‘Laat af,’ zei Vetch en maakte met de linkerhand het gebaar waarmee men onheil waarvan gesproken wordt, poogt af te wenden. Ondanks zijn sombere gedachten moest Ged erom lachen, want het is eerder de ban van een kind dan van een wijze; er was in Vetch nog altijd iets van zijn dorpse onschuld achtergebleven. Toch bezat hij tevens een scherp en helder inzicht dat direct doordrong tot de kern van de zaak. Hij vervolgde nu: ‘Dat is een onzalig en naar ik vurig hoop, onjuist vermoeden. Ik heb het begin gezien en ik weet vrijwel zeker dat ik ook het einde zien zal. Op een of andere wijze zul je zijn aard en wezen achterhalen, zul je te weten komen wat het is, en het kunnen grijpen, binden en vernietigen. Maar de vraag „wat het is” zal moeilijk te beantwoorden zijn... Er is nog iets dat me zorgen baart en wat ik niet begrijp. Naar wat men op Veming gezien heeft en wat ikzelf hier op Iffing zag, heeft de schaduw nu blijkbaar jouw gestalte aangenomen of althans een voorkomen dat veel op je lijkt. Hoe is dat mogelijk en waarom doet zij het en waarom heeft zij het in de

Archipel nooit gedaan?'

'Er is een gezegde: de Ruimen hebben eigen Regels.'

'Ja, een treffend gezegde, dat kan ik je,verzekeren. Ik heb op Roke menige goede spreuk geleerd die hier geen macht heeft of averechts afloopt; en er worden hier anderzijds spreuken geweven waarvan ik op Roke nooit had gehoord. Iedere streek heeft zijn eigen machten en hoe verder je van de Binnenste Streken wegtrekt, hoe meer je naar die machten en hun beheersing slechts kunt gissen. Maar ik geloof niet dat deze verandering in de schaduw alleen daardoor is teweeggebracht.'

'Ik evenmin. Ik neem aan dat toen ik ophield voor haar te vluchten en mij tegen haar keerde, deze ommekeer van mijn wil haar vorm en gestalte heeft gegeven, ook al verhinderde dit tevens dat mijn kracht van mij werd weggenomen. Zij is de echo van al mijn handelingen; zij is mijn schepsel.'

'In Osskil heeft zij je bij de naam genoemd en daarmee alle toverij gekeerd die je tegen haar had willen gebruiken. Waarom heeft zij dat daar op de Handen niet weer gedaan?'

'Ik weet het niet. Misschien ontleent zij de kracht om te spreken alleen maar aan mijn zwakheid. Je zou bijna zeggen dat zij met mijn eigen tong spreekt, want hoe anders kan zij mijn naam kennen? Hoe is zij mijn naam te weten gekomen? Sinds ik van Gont ben weggegaan, heb ik op zee mijnhersens voortdurend hiermee afgepijnigd, en nog steeds zie ik het antwoord niet. Wellicht kan zij in haar eigen vorm of vormeloosheid niet spreken, maar alleen als gebbeth, met een geleende tong. Ik weet het niet.'

'Dan moet je ervoor oppassen haar voor een tweede maal als gebbeth te ontmoeten.'

'Volgens mij,' antwoordde Ged en strekte de handen uit naar de roodgloeiende kolen alsof er een kille windvlaag door hem heen ging, 'volgens mij zal dat niet gebeuren. Zij is nu aan mij gebonden, zoals ik aan haar. Zij kan zich niet in die mate van mij losmaken, dat zij een andere mens kan grijpen en zijn wil en wezen uit hem kan wegzuigen, zoals zij het met Skiorh deed. Zij kan van mij bezit nemen: als ik ooit zwak word en aan haar poog te ontsnappen, de boei poog te breken, dan zal zij bezit van mij nemen. En toch, toen ik haar vasthield met alle kracht die in mij was, ging zij op in louter nevels en ontsnapte... En dat zal zij opnieuw doen, ook al kan zij in werkelijkheid niet ontsnappen, omdat ik haar altijd weer vinden zal. Ik ben aan het heilloze wrede ding gebonden en zal dat altijd blijven, tenzij ik het woord te weten kom dat haar meester is: haar naam.' Peinzend vroeg zijn vriend: 'Zijn er dan namen in het rijk der duisternis?'

'De Archimagus Gensher beweerde van niet. Mijn leermeester Ogion beweerde het tegendeel.'

‘Eindeloos duren de twisten der wijzen,’ citeerde Vetch met een wat grimmige glimlach.

‘De dienares van de Oude Macht op Osskil bezwoer mij dat de Steen mij de naam van de schaduw kon vertellen, maar daaraan hecht ik weinig gewicht. Maar dan was er ook een draak die me kwijt wilde raken en in ruil daarvoor aanbood die naam te noemen. En ik heb wel eens gedacht dat waar wijzen twisten, draken heel goed wijs kunnen zijn.’

‘Wijs maar vijandig. Over welke draak heb je het eigenlijk? Je hebt niet verteld dat je, sinds ik je voor het laatst gezien heb, met draken hebt gesproken.’

Zij bleven die nacht nog lang doorpraten en ook al keerden zij steeds weer terug naar de bange onzekerheid over wat Ged nog te wachten stond, toch was daar boven alles de vreugde over hun samenzijn; want hun vriendschap was hecht en duurzaam, onverbreekbaar door tijd of noodlot. De volgende morgen werd Ged wakker onder het dak van zijn vriend en terwijl hij doezelig nog wat bleef liggen, voelde hij zich gelukkig als was hij op een plaats die volkomen veilig was tegen kwaad en onheil. De hele dag bleef er een zweem van deze dromerige vrede door zijn gedachten spelen wat hij evenwel niet als een gunstig voorteken beschouwde, maar als een afscheidsgeschenk. Het leek hem zeer waarschijnlijk dat zijn vertrek uit dit huis een vertrek zou zijn uit de laatste haven die hij zou aandoen, en dat hij er zolang deze korte droom zou duren, gelukkig zou zijn. Vetch had voor hij uit Iffing vertrok nog enige zaken te regelen en ging daartoe de stad uit samen met de jongen die als leerlingtovenaar bij hem in dienst was. Ged bleef achter met Duizendblad en haar broer die Alk heette en in leeftijd tussen haar en Vetch in stond. Hij was een echte jongen gebleven, want hij droeg de gave en de kiem van de toverkunst niet in zich; hij was nooit ergens anders geweest dan op Iffing, Tok en Holp, en zijn leven was vrij van zorgen en moeiten. Ged sloeg hem met verwondering gade en ook met een lichte afgunst, terwijl de ander op precies dezelfde wijze Ged gadesloeg. Beiden vonden zij het uiterst vreemd dat de ander die toch net als hijzelf negentien jaar oud was, zoveel van hemzelf verschilde. Ged vroeg zich verbaasd af hoe je op de leeftijd van negentien jaar nog zo volkomen zorgeloos kon zijn. Als hij naar Alks blozend en opgewekt gezicht keek, besefte hij hoe geschonden en uitgeteerd het zijne was, en hij had er geen vermoeden van dat Alk hem zelfs om de littekens in zijn gezicht benijdde, die hij immers hield voor sporen van drakenklauwen en dus voor de rune en het merkteken van de ware held.

De twee jonge mannen hielden dus wat afstand van elkaar, maar Duizendblad liet tegenover Ged haar schuchterheid al spoedig varen,

want in haar eigen huis was zij de vrouw des huizes. Hij was erg hoffelijk tegenover haar en zij stelde hem vele vragen, omdat Vetch haar naar zij beweerde, nooit iets wilde vertellen. Zij was die twee dagen druk bezig met het bakken van koeken die de reizigers op hun tocht konden meenemen, en met het in doeken wikkelen van gedroogde vis, vlees en andere proviand voor hun boot, maar tenslotte zei Ged haar dat ze er maar mee op moest houden, want dat hij niet van plan was in één ruk naar Selidor te zeilen zonder tussendoor ergens aan land te gaan. 'Waar ligt Selidor?'

'Heel ver weg in het Westruim waar draken even gewoon zijn als muizen.'

'Blijf dan maar liever hier in het Oosten waar draken even klein zijn als muizen. Hier is het vlees voor jullie; weetje zeker dat het voldoende zal zijn? Wat ik nu niet begrijp is dit: jij en mijn broer zijn machtige tovenaars, jullie hoeven maar met de hand te wuiven en iets te mompelen en klaar is kees. Hoe kunnen jullie dan ooit honger hebben? Als het op zee tegen etenstijd loopt, waarom dan niet 'Vleespastei' gezegd; dan verschijnt er een vleespastei en kun je gaan eten.'

'Dat zouden we kunnen doen. Maar we hebben niet veel zin om zo te zeggen onze woorden op te eten. Per slot van rekening is 'Vleespastei' alleen maar een woord... We kunnen er een geur aan geven en smaak en er zelfs een gevoel van verzadiging mee opwekken, maar het blijft een woord. Het leidt de maag om de tuin en schenkt een hongerig mens geen kracht.'

'Wijzen zijn dus nog geen koks,' zei Alk die tegenover Ged bij de oven in de keuken zat en bezig was met het bewerken van het deksel vaneen houten kistje; hij was houtdraaier van zijn vak, zij het dan geen al te vlijtige.

'En koks zijn helaas ook geen wijzen,' zei Duizendblad die op haar knieën zat te kijken of het laatste blik met koeken dat op het houtskool stond te bakken, al bruin werd. 'Maar ik begrijp er nog steeds niets van, Sperwer. Ik heb mijn broer en zelfs zijn leerling als het donker was, licht zien maken door alleen maar een woord te zeggen; en dat licht schijnt, het is helder en bepaald geen woord, maar een licht waarbij je kunt zien waar je loopt.'

'Ja,' antwoordde Ged. 'Licht is een macht. Een grote macht die nodig is voor ons bestaan, maar bestaat zonder dat wij haar nodig hebben, geheel uit eigen kracht. Het licht van zon en sterren is tijd, en tijd is licht. In het zonlicht, in jaren en dagen, is leven. Het leven kan in het donker het licht oproepen door het bij de naam te noemen. Maar meestal is het zo, dat als je een wijze een ding of voorwerp ziet noemen of tot verschijnen oproepen, er iets heel anders gebeurt; hij roept dan geen grotere macht op dan die van zichzelf en wat er

verschijnt is niets meer dan een illusie. Het oproepen van een ding dat er helemaal niet is, het noemen van iets door zijn ware naam uit te spreken, dat is een grote kunst die je niet zomaar mag gebruiken, bijvoorbeeld als je alleen maar honger hebt. Duizendblad, je draakje is er met een koek vandoor.'

Duizendblad had Ged zo aandachtig aangekeken terwijl zij zat te luisteren, dat ze niet gezien had hoe de harrekki van zijn warme zitplaats op de haak boven de haard omlaag was gekropen en een koek had gepakt die groter was dan hijzelf. Zij nam het kleine geschubde diertje op haar knie en voerde het met brokjes en kruimels, terwijl ze ondertussen nadacht over wat Ged haar verteld had.

'Je zou dus niet een echte vleespastei oproepen uit angst dat je datgene zou verstoren waar mijn broer het altijd over heeft—ik kan niet op de naam komen.'

'Het Evenwicht,' antwoordde Ged kort want het was haar nu hoge ernst.

'Ja. Maar toen je schipbreuk had geleden, ben je weggezeild in een boot die grotendeels uit spreuken was geweven en toch niet lekte. Was dat ook illusie?'

'Och, voor een deel was het waan, want ik voel me niet op mijn gemak als ik de zee door de gaten in mijn boot naar binnen zie komen en daarom heb ik ze voor het gezicht maar dichtgemaakt. Maar de stevigheid van de boot was geen waan en evenmin een oproeping; zij was gebouwd met een andere vorm van toverkunst, een bindspreuk. Het hout was gebonden tot één geheel, tot een volkomen ding, een boot. En wat is een boot anders dan een ding dat geen water doorlaat?'

'Ik heb vaak genoeg moeten hozen in een waar dat wel zo was,' zei Alk.

'Als ik niet voortdurend die spreuk in de gaten hield, lekte de mijne ook.' Hij boog zich voorover en nam een koek van de kolen en gooide hem heen en weer in zijn handen. 'Ik heb ook een koek gestolen.'

'Dan heb je je vingers gebrand. En als je uitgehongerd ronddrijft op de woeste wateren tussen de verre eilanden, zul je aan die koek denken en zeggen: "Ach, als ik toen die koek niet gestolen had, zou ik hem nu kunnen opeten." Ik zal die van mijn broer opeten zodat hij samen met jou kan verhongeren.'

'En zo wordt het Evenwicht dan weer hersteld,' merkte Ged op, terwijl zij een hete, halfgare koek oppakte en eraan begon te knabbelen; Geds opmerking maakte haar echter aan het lachen en zij verslikte zich. Daarna keek zij weer ernstig en zei: 'Ik wou dat ik werkelijk begreep wat je me vertelt, maar ik ben er te dom voor.'

'Dat komt alleen maar omdat ik het niet goed genoeg kan

uitleggen, zusje,' zei Ged. 'Als er meer tijd was...'

'Er zal meer tijd zijn,' zei Duizendblad, 'als mijn broer terugkomt en jij dan een poosje hier blijft. Dat doe je toch, hè?'

'Als ik kan wel,' zei hij vriendelijk.

Er viel een korte stilte; toen vroeg Duizendblad terwijl zij keek hoe de harrekki weer naar zijn warme plaatsje terugkroop: 'Zeg me alleen nog dit, als het tenminste geen geheim is: welke andere grote machten zijn er behalve het licht?'

'Het is geen geheim. Alle macht is één in oorsprong en einde, denk ik. Jaren en verten, sterren en kaarsen, water en wind en toverkracht, de vaardigheid van mensenhanden en de wijsheid in boomwortels; dat alles is tezamen ontstaan. Mijn naam en die van jou, de ware naam van de zon, of van een waterbron, of van een ongeboren kind, zijn alle lettergrepen van het grote woord dat traag wordt uitgesproken door het schijnsel van de sterren. Er is geen andere macht. Geen andere naam.'

Alk stak zijn mes in het bewerkte hout en vroeg: 'En de dood?'

'Voordat een woord wordt uitgesproken,' antwoordde Ged langzaam, 'moet er zwijgen zijn. Ervoor en erna.' Toen stond hij plotseling op en zei: 'Ik heb het recht niet om over deze dingen te spreken. Het woord dat het aan mij was uit te spreken, heb ik verkeerd uitgesproken. Het is voor mij beter te zwijgen; ik zal niet meer spreken. Misschien is er in waarheid geen macht dan enkel het duister.' En hij ging weg van de haard en de warmte van de keuken, nam zijn mantel en liep naar buiten de straat op in de kille winterse druilregen.

'Er rust een vloek op hem,' zei Alk en keek hem met een wat angstige blik na.

'Ik denk dat de tocht die hij maakt, hem naar zijn dood zal voeren,' zei het meisje. 'En hij is er bang voor, maar hij gaat toch.' Zij hief het hoofd op als zag zij dwars door de rossige vlammen van het vuur een boot die eenzaam over de winterse zeeën kwam aanzeilen en verder voer naar verlaten verten. Toen vulden haar ogen zich een moment met tranen, maar zij zei niets. De volgende dag kwam Vetch terug en nam afscheid van de notabelen van Ismaay die hem zo midden in de winter hoogst ongaarne naar zee zagen vertrekken voor een gevaarlijke queeste die niet eens de zijne was. Zij konden hem echter alleen verwijten maken, maar zijn vertrek niets in de weg leggen. Toen hij genoeg kreeg van het gezeur der oude mannen, zei hij: 'Ik ben met u verbonden door geboorte, door gewoonte en door de plicht die ik tegenover u op me genomen heb. Ik ben uw wijze. U dient er evenwel aan te denken dat ik weliswaar een dienaar ben, maar niet uw dienaar. Als het mij weer vrijstaat terug te keren, kom ik terug: tot dan vaarwel.'

Toen bij het aanbreken van de dag het grijze licht in het oosten uit de zee omhoogwelde, vertrokken de beide jongemannen in Uitkijk uit de haven van Ismaay en vingen de noordenwind in hun bruin, stoergeweven zeil. Aan de steiger stond Duizendblad en zag hen gaan zoals op alle kusten van Aardzee de vrouwen en dochters van zeelieden hun mannen en vaders naar zee zien vertrekken; en dan wuiven zij niet en roepen zij niet, maar staan in hun grauwe en bruine kapmantels roerloos op de kust die voor de boot steeds kleiner en kleiner wordt terwijl zich daartussen de zee steeds breder openvouwt.

De open zee

De haven was nu aan de einder weggezonken en in de golven gedrenkt keken Uitkijks geschilderde ogen uit over steeds wijdsere en meer verlaten zeeën. In twee dagen en nachten maakten de beide gezellen de oversteek van Iffing naar het eiland Soders, een vaart van honderd mijlen bij vuil weer en ongunstige winden. Zij bleven er slechts kort in de haven liggen, maar lang genoeg om een waterzak te vullen en een stuk geteerd zeildoek te kopen waarmee zij hun uitrusting in de open boot tegen regen en zeewater konden afdekken. Zij hadden daar niet eerder aan gedacht omdat een tovenaar zulke geringe ongemakken in het algemeen oplost met behulp van spreuken, de meest simpele en alledaagse soort spreuken, en het kost inderdaad maar weinig toverkracht om zeewater drinkbaar te maken en zich zo de moeite van het drinkwater meenemen te besparen. Ged scheen er echter weinig voor te voelen zijn tovermacht te gebruiken of dit Vetch te laten doen. 'Beter van niet,' zei hij enkel en zijn vriend kwam niet met vragen of tegenwerpingen. Immers, toen de wind voor het eerst hun zeil deed bollen, had zich van hen beiden een somber voorgevoel meester gemaakt dat even koud was als die winterwind. Huis en haven, vrede en veiligheid, dat alles lag nu achter hen. Zij hadden het de rug toegekeerd en gingen nu een weg waarlangs ieder voorval een gevaar was en geen handeling zonder betekenis. Op de tocht waarvoor zij waren scheepgegaan, kon de simpelste spreuk hun kansen doen keren en de balans van macht en ondergang doen omslaan: nu immers waren zij op weg naar de waagspil van die balans, naar de plaats waar licht en donker elkaar ontmoeten. En wie daarheen op weg zijn, bedenken zich bij ieder woord.

Zij voeren weer uit en zeilden langs de kusten van Soders waar witte sneeuwvlakten wegvloeiden in nevelige heuvels. Ged wendde de steven weer naar het zuiden en nu kwamen zij in wateren die door de grote koopvaarders van de Archipel nooit bevaren worden: de uiterste rand van de Ruimen. Vetch vroeg niets over hun koers, want hij wist dat Ged hier niet zijn eigen keuze volgde, maar ging zoals hij gaan moest. Toen achter hen Soders steeds kleiner en vager werd, de golven sissend tegen de boeg sloegen en een grote, grijze watervlakte hen tot het raakpunt van hemel en zee aan alle kanten omgaf, vroeg Ged: 'Welke landen liggen er op deze koers?'

'Pal ten zuiden van Soders is er helemaal geen land. Naar het zuidoosten moet je ver gaan om weinig te vinden: Pelimer, Kornaay, Gosk en Astowell dat ook Eindland wordt genoemd. Erachter begint de Open Zee.'

'En in het zuidwesten?'

‘Rolameny, een van de eilanden van het Oostruim en een paar kleine eilanden er rondomheen; daarna niets tot je het Zuidruim binnenvaart: Rood en Toom en het Eiland van het Oor waar mensen nooit komen.’

‘Wij misschien wel,’ zei Ged wrang.

‘Ik liever niet,’ zei Vetch. ‘Het is een heilloos deel van de wereld, zeggen ze, vol geraamtes en boze tekenen. Zeelui beweren dat je vanuit de wateren rond het Eiland van het Oor en rond Sorr sterren kunt zien die nergens anders te zien zijn en die nooit een naam gekregen hebben.’

‘Er was op het schip dat me de eerste maal naar Roke bracht, een zeeman die erover sprak. Hij vertelde verhalen over het Vlottenvolk diep in het Zuidruim dat slechts eenmaal per jaar aan land gaat om de grote balken voor hun vlotten te kappen; de rest van het jaar laten zij zich alle dagen en maanden meevoeren door de stromingen van de oceaan en krijgen nooit enig land in zicht. Ik zou die vlottendorpen best eens willen zien.’

‘Ik niet,’ zei Vetch grijnzend, ‘Geef mij maar land en landrotten; de zee in haar bed en ik in het mijne...’

‘Ik zou alle steden van de Archipel hebben willen zien,’ zei Ged en keek, de hand aan de schoot, uit over de wijdse grijze verlatenheid voor hen. ‘Havnor, de navel van de wereld, en Ea waar de mythen geboren werden, en Shelieth van de Bronnen op Waay; alle steden en grote landen. En de kleine landen, de vreemde landen ook, in de Buitenruimen. Ik had langs het Drakenspoor willen zeilen, ginds in het westen, of noordwaarts de ijsvelden in tot vlakbij het Land van Hogen. Sommigen beweren dat dit land groter is dan heel de Archipel tezamen, en anderen dat er daar alleen maar riffen en rotsen zijn met ijs ertussen. Niemand heeft zekerheid. Ik zou de walvissen in de noordelijke zeeën willen zien... Maar dat kan niet. Ik moet gaan waarheen ik gebonden ben te gaan, en de kusten van het licht de rug toekeren. Ik was te haastig en heb nu geen tijd meer. Ik heb alle zonlicht, de steden en de verre landen verronselt voor een handvol macht, voor een schaduw, voor duisternis.’ En zo bracht Ged naar de aard der in wijsheid geborenen zijn vrees en verlangen over in een lied, een korte halfgezongen klaagzang die niet alleen tot hemzelf gericht was; en zijn vriend gaf antwoord en sprak de woorden van de held uit de Geste van Erreth-Akbe: ‘Ach, mocht ik eens nog zien het stralend hart der aarde, de witte torens van Havnor...’

En zo trokken zij hun smalle vore door de wijdse verlaten wateren. Die dag kregen zij niets te zien dan een school zilveren sardienen die naar het zuiden zwom; geen dolfijn sprong omhoog uit het water en geen meeuw, alk of stern doorbrak in zijn vlucht de grauwheid van de hemel. Toen het in het oosten donker werd en in

het westen een rode gloed verscheen, haalde Vetch voedsel tevoorschijn, gaf ieder van hen zijn deel en zei: ‘Dit is de laatste rest van het bier. Ik drink op haar die zorgzaam het vat aan boord bracht voor dorstige mannen in koud weer: mijn zuster Duizendblad.’

Daarop liet Ged af van zijn sombere gedachten en van zijn uitstaren over de zee en hij dronk op Duizendblad, met grotere ernst misschien dan Vetch. De gedachte aan haar riep in hem het beeld terug van haar verstandige en kinderlijke lieftalligheid. Nog nooit had hij iemand leren kennen die was zoals zij (Had hij ooit een jong meisje gekend? Hij had er nooit bij stil gestaan). ‘Zij is als een kleine vis, een voorntje, dat in een klare kreek zwemt,’ zei hij, ‘weerloos, maar toch kun je haar niet vangen.’ Hierop keek Vetch hem glimlachend aan en zei: ‘Je bent inderdaad met wijsheid geboren; haar ware naam is Kest.’ En Ged wist dat kest in de Oude Spraak ‘voorn’ betekent, en het verkwikte zijn hart. Even later echter zei Hij met zachte stem: ‘Je had me misschien haar naam niet moeten vertellen.’ Maar Vetch had het niet lichtvaardig gedaan en zei: ‘Haar naam is bij jou even veilig als de mijne. En bovendien kende je hem, ook zonder dat ik hem noemde.’

In het westen verging de rode gloed tot as en de grauwe as tot zwart. Over zee en hemel heerste volkomen duisternis. Ged wikkelde zich in zijn mantel van wol en bont en legde zich te slapen op de bodem van de boot. Vetch hield de schoot en zong met zachte stem de Geste van Enlad waarin verhaald wordt hoe de magus Morred de Witte van Havnor uitvoer in zijn riemenloos schip, en naar het Eiland Solea kwam en er Elfarran zag in de bloeiende boomgaarden van de lente. Ged sliep in voordat het lied tot zijn droevig einde kwam: hun liefde, de dood van Morred, de ondergang van Enlad en de zee die de boomgaarden van Solea overspoelde met haar machtige, zilte golven. Tegen middernacht werd hij wakker en hield de wacht terwijl Vetch sliep. Rap ijlde de kleine boot over de korte golven, wegvluchtend voor de krachtige wind die in haar zeil blies, blindelings zich voortspoedend door de nacht. Maar nu brak het wolkendek open en tegen de morgen scheen er een schriele maan tussen de bruingerande wolken en wierp haar zwakke schijnsel over de zee.

‘De maan neigt zich haar duister toe,’ mompelde Vetch die bij dageraad ontwaakte toen de koude wind voor korte tijd was gaan liggen. Ged blikte op naar de witte halve ring boven de blekende wateren in het oosten, maar hij zei niets. De donkere maan die direct op de Zonnewende volgt, wordt Vege Tijd genoemd en is de tegenpool van de Dagen der Maan en de Lange Dans in de zomer. Voor reizigers en zieken is het een ongunstige tijd en kinderen ontvangen dan nooit hun ware naam; er worden in de Vege Tijd geen Gesten gezongen, noch zwaarden of messen gescherpt, noch eden gezworen. Het is de donkere wende van het jaar waarin zich iedere handeling ten kwade

keert. Drie dagen na hun vertrek uit Soders kwamen zij in het spoor van zeevogels en wrakhout bij Pelimer, een eilandje dat als een bochel hoog boven de zee uitsteekt. De mensen spraken er Hardisch, maar met een eigen tongval die zelfs voor Vetch' oren ongewoon klonk. Zij gingen er aan land om drinkwater in te nemen en zich een kort respijt te gunnen van de zee, en werden er aanvankelijk vriendelijk ontvangen, met verwondering en opschudding. In de hoofdplaats van het eiland woonde een tovenaar die waanzinnig was; hij sprak alleen maar over de grote slang die aan de wortels van Pelimer knaagde zodat het eiland spoedig op drift zou gaan als een schip dat van haar meertouwen is losgeslagen, en weg zou glijden over de rand van de wereld. Aanvankelijk begroette hij de jonge wijzen uiterst hoffelijk, maar terwijl hij over de slang vertelde, begon hij Ged argwanend aan te kijken; kort daarop begon hij hen midden op straat uit te schelden en noemde hen spionnen en dienaren van de Zeeslang. De bewoners van Pelimer werden hierdoor kopschuw, want hij was hun tovenaar, waanzinnig of niet. Ged en Vetch vertoefden er niet lang, maar vervolgden nog voor het vallen van de avond hun tocht die hen steeds verder naar het zuidoosten voerde.

In de dagen en nachten dat zij zo voortzeilden, sprak Ged nimmer over de schaduw, noch rechtstreeks over zijn queeste; en terwijl hun koers hen steeds verder en verder weg voerde van de bekende landen van Aardzee, vroeg Vetch hem nooit meer dan: 'Weet je het zeker?' waarop Ged dan alleen maar antwoordde: 'Weet het ijzer zeker waar de magneet ligt?' Dan knikte Vetch en voeren zij zonder nog iets te zeggen verder. Van tijd tot tijd echter spraken zij over de kunstgrepen en listen waarmee magiërs in vroeger dagen de verborgen namen gevonden hadden van onheilbrengende machten en wezens: hoe Nereger van Pain de naam van de Zwarte Magus gevonden had door de gesprekken der draken af te luisteren en hoe Morred in de Vlakten van Enlad de naam van zijn vijand had gezien, geschreven door neervallende regendruppels in het stof van het slagveld. Zij spraken over vindspreuken, en woorden van oproeping, en over de Losbare Vragen die alleen de Magister van het Web op Roke kan stellen. Maar vaak maakte Ged daar een eind aan door de woorden te mompelen die Ogion in een lang verleden herfst tot hem gesproken had op de berg van Gont: 'Om te kunnen horen, moet men zwijgen...' En dan zweeg hij en zat peinzend uur na uur uit te kijken over de zee voor de boeg van hun boot. Soms meende Vetch dat zijn vriend dan, dwars door de golven, mijlen en grauwe dagen die hem nog wachtten, het ding zag dat zij volgden, en het duistere einddoel van hun tocht.

In vuil weer voeren zij tussen Kornaay en Gosk door, maar daar beide door nevel en regen aan hun oog werden onttrokken, merkten zij het eerst de volgende dag, toen zij voor zich een eiland zagen met

puntige klippen waarboven meeuwen in grote zwermen rondvlogen en hun klagend gekrijs deden horen tot ver over de zee. Vetch zei: ‘Zo te zien moet dat Astowell zijn. Eindland. Ten zuiden en oosten ervan zijn de kaarten leeg.’

‘Zij die er wonen, kennen misschien nog verder gelegen landen,’ merkte Ged op.

‘Waarom zeg je dat?’ vroeg Vetch, want er had onrust doorgeklonken in Geds stem en ook nu weer was het antwoord aarzelend en vreemd. ‘Niet daar,’ zei hij en tuurde naar Astowell daar voor hem, en eraan voorbij of erdoorheen, ‘niet daar. Niet op de zee. Niet op de zee, maar op het droge land; welk land? Vóór de bronnen van de open zee, voorbij aan hun oorsprong, achter de poorten van het daglicht... ?’ Hij zweeg opnieuw en toen hij weer sprak was het met zijn gewone stem als was hij verlost uit de ban van een spreuk of visioen waarvan geen heldere herinnering in hem was achtergebleven. De haven van Astowell ligt op de noordkust van het eiland bij de monding van een kreek tussen hoge rotsen; en alle huizen van de stad keren zich het noorden en westen toe. Het is alsof dit eiland vanuit verre verten zijn gelaat steeds keert naar Aardzee, naar de mensen.

In dit jaargetijde waarin nog nooit een schip de zeeën rond Astowell getrotseerd had, werd de komst van vreemdelingen met opschudding en argwaan begroet. De vrouwen bleven allen in de gevlochten hutten, gluurden, hun kinderen veilig achter hun rokken verborgen, door het deurgat en kropen angstig weg in de donkerte van de hut, toen de vreemdelingen vanaf het strand naderbij kwamen. De mannen, mager en bij deze koude armzalig gekleed, groepten in een zwijgende kring rond Vetch en Ged samen, ieder met een stenen bijl of een tot mes geslepen schelp. Toen hun angst echter was weggenomen, bereidden zij de vreemdelingen een hartelijk welkom en kwam er geen eind aan hun vragen. Het gebeurt maar zelden dat er een schip bij hen landt, zelfs een uit Soders of Rolameny, want zij hebben niets in te ruilen voor brons en fijne stoffen; er was hier zelfs geen hout. Hun boten zijn uit riet gevlochten kajaks en men moet wel een moedig zeeman zijn om in zo een vaartuig de verre oversteek naar Gosk of Karnaay aan te durven. Zij woonden hier eenzaam en verlaten op de rand van alle kaarten. Een heks of tovenaar hadden zij niet en zij schenen de betekenis van de staf der beide jonge wijzen niet te kennen, bewonderden alleen het kostbare materiaal – hout — waarvan zij vervaardigd waren. Hun hoofdman was al van zeer hoge leeftijd en de enige van allemaal die ooit een mens uit de Archipel gezien had. Ged oogstte daarom veel bekijks; de mannen haalden hun zoontjes en lieten hen de man uit de Archipel zien tot blijvende herinnering in de dagen van hun ouderdom. Van Gont hadden zij nooit gehoord, alleen van Havnor en Ea, en zij hielden hem voor een

vorst uit Havnor. Hij probeerde zo goed hij kon hun vragen te beantwoorden over de witte stad die hij nooit gezien had. In de loop van de avond werd hij evenwel onrustig en terwijl hij met de mannen van het dorp rond het vuur zat in de stinkende walm van geitemest en brem, het enig brandbare wat zij hadden, vroeg hij hen: 'Wat ligt er ten oosten van jullie eiland?'

Zij zwegen, sommigen grijnzend, anderen grimmig voor zich kijkend.

De oude hoofdman antwoordde: 'De zee.'

'Is er verderop geen land?'

'Dit hier is Eindland. Verderop is er geen land, maar alleen water tot aan de rand van de wereld.'

'Dit zijn wijze mannen, vader,' zei een van de jongeren, 'zeevaarders, reizigers. Misschien kennen zij een land dat wij niet kennen.'

'Er is geen land ten oosten van dit land,' zei de oude man, en hij keek Ged lange tijd aan en sprak daarna niet meer met hem.

De reisgenoten sliepen die nacht in de rokerige warmte van het dorpshuis. Nog vóór de dageraad schudde Ged zijn vriend wakker en fluisterde: 'Estarriol, word wakker. Wij kunnen hier niet blijven, wij moeten gaan.'

'Waarom zo vroeg al?' vroeg Vetch slaperig. 'Het is niet vroeg, het is laat. Ik ben te traag geweest. Het heeft een weg gevonden om me te ontsnappen en mij zo naar mijn doem te voeren. Het mag mij niet ontsnappen, want ik moet het volgen waarheen het ook gaat. Als ik het spoor verlies, ben ik verloren.'

'Waarheen moeten we het dan volgen?'

'Naar het oosten. Kom, ik heb de waterzakken al gevuld.' Zo verlieten zij het dorpshuis voor er nog iemand van de bewoners was ontwaakt, behalve een klein kind dat in de duisternis van een der hutten zachtjes huilde en weer insliep. Bij het vage licht van de sterren zochten zij hun weg naar de monding van de kreek en maakten Uitkijk los van de rotspunt waaraan zij lag afgemeerd. Toen duwden zij haar het zwarte water in en voeren nog vóór zonsopgang op de eerste dag van de Vege Tijd van Astowell naar het oosten, de Open Zee op. Die dag bleef de hemel helder. De wereldwind blies in kille vlagen uit het noordoosten, maar Ged had de toverwind doen opsteken, zijn eerste toverdaad sinds hij de Handen had verlaten. Zeer snel voeren zij nu pal oostwaarts. De boot huiverde onder de aanstorm der grote, schuimende, zonbeschenen golven die tijdens de vaart op haar neersloegen, maar zij hield zich goed zoals haar maker beloofd had, en gehoorzaamde aan de toverwind als was zij even krachtig met spreuken doorweven als een schip van Roke. Ged sprak die morgen geen woord, tenzij om de kracht van de windspreuk te vernieuwen en

het zeil door tover voor scheuren te behoeden, en Vetch voltooide, zij het met moeite, zijn nachtrust op de voorplecht van de boot. Tegen het middaguur aten zij. Ged deelde hun voedsel uit met gierige hand en dit was een duidelijk teken, maar geen van beiden zei er iets van en zwijgend kauwden zij op hun koeken en het stukje gedroogde vis. De ganse namiddag kliefden zij naar het oosten zonder het roer te wenden of hun vaart te verminderen. Slechts eenmaal verbrak Ged zijn zwijgen en zei: 'Behoor jij tot hen die menen dat de wereld achter de Buitenruimen slechts zee is zonder land, of tot hen die zich aan de tegenkant van de wereld andere archipels denken of uitgestrekte nog niet ontdekte landen?'

'Op dit ogenblik,' zei Vetch, 'behoor ik tot hen die menen dat de wereld maar één enkele kant heeft en dat hij die te ver naar buiten zeilt, over de rand zal vallen.'

Ged lachte niet; er was in hem geen zweem van opgewektheid meer. 'Wie zal zeggen wat een mens daarbuiten kan tegenkomen? Niet wij die altijd in het zicht van onze kusten en stranden blijven.'

'Sommigen hebben gepoogd erachter te komen en zij zijn niet teruggekeerd. En geen schip is er ooit tot ons gekomen uit landen die wij niet kenden.' Ged gaf geen antwoord. Die ganse dag en die ganse nacht voeren zij op de krachtige adem van de toverwind over de machtige deining van de oceaan naar het oosten. Ged hield de wacht van avond- tot ochtendschemer, want in de duisternis groeide de kracht die hem aantrok of aandreef. Voortdurend keek hij vooruit, ook al zagen zijn ogen in de maanloze nacht niet meer dan de blinde geschilderde ogen aan weerszijden op de boeg van de boot. Bij het aanbreken van de dag was zijn donker gelaat grauw van vermoeidheid en hij was zo verkleumd van kou dat hij zich nauwelijks te slapen kon leggen. 'Houd de toverwind in het westen, Estarriol,' fluisterde hij voor hij inslaap viel.

De nacht werd niet gevolgd door een zonsopgang, maar uit het noordoosten kwam regen opzetten en striemde over de boeg. Het was geen storm, maar alleen de vaste koude wind en regen van de winter. Al spoedig waren alle voorwerpen in de open boot door en door nat ondanks het dekzeil dat zij gekocht hadden; en Vetch had een gevoel alsof ook hijzelf tot op het been doorweekt was. Ged huiverde in zijn slaap en uit medelijden met zijn vriend en wellicht ook met zichzelf probeerde Vetch de gure, gedurige wind die de regen met zich voerde, een weinig af te wenden. Maar ook al kon hij, gehoor gevend aan Geds wens, de toverwind sterk en staag in het westen houden, zijn weermaken had hier zo ver van het land, maar geringe macht en de wind van de Open Zee luisterde niet naar zijn stem.

Hierdoor voelde Vetch een vage angst in zich opwellen en hij begon zich af te vragen hoeveel tovermacht er in Ged en hemzelf nog

zou overblijven, wanneer zij zich steeds verder zouden verwijderen van de door mensen bewoonde landen. Die nacht nam Ged de wacht weer over en hield de boot op zijn koers naar het oosten. Bij het aanbreken van de dag nam de wind van de wereld iets in kracht af en zo nu en dan brak ook de zon door; maar de deining liep zo hoog dat Uitkijk tegen de golven omhoog moest klimmen als waren het heuvels; op de kam bleef zij korte tijd hangen om dan plotseling omlaag te duiken en de volgende te beklimmen, en de volgende, en de volgende, zonder einde.

Op de avond van die dag verbrak Vetch hun lange stilzwijgen en zei: ‘Mijn vriend, eens sprak je alsof je de zekerheid had dat wij uiteindelijk weer land zouden bereiken. Ik wil je mening niet aanvechten, alleen dit: wellicht is het een list, een hinderlaag die het ding waar je achteraanjaagt, gelegd heeft om je verder dan het een mens is toegestaan de oceaan op te lokken. Immers op vreemde zeeën zal onze macht wellicht veranderen en zwakker worden. En een schaduw kent geen vermoeidheid of honger, en kan niet verdrinken.’

Zij zaten dwarsscheeps naast elkaar, maar toch keek Ged hem aan als uit de verte, als van de overzijde van een wijde kloof. Zijn ogen waren omfloerst en zijn antwoord kwam traag. Tenslotte zei hij: ‘Wij zijn er nu vlakbij, Estarriol.’ Deze woorden horend wist Vetch dat zijn vriend de waarheid sprak. Hij was bang, maar hij legde de hand op Geds schouder en zei alleen: ‘Goed dan; zo is het goed.’ Weer hield Ged die nacht de wacht, want hij kon in het duister niet slapen. En ook toen de derde dag aanbrak legde hij zich niet te ruste. Nog steeds ijlden zij met die gestage, lichte, beangstigende snelheid over de zee en Vetch stond verbaasd over Geds macht die hier op de Open Zee waar Vetch de zijne gewraakt en verzwakt voelde, een zo krachtige toverwind uur na uur staande kon houden. En zij voeren verder en verder zodat Vetch tenslotte meende dat Geds woorden bewaarheid werden en dat zij de bronnen van de zee zouden overtrekken en in het oosten door de poorten van het daglicht zouden gaan. Ged stond steeds vooraan in de boot en tuurde in de verte voor hen. Maar hij keek nu niet naar de oceaan, althans niet naar de oceaan zoals Vetch haar zag: een wijdse vlakte van deinend water tot aan de boorden van de hemel. Geds ogen zagen een duister visioen dat als een sluier over de grauwe zee en de grauwe hemel lag, en die duisternis groeide aan en die sluier werd steeds dikker. Vetch ontging dit alles, behalve wanneer hij naar het gezicht van zijn vriend keek; dan zag ook hij een glimp van die duisternis. Zij voeren verder en verder. En hoewel dezelfde wind hen beiden voortjoeg in dezelfde boot, was het alsof Vetch over de wereldzee naar het oosten voer, terwijl Ged eenzaam op weg was door streken waar geen oost was of west, geen opgang en ondergang van zon of sterren. Plotseling stond Ged op van de

voorplecht en sprak met luide stem. De toverwind ging liggen. Uitkijk viel stil en rees en daalde als een houtschilfer op de hoge deining. De wereldwind blies nog even straf als tevoren recht uit het noorden, maar het bruine zeil hing slap omlaag en ving hem niet. En zo dreef de boot op de golven en liet zich wiegen door hun grootse, trage deining, zonder een koers te volgen.

Ged zei: 'Haal het zeil neer,' en Vetch gehoorzaamde ijlings terwijl Ged de riemen losbond, ze in de dollen legde en met gekromde rug begon te roeien. Vetch die zover hij kijken kon alleen maar de op en neer gaande golven zag, begreep niet waarom zij nu de riemen zouden gaan gebruiken; maar hij wachtte af en merkte spoedig daarop dat de wereldwind afnam en de golfslag minder hevig werd. Steeds minder rees en daalde de boot tot zij tenslotte onder Geds krachtige slagen voort leek te gaan over een spiegelgladde vlakte als in een door land omsloten baai. En ook al kon Vetch niet zien wat Ged zag die steeds weer tussenzijn slagen over zijn schouder keek naar wat er op de weg van de boot lag, ook al kon Vetch de donkere hellingen niet zien en de roerloze sterren erboven, toch ontwaarde zijn tovenaarsoog dat er duisternis opwelde uit de golf dalen overal rond de boot en zag hij hoe de deining lager en trager werd als smoorde zij zich in zand. Als dit een tover van waan was, moest haar kracht welhaast ongelooflijk zijn: dat zij de Open Zee op land kon doen lijken. Met moeite gaarde Vetch moed en zinnen bijeen en sprak de Spreuk van Onthulling en speurde na ieder traag gesproken woord of er verandering kwam in dit vreemde wegebben en droogvallen van de bodemloze oceaan en de illusie sidderend zou optrekken. Maar er gebeurde niets. Misschien had de spreuk hier geen macht, ook al beïnvloedde zij alleen maar zijn eigen blik en niet de werking der magische krachten rondom hen. Of misschien was het geen waan en waren zij aangekomen bij de grens van de wereld. Zo te zien volkomen zeker van zijn zaak roeide Ged nu steeds langzamer en zocht zich, voortdurend over zijn schouder kijkend, een weg door de kreken of tussen de platen en wadden die alleen hij zien kon. De boot schokte alsof de kiel over de bodem schuurde en liep aan de grond hoewel onder haar de zee zich uitstrekte tot in onmetelijke diepten. Ged trok de riemen ratelend uit hun dollen, een angstaanjagend geluid want er was verder niets te horen. Alle gerucht van water, wind, hout en zeil was stilgevallen en opgegaan in een wijds diep zwijgen dat nooit meer verbroken scheen te zullen worden. De boot lag volkomen stil. Er stond niet het minste zuchtje wind. De zee was veranderd in zand, roerloos en vol schaduwen. Niets bewoog er aan de donkere hemel, noch op die droge onwerkelijke grond die zich zover het oog reikte overal rond de boot al maar verder uitstrekte in een al maar toenemend duister. Ged stond op, nam zijn staf en stapte lenig over de

rand van de boot. Vetch had verwacht dat hij zou vallen en omlaag zinken in de zee, de zee die er toch zeker zijn moest achter de schimmige sluier van zand die water, lucht en licht aan hun oog onttrok. Maar er was geen zee meer. Ged liep weg van de boot. Waar hij ging bleven voetsporen achter in het donkere zand dat onder zijn voeten zachtjes knisterde.

Zijn staf straalde nu licht uit, geen weerlicht, maar een heldere witte gloed die spoedig zo hevig werd dat zij zijn vingers roodverfde waar hij het lichtende hout omklemd hield. Hij liep verder, weg van de boot, maar niet in een richting. Er was hier geen richting, geen noord of zuid of oost of west, er was alleen maar naartoe en vandaan.

Vetch keek toe en het licht dat Ged droeg, leek hem een grote ster die zich traag door het duister bewoog. En het duister trok zich er rondomheen samen, werd dikker en zwarter. Ook Ged zag dit, terwijl hij dwars door het licht voortdurend voor zich uit tuurde. En na enige tijd zag hij aan de zwakke buitenste rand van het licht een schaduw die over het zand op hem toe kwam. Aanvankelijk was zij vormeloos, maar terwijl zij dichterbij kwam, nam zij de gestalte aan van een mens. Zij scheen op Ged toe te komen als een oude, grijze, grimmige man, maar juist toen Ged in de gedaante de smid, zijn vader, herkende, zag hij dat het geen oude man was maar een jongeling. Het was Jasper; Jaspers onbeschaamd, knap, en jong gezicht, zijn grijze mantel met zilveren gesp en zijn trotse gang. Er lag haat in de blik die hij Ged over de duistere kloof die hen scheidde toewierp. Ged stond niet stil, maar verlangzaamde zijn tred en hief tijdens het voortgaan zijn staf iets verder omhoog. De gloed werd sterker en in dit licht verloor de gestalte die daar naderde, het voorkomen van Jasper en werd Pechvarry. Maar Pechvarry's gelaat was opgezwollen en bleek als dat van een verdronkene en hij stak de hand uit en maakte een vreemd gebiedend gebaar. Nog bleef Ged niet staan, maar hij ging verder hoewel er nu nog maar enkele meters tussen hen lagen. Toen werd het ding dat voor hem stond, iets volkomen anders; het breidde zich uit naar beide kanten alsof het twee ontzaglijke dunne vlerken ontvouwde, en het kronkelde zich, zwol op en schrompelde weer ineen. Ged zag voor een ogenblik Skiorhs witte gezicht en dan twee doffe starende ogen en dan plotseling een angstaanjagend gezicht dat hij niet kende, mens of monster met verkrampte lippen en ogen als gaten die afdaalden in een zwarte leegte.

Toen hief Ged zijn staf hoog op en de gloed nam toe tot ondraaglijke helderheid en zij brandde met zulk een wit en stralend licht dat zelfs dit oerduister erdoor uiteengerukt werd en verdreven. En dat vuur verteerde in het ding dat op Ged afkwam, alle gelijkenis met een mens. Het trok zich samen, schrompelde ineen, werd zwart en kroop op vier korte gespoorde poten over het zand. Maar het kwam

nog steeds op hem toe en hief een blinde, vormeloze snuit naar hem op, zonder lippen, oren of ogen. Toen zij recht tegenover elkaar stonden, werd het in de brand van de witte tovergloed die het omgaf, volkomen zwart en zwoegde zich rechtop. Zwijgend ontmoetten elkaar nu mens en schaduw en bleven staan.

Met luide en heldere stem verbrak Ged de oerstilte en sprak de naam van de schaduw, en in hetzelfde ogenblik sprak de schaduw zonder lippen of tong en uitte hetzelfde woord: 'Ged.' En de twee stemmen werden één enkele stem. Ged strekte de handen uit, liet zijn staf vallen en greep zijn schaduw, greep zijn zwarte zelf dat de handen naar hem uitstrekte. Licht en donker stootten opeen, voegden zich samen en werden één. Voor Vetch echter die van ver over het zand angstig door de donkere deemstering tuurde, leek het als was Ged overwonnen, want hij zag hoe de heldere gloed ineenkromp en zwakker werd. Van woede en wanhoop vervuld sprong hij uit de boot in het zand omzijn vriend te hulp te snellen of met hem te sterven, en rende in de richting waar in de vale leegte van het droge land nog een kleine stervende schimmer van licht zichtbaar was. Maar onder het lopen zonk het zand weg onder zijn voeten en het was als worstelde hij zich door drijfzand, of door de zware brekers van de zee; totdat met een razende vloedgolf van geluid en daglicht, met de bittere kou van de winter en de bittere smaak van het zout hij plotseling weer werd teruggeworpen in de wereld en spartelend ronddreef in de ware en levende zee. Vlakbij schommelde leeg hun boot op de grijze golven. Iets anders kon Vetch op het water niet ontdekken want de toppen der golven sloegen hem de ogen dicht en verblindden hem. Hij was geen goed zwemmer, maar hij worstelde zich zo goed hij kon naar de boot en hees zich over de rand naar binnen. Proestend probeerde hij het water weg te wissen dat uit zijn haar omlaag stroomde, en keek wanhopig om zich heen, zonder te weten in welke richting hij nu moest kijken. Tenslotte zag hij iets donkers te midden der golven, een heel eind verderop waar eens zand was geweest, maar nu weer het wilde water golfde. Hij wierp zich op de riemen en roeide met krachtige slagen naar zijn vriend, greep hem onder de armen en hielp hem zich over de rand te hijsen. Ged was volkomen verdwaasd en zijn ogen leken in het niets te staren, maar er was nergens iets te zien dat op een verwonding wees. Hij hield zijn zwarte staf van taxushout waarvan nu alle gloed was uitgedoofd, in de rechterhand geklemd en wilde hem niet loslaten. Hij sprak geen woord. Doodmoe en doorweekt lag hij rillend ineengedoken tegen de mast en schonk geen aandacht aan Vetch die het zeil hees en het door de boot te wenden de noordoostenwind deed vangen. Hij zag niets van de wereld tot het moment dat aan de hemel recht vooruit die bij het ondergaan van de zon reeds donker werd, in een baai van helder blauw licht tussen

langgerekte wolken de nieuwe maan opkwam: een ring van ivoor, een rand van been die het zonlicht weerspiegelt en uitstraalt over de oceaan van duisternis. Ged hief het hoofd op en staarde naar die verre glanzende sikkel in het westen. Lang bleef hij staren en toen richtte hij zich op in volle lengte en hield zijn staf in beide handen als een krijger zijn slagzwaard. Hij keek rond zich naar de hemel, de zee, het bruine 'Estarriol,' zei hij, 'kijk, het is volbracht, het is voorbij.' Hij lachte. 'De wond is geheeld,' zei hij, 'ik ben genezen, ik ben vrij.' Toen boog hij zich voorover, verborg zijn gezicht in zijn handen en weende als een kind.

Tot dat ogenblik had Vetch hem met angstige bezorgdheid gade geslagen, want hij verkeerde in onzekerheid over wat er in het donkere land geschied was. Hij wist niet of het Ged wel was die bij hem in de boot zat, en zijn hand hield zich al uren gereed om het anker te grijpen, er een gat mee te slaan in de romp van de boot en haar daar midden op zee tot zinken te brengen; want alles was beter dan dat hij naar de havens van Aardzee terugkeerde met naast zich het kwade ding dat naar hij vreesde de trekken en de gestalte van Ged had aangenomen. Maar nu hij zijn vriend zag en hem hoorde spreken, vervloog zijn twijfel en begon hij de waarheid te zien: Ged had noch gewonnen noch verloren, maar de schaduw van zijn dood genoemd met zijn eigen naam en zichzelf daarmee gemaakt tot een volkomen mens, een mens die zijn eigen ware zelf kent en daarom niet misbruikt noch in bezit genomen kan worden door enige macht buiten hemzelf, en wiens leven daarom geleefd wordt in dienst van het leven en nimmer in dienst van vernietiging, leed, haat of duisternis. In de Schepping van Ea, het oudste der liederen, staat geschreven: 'Slechts in zwijgen het woord, slechts in duisternis licht, slechts in sterven het leven: scherp staat de vlucht van de havik tegen de lege hemel.' Dit lied zong Vetch met luide stem terwijl hij de boot naar het westen stuurde, in het zeil de koude wind van de winternacht die hen vanuit de uitgestrektheid van de Open Zee in de rug blies.

Acht dagen zeilden zij voort en nog acht dagen vóór zij weer land in zicht kregen. Vele malen moesten zij hun waterzak vullen met zeewater dat zij door spreuken drinkbaar maakten. Ook visten zij, maar zelfs als zij de spreuken der vissers riepen, was hun vangst slechts gering; want de vissen van de Open Zee kennen hun eigen namen niet en storen zich aan geen toverkunst. Toen zij niets meer te eten hadden dan een paar kleine stukjes gerookt vlees, herinnerde Ged zich wat Duizendblad hem gezegd had toen hij een koek uit de haard stal: dat hij zijn diefstal zou berouwen als hij op zee door honger werd gekweld. Maar ondanks zijn honger was het voor hem een aangename herinnering, want zij had hem ook gezegd dat hij samen met haar broer weer naar huis zou terugkeren.

Op de toverwind had hun vaart naar het oosten slechts drie dagen geduurd, maar voor hun terugkeer naar het westen hadden zij zestien dagen nodig. Nooit waren er mensen teruggekeerd die zo ver de Open Zee waren opgevaren als de jonge wijzen Estarriol en Ged met hun open vissersboot in de Vege Tijd van de winter. Zij geraakten niet in zware stormen en stuurden afgaand op het kompas en de ster Tolbegren een zekere koers, iets ten noorden van hun heenweg. Vandaar dat zij op de terugweg niet op Astowell aan land gingen, maar Toly en Sneg voorbijvoeren zonder ze in zicht te krijgen en voor het eerst voet aan wal zetten op de meest zuidelijke kaap van Kopping. Boven de golven zagen zij de rotsige klippen oprijzen als een machtige burcht en zeevogels cirkelden krijsend boven de brekers en de rook van de dorpshaardvuren dreef blauw weg op de wind.

Vandaar duurde de reis naar Iffing niet lang meer en zij bereikten de haven van Ismaay op een stille, sombere avond kort voor het ging sneeuwen. Zij meerden Uitkijk af, de boot die hen naar de kusten van het Koninkrijk des doods had gedragen en weer terug, en liepen door de smalle straten naar het huis van Vetch. Hun hart sprong op van vreugde toen zij binnentraden in het licht en de warmte van het vuur onder dat dak; en Duizendblad rende hen tegemoet, wenend van vreugde.

Als Estarriol van Iffing zijn belofte heeft gehouden en een lied gedicht heeft over de eerste grote geste van Ged, is dit werk ons niet bewaard gebleven. In het Oostruim vertelt men een verhaal over een boot die op de onmetelijke oceaan aan de grond liep, op vele dagen afstand van bekende kusten. Op Iffing zeggen ze dat het Estarriol was die in die boot zeilde, maar in Tok zeggen ze dat het twee vissers waren die door een storm ver de Open Zee op waren geblazen, en in Holp gaat het verhaal over een visser uit Holp en men beweert dat hij zijn boot niet van de onzichtbare banken los kon krijgen waarop zij was vastgelopen, en dus nog steeds daar rondzwerft. Zo zijn er dus van het lied van de Schaduw nog slechts weinige flarden van legende over die door vele jaren heen als drijfhout van eiland naar eiland zijn gespoeld. Maar in de Geste van Ged wordt over die tocht niets verhaald, noch over zijn ontmoeting met de schaduw; en dat alles geschiedde voordat hij ongedeerd langs het Drakenspoor voer, en de Ring van Erreth-Akbe uit de Tomben van Atuan naar Havnor terugbracht, en uiteindelijk weer naar Roke kwam en Archimagus werd van alle eilanden ter wereld.

Bijlage: Detailkaarten

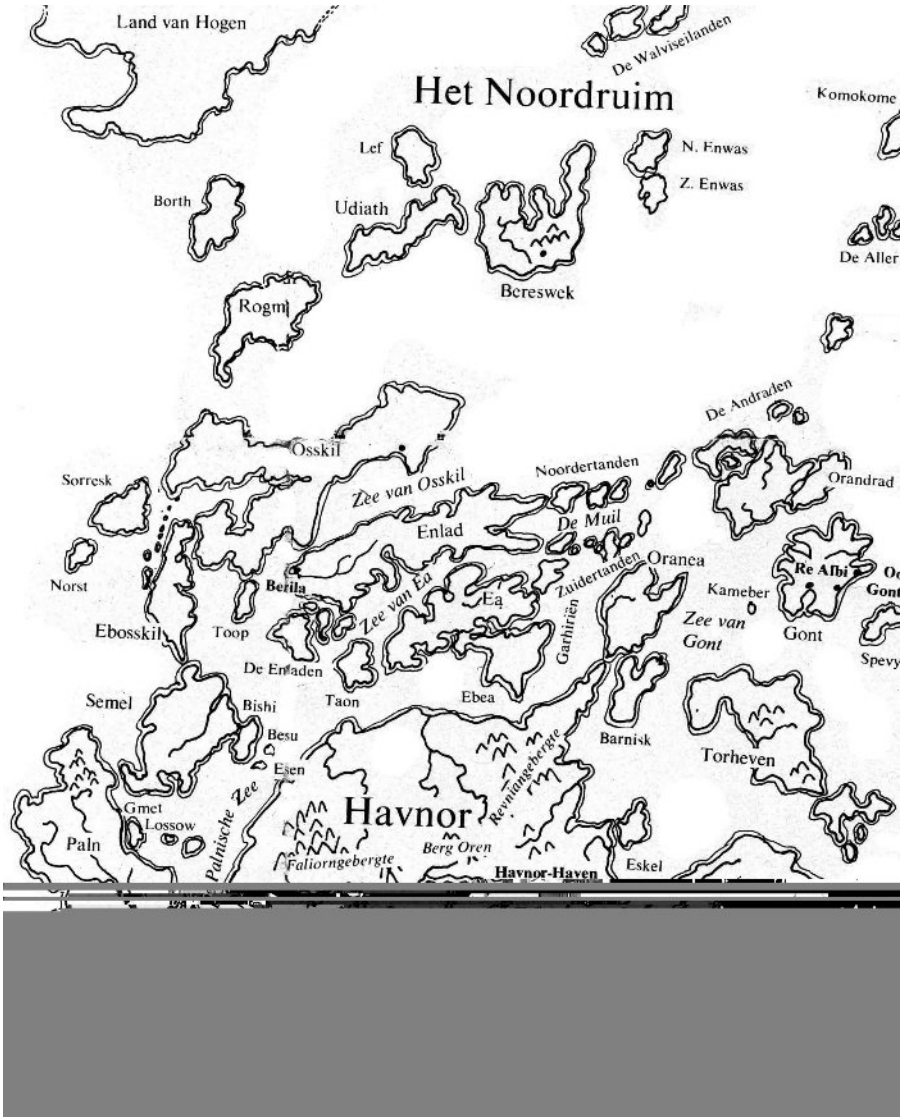

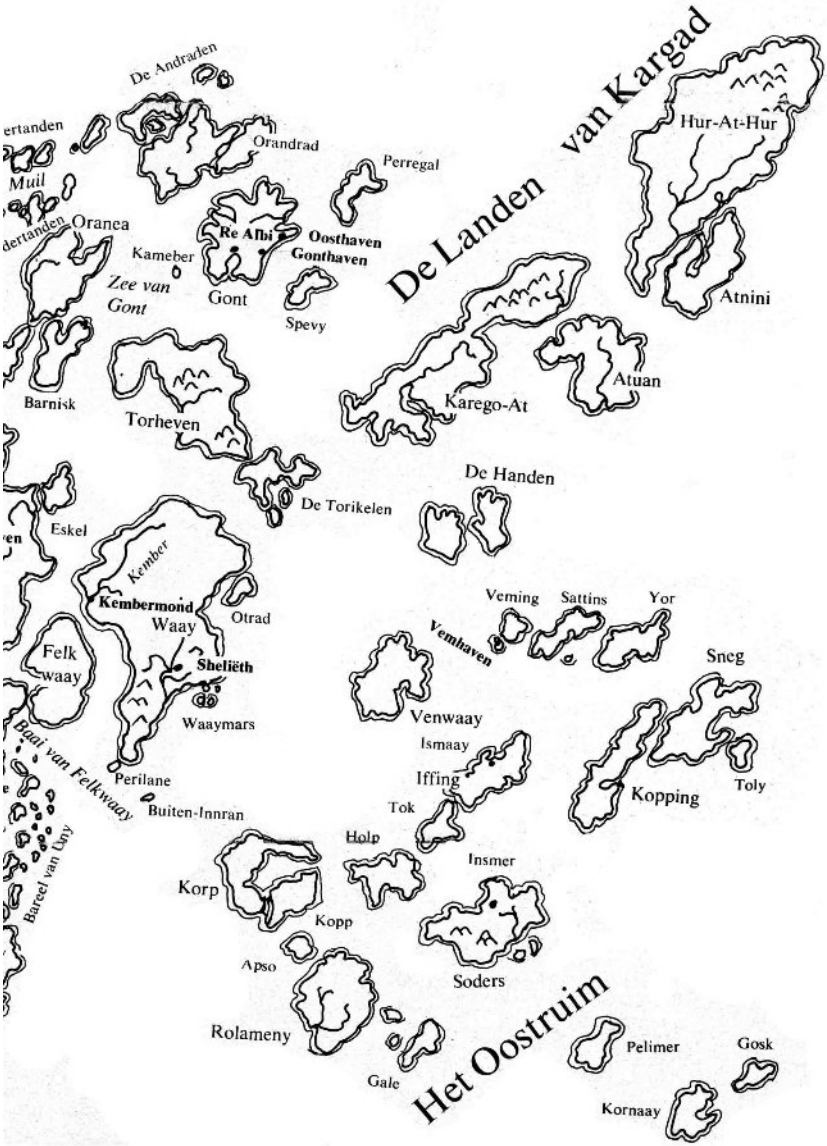
De Andraden
ertanden
Orandrad
Perregal
Muil
dertanden
Oranea
Re Albi
Oosthaven
Gonthaven
Kameber
Zee van
Gont
Gont
Spevy
De Landen van Kargad
Hur-At-Hur
Atnini
Barnisk
Torheven
Karego-At
Atuan
De Handen
De Torikelen
Eskel
Kember
Kembermond
Waay
Otrad
Veming
Sattins
Yor
Vemhaven
Felk
waay
Shelïeth
Sneg
Waaymars
Venwaay
Ismaay
Baai van Felkwaay
Perilane
Iffing
Kopping
Toly
Buiten-Innran
Tok
Holp
Insmer
Korp
Kopp
Barrel van Ury
Apso
Soders
Rolameny
Pelimer
Gosk
Gale
Het Oostruim
Kornaay

De Enfaden
Semel
Bishi
Taon
Ebea
Barnisk
Torheven
Besu
Esen
Revniangebergte
Havnor
Gmet
Lossow
Paln
De Palnische Zee
Faliorngebergte
Berg Oren
Havnor-Haven
Eskel
Kember
Kembermond
Otrad
Waay
Eppaln
Sepping
Omer
Felk
waay
Shelïeth
Torning
Ark
Nauw van Havnor
Tesk
Pendor
Orrimy
Iliën
O
Waaymars
Laag Torning
De Middenzee
Hosk
Vissti
Leng
O-tokne
Perilane
De Negentig
Eilanden
Nes
Dromgan
Buiten-Innran
Geath
Thwil
Kamery
O-Haven
Korp
Serd
Ensmer
Roke
Issel
De Onsloten Zee
Bareel van Uny
Pody
Uny
Hort
Wathort
Sowl
Namiën
Misk
Set
Dunnel
Sorr
Lorbanery
Wasny
Rood
Toot
De Grote Zuidwadden
Het Eiland van het Oor
Het Zuidruim

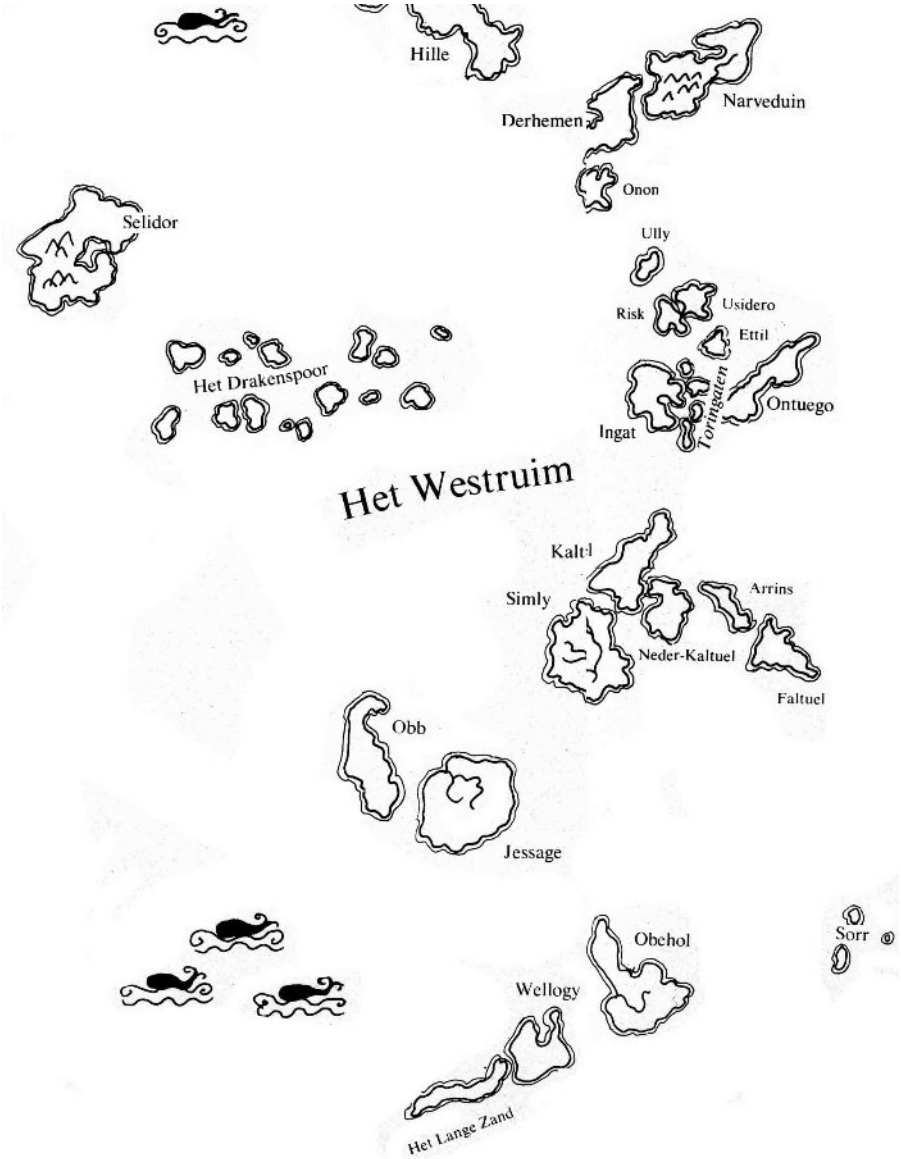
Hille
Derhemen
Narveduin
Onon
Selidor
Ully
Risk
Usidero
Ettil
Het Drakenspoor
Toringaten
Ontuego
Ingat
Het Westruim
Kaltel
Simly
Arrins
Neder-Kaltuel
Faltuel
Obb
Jessage
Sorr
Obehol
Wellogy
Het Lange Zand

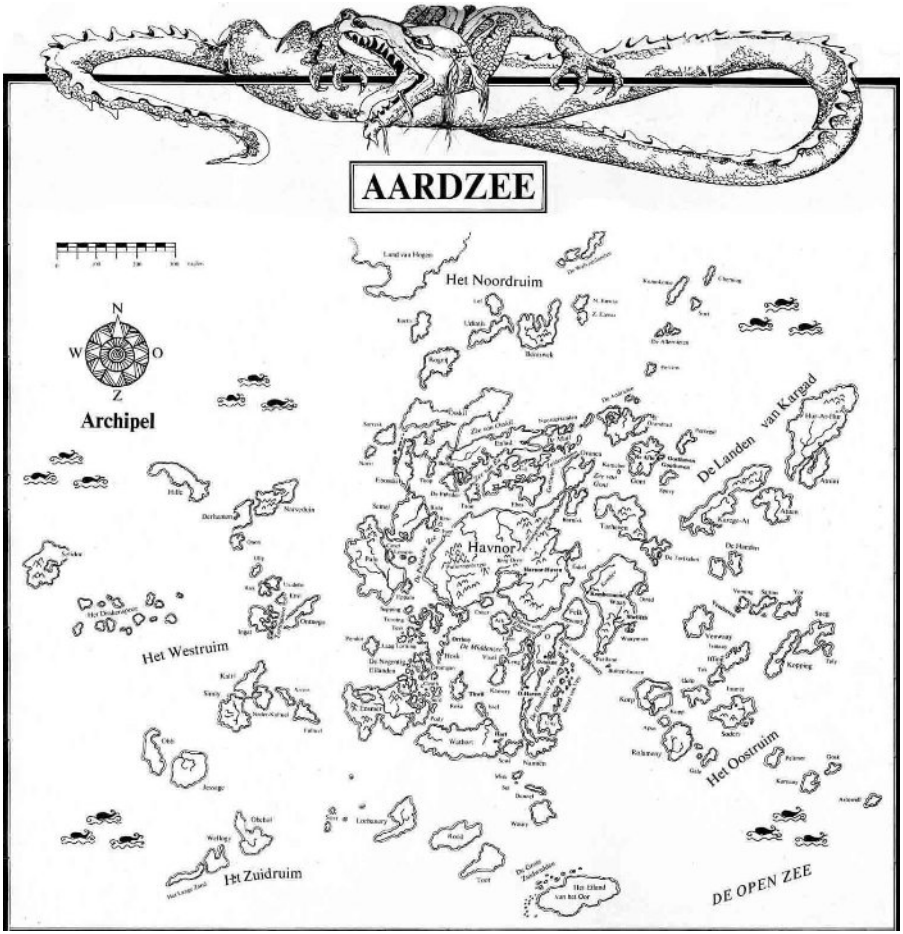

Ursula Le Guin
Aardzee
Machten van Aardzee
de Tomben van Atuan
Koning van Aardzee

Uitgeverij Het Spectrum
Utrecht/Antwerpen

Oorspronkelijke titels: A Wizard of Earthsea/The Tombs of Atuan/The Farthest Shore
© 1968, 1970, 1972 by Ursula Le Guin
Vertaald door: F. Oomes Vormgeving en ontwerp omslag: Studio Spectrum
Omslag: Bart van Erkel
De drie delen verschenen eerder afzonderlijk en nadien in één

gebonden editie, waarvan dit de Prisma-editie is.
Prisma Boeken nr. 1937, Eerste druk 1980
ISBN 90 2741067